

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

เอกสารประกอบการพิจารณา

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๘/๒๕๕๙

วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๙

อ.พ. ๑๗/๒๕๕๙

จัดทำโดย

สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

www.senate.go.th

บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่..) พ.ศ. เสนอโดยคณะรัฐมนตรี ชุดที่มี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๙ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ โดยมีหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติ ดังนี้

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่..) พ.ศ. มีหลักการและเหตุผล ดังนี้

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังต่อไปนี้

(๑) แก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งผู้บริหารให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔ มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๔ วรรคสอง มาตรา ๖๘ มาตรา ๗๐ วรรคสอง มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕)

(๒) แก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง)

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุ ประเภท และการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว รวมทั้งกำหนดให้มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ วรรคสอง มาตรา ๑๖ (๒) (ง) มาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๓ วรรคสอง มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๕๐ (๒) (ค) และ มาตรา ๗๐ (๔) เพิ่มมาตรา ๒๒/๑ มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๓๖ (๑/๑) และยกเลิกมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๕ (๓) และมาตรา ๔๖ (๒))

(๔) แก้ไขหลักเกณฑ์ในการประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ ได้แก่ แก้ไขหลักเกณฑ์การวางหลักประกัน แก้ไขรายละเอียดที่ต้องมีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว แก้ไขบทบัญญัติที่ห้ามผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ให้ครอบคลุมทุกกรณี กำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในการจัดให้มี

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

.....

มัคคุเทศก์ รวมทั้งความรับผิดชอบในกรณีที่ไม่จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘ มาตรา ๒๖ (๗) มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ และเพิ่มมาตรา ๒๖ (๙))

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์กรณีและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตายและทายาทของผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไป (เพิ่มมาตรา ๒๒/๓)

(๖) เพิ่มเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕ (๒))

(๗) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับประเภทใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ชัดเจนขึ้น แก้ไขคุณสมบัติ ของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ รวมทั้งหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ และยกเลิก บทบัญญัติเกี่ยวกับบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๙ วรรคสอง มาตรา ๕๐ (๑) มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๗)

(๘) แก้ไขหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และกำหนดคุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียน เป็นผู้นำเที่ยวไว้ให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ และเพิ่มมาตรา ๖๔/๑)

(๙) แก้ไขหลักเกณฑ์การมอบอำนาจของนายทะเบียน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๖ วรรคสอง)

(๑๐) แก้ไขบทกำหนดโทษให้ครอบคลุมทุกกรณีและสอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติม บทบัญญัติ (เพิ่มมาตรา ๘๐/๑ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๑ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๕ มาตรา ๘๘ และมาตรา ๙๐)

(๑๑) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้แทนนิติบุคคล (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๕)

(๑๒) ปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

เหตุผล

โดยที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราการแข่งขันสูง สมควรพัฒนาอุตสาหกรรมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยควบคุม มาตรฐานและคุณภาพในการให้บริการ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพิ่มขีด ความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล จึงสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลธุรกิจ นำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยแก้ไขของค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจ นำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อให้ครอบคลุมหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น กำหนด หลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุและการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว กำหนดให้มีใบอนุญาต ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา แก้ไขหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ เช่น แก้ไขเรื่อง การวางหลักประกัน และแก้ไขรายละเอียดที่ต้องมีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวนเกี่ยวกับรายการ นำเที่ยว กำหนดรองรับให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้

เพิ่มเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเพื่อให้ครอบคลุมทุกกรณี แก่ไขคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์และหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ เพื่อให้ผู้ประกอบการอาชีพเป็นมัคคุเทศก์มีความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ได้อย่างแท้จริง รวมทั้งแก้ไขหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนและคุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว แก่ไขบทกำหนดโทษให้ครอบคลุมทุกกรณี และปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนแก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งผู้บริหารเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่..) พ.ศ. มีเนื้อหารวมจำนวน ๕๖ มาตรา สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. ยกเลิกบทนิยามคำว่า “สำนักงาน” และคำว่า “ผู้อำนวยการ” (ร่างมาตรา ๓)
๒. กำหนดบทนิยามคำว่า “กรม” หมายความว่า กรมการท่องเที่ยว และคำว่า “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการท่องเที่ยว (ร่างมาตรา ๔)
๓. แก้ไขบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ให้หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๕)
๔. กำหนดให้คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ประกอบด้วยปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ (ร่างมาตรา ๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗)
๕. การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ วรรคสอง)
๖. กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม คือ เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔)

หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวัน
ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (ร่างมาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๖ (๒) (ง))

๗. กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา
(ตามมาตรา ๑๖) และผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นนิติบุคคล (ตามมาตรา ๑๗)
ต้องวางหลักประกันเป็นเงินสดหรือหนังสือค้ำประกันของธนาคาร ตามจำนวนเงินที่กำหนดใน
กฎกระทรวงต่อนายทะเบียน เพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๙
แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘)

๘. กำหนดให้กรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว
เนื่องจากผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม
(ตามมาตรา ๒๑) หรือไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา (ตามมาตรา ๒๒/๒) ให้ผู้ยื่น
คำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน
(ร่างมาตรา ๑๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๒)

๙. กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต
และกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าว กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว
ที่ประสงค์จะมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว
สาขาจากนายทะเบียน และกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาที่มีอายุและประเภท
ตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว โดยหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับใบอนุญาตให้เป็นไปตาม
ที่กำหนดในกฎกระทรวง และกำหนดให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ตายสามารถประกอบ
ธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ (ร่างมาตรา ๑๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๒๒/๑
มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๒๒/๓)

๑๐. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา
ต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยว
ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (ร่างมาตรา ๑๒ เพิ่มความเป็นมาตรา ๒๓ วรรคสอง)

๑๑. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทำการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการ
นำเที่ยวเป็นเอกสาร ซึ่งอย่างน้อยในเอกสารดังกล่าวนั้นต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดให้มีมัคคุเทศก์
หรือผู้นำเที่ยว (ร่างมาตรา ๑๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๖)

๑๒. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องกำหนดรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุไว้ในเอกสารการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว (ร่างมาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๖)

๑๓. ห้ามไม่ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย (ร่างมาตรา ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๑)

๑๔. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว หากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่จัดให้มีการประกันภัยดังกล่าว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย (ร่างมาตรา ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔)

๑๕. ยกเลิกกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี (ร่างมาตรา ๑๗ ยกเลิกมาตรา ๓๕)

๑๖. กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง เมื่อผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑ (ร่างมาตรา ๑๘ เพิ่มความเป็นมาตรา ๓๖ (๑/๑))

๑๗. กำหนดให้กรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง เพราะผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑ เลิกประกอบกิจการตามมาตรา ๓๘ หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๗)

๑๘. กำหนดให้หลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางไว้ต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ตามมาตรา ๑๘ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ตราบเท่าที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวยังไม่พ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอคืนหลักประกันและผลแห่งการที่ไม่มาขอคืนหลักประกัน (ร่างมาตรา ๒๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๙)

๑๙. กำหนดให้กรมการท่องเที่ยวแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ ให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องทราบภายในสัปดาห์นับแต่วันที่มีคำวินิจฉัย (ร่างมาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๔ วรรคสอง)

๒๐. กำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ (การสั่งพักใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว) มาตรา ๒๖ (รายละเอียดในเอกสารการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยวตามที่กำหนด) มาตรา ๓๐ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจะเรียกเก็บค่าบริการอื่นใดนอกจากที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๖ (๓) หรือที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้าไม่ได้) มาตรา ๓๑ (ห้ามไม่ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากต่างประเทศโดยไม่ได้รับค่าบริการหรือรับค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย) มาตรา ๓๒ (ห้ามไม่ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมอบหมายให้มัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยวหรือบุคคลอื่นใด นำนักท่องเที่ยวในความรับผิดชอบของตนไปท่องเที่ยว โดยเรียกเก็บเงินจากมัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยว หรือบุคคลอื่นนั้น หรือโดยให้บุคคลดังกล่าวรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าเดินทาง ค่าที่พัก ค่าอาหาร หรือค่าอำนวยความสะดวกอื่นของนักท่องเที่ยว ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน) มาตรา ๓๓ (ในการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยวผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้) และมาตรา ๓๔ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว) (ร่างมาตรา ๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕)

๒๑. กำหนดให้ยกเลิกมาตรา ๔๕ (๓) (ยกเลิกอำนาจของนายทะเบียนในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่กำหนดให้ชำระค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๓๕ วรรคสอง) (ร่างมาตรา ๒๓ ยกเลิกมาตรา ๔๕ (๓))

๒๒. กำหนดให้ยกเลิกมาตรา ๔๖ (๒) (ยกเลิกอำนาจของนายทะเบียนในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๓๕ วรรคสาม) (ร่างมาตรา ๒๔ ยกเลิกมาตรา ๔๖ (๒))

๒๓. กำหนดให้การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๒๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๙ วรรคสอง)

๒๔. กำหนดคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (ร่างมาตรา ๒๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๐ (๑))

๒๕. กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามคือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (ร่างมาตรา ๒๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๐ (๒) (ค))

๒๖. กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาสามารถประกาศยกเว้นคุณสมบัติสำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในท้องถิ่นหรือชุมชนตลอดจนยกเว้นหรือลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ดังกล่าว (ร่างมาตรา ๒๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง)

๒๗. กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่มาขอต่ออายุใบอนุญาตต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด (ร่างมาตรา ๒๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง)

๒๘. กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท ความประพฤติ และการตรวจสุขภาพของมัคคุเทศก์ และกำหนดให้มัคคุเทศก์ต้องติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์ (ร่างมาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๗)

๒๙. กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องมาขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว (ร่างมาตรา ๓๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔)

๓๐. กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว (ร่างมาตรา ๓๒ เพิ่มความเป็นมาตรา ๖๔/๑)

๓๑. กำหนดให้ผู้นำเที่ยวมีหน้าที่ในการนำเที่ยวและอำนวยความสะดวก รวมทั้งดำเนินการให้เป็นไปตามรายการนำเที่ยวตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๙ แล้วแต่กรณี (ร่างมาตรา ๓๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๕)

๓๒. กำหนดให้เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนตามมาตรา ๖๗ ให้นายทะเบียนแจ้งให้กรมการท่องเที่ยวทราบ และให้กรมการท่องเที่ยวแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบ (ร่างมาตรา ๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘)

๓๓. กำหนดให้กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวประกอบด้วยเงินที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดใช้คืนกองทุนและเงินที่นายทะเบียนหักจากหลักประกันส่งคืนกองทุนตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม และเงินเพิ่มตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง (ร่างมาตรา ๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๐ (๔))

๓๔. กำหนดให้เงินและทรัพย์สินในกองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวเป็นของกรมการท่องเที่ยวเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดิน (ร่างมาตรา ๓๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๐ วรรคสอง)

๓๕. กำหนดให้กรมการท่องเที่ยวต้องจัดทำงบดุล งบการเงินและบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเพื่อเสนอคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้เสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี กำหนดให้อธิบดีกรมการท่องเที่ยวแต่งตั้งข้าราชการในกรมการท่องเที่ยวคนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร และกำหนดให้อธิบดีกรมการท่องเที่ยวสามารถแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาโดยให้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดก็ได้ (ร่างมาตรา ๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕)

๓๖. กำหนดให้นายทะเบียนสามารถมอบอำนาจเกี่ยวกับการสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินกิจการที่กำหนดเป็นครั้งคราวหรือประจำ ตามแบบ รายละเอียด และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ (ร่างมาตรา ๓๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๖ วรรคสอง)

๓๗. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามมาตรา ๒๒/๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท (ร่างมาตรา ๓๙ เพิ่มมาตรา ๘๐/๑)

๓๘. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว) หรือมาตรา ๓๘ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่ง

ประสงค์จะเลิกประกอบกิจการ ให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบ พร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยวแก่นายทะเบียนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เลิกประกอบกิจการ) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน สองพันบาท (ร่างมาตรา ๔๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๑)

๓๙. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ (ผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๒ (๓))มาตรา ๒๖ (ในการโฆษณา หรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดทำเป็นเอกสารซึ่งอย่างน้อยต้องมี รายละเอียดตามที่กฎหมายกำหนด) มาตรา ๒๗ (การเปลี่ยนแปลงรายการนำเที่ยวให้ผิดไปจากที่ได้ โฆษณาหรือชี้ชวนไว้ตามมาตรา ๒๖ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแจ้งให้นักท่องเที่ยวทราบก่อนรับชำระ เงินค่าบริการ) หรือมาตรา ๓๗ (ในกรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๖ (๒) หรือ (๓) ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวต่อไปเท่าที่ จำเป็น ซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง) ต้องระวางโทษ ปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท (ร่างมาตรา ๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๓)

๔๐. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ (ผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวต้องจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวและได้ขึ้น ทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว) หรือมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง (ผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท (ร่างมาตรา ๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๕)

๔๑. กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและ มัคคุเทศก์กำหนดหรือไม่ติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ (มัคคุเทศก์ต้องติดบัตรประจำตัว ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท (ร่างมาตรา ๔๓ แก้ไข เพิ่มเติมมาตรา ๘๘)

๔๒. กำหนดให้ผู้ทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตาม มาตรา ๖๔ (ผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวไว้กับสำนักงานพัฒนา การท่องเที่ยว) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน (ร่างมาตรา ๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๐)

๔๓. กำหนดให้ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของ นิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็น หน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย (ร่างมาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๕)

๔๔. ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (ร่างมาตรา ๔๖)

๔๕. กำหนดระยะเวลาเร่งรัดให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้กรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฉบับนี้สามารถปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ไปพลางก่อนได้ (ร่างมาตรา ๔๗)

๔๖. กำหนดให้คำขอรับใบอนุญาต คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และคำขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ได้ยื่นไว้แล้ว ให้ถือว่าเป็นคำขอตามพระราชบัญญัตินี้ และให้นายทะเบียนพิจารณาคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (ร่างมาตรา ๔๘)

๔๗. กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวใช้ได้ต่อไปจนครบกำหนดสองปีนับจากวันชำระค่าธรรมเนียมครั้งสุดท้าย และกำหนดระยะเวลาให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปมาขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันก่อนใบอนุญาตเดิมครบกำหนด และให้ถือว่าหลักประกันที่ได้วางไว้เดิมเป็นส่วนหนึ่งของหลักประกันที่ต้องวางตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนต้องเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต (ร่างมาตรา ๔๙)

๔๘. กำหนดให้ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่แล้ว ให้สามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้ จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และให้มายื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด (ร่างมาตรา ๕๐)

๔๙. กำหนดให้หลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่ได้วางไว้แล้วให้สามารถใช้เป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป (ร่างมาตรา ๕๑)

๕๐. กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เดิมใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุ และเพื่อประโยชน์ในการต่ออายุใบอนุญาต ให้ถือว่าใบอนุญาตดังกล่าวเป็นใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นำมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับในการขอต่ออายุใบอนุญาตด้วย (ร่างมาตรา ๕๒)

๕๑. กำหนดให้ผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้แล้วให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไปโดยไม่ต้องมาขอขึ้นทะเบียนใหม่ (ร่างมาตรา ๕๓)

๕๒. กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่แล้วให้สามารถปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไป แต่จะต้องมาขึ้นทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๔)

๕๓. กำหนดให้บรรดากฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๕)

บทวิเคราะห์ข้อดีของร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่..)

พ.ศ.

ข้อดี

๑. เนื่องจากพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้มาเป็นเวลานานแล้ว เมื่อมีการแก้ไขปรับปรุงใหม่จะทำให้กฎหมายมีความทันสมัยเป็นมาตรฐานสากล อีกทั้งเป็นการส่งเสริมและพัฒนารัฐกิจนำเที่ยว ตลอดจนพัฒนาอาชีพมัคคุเทศก์ให้เข้าสู่มาตรฐานสากลสามารถแข่งขันด้านธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์กับนานาชาติได้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการรองรับการเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

๒. การกำหนดให้ธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ในการนำเที่ยว จะทำให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการจัดนำเที่ยวและป้องกันการแอบอ้างเป็นมัคคุเทศก์ของผู้ไม่ได้รับอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

๓. การกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ทำให้เกิดความน่าเชื่อถือในการใช้บริการธุรกิจนำเที่ยวของนักท่องเที่ยว

๔. การปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐานการให้บริการนักท่องเที่ยวของมัคคุเทศก์ และการปรับปรุงการรับรองมาตรฐาน เช่น การกำหนดให้มัคคุเทศก์ต้องทำใบอนุญาตทุก ๒ ปี จากเดิมที่กำหนดไว้ ๕ ปี นั้น จะเป็นการเพิ่มศักยภาพให้ผู้ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ให้มีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ก่อนจะมีการต่อใบอนุญาต

๕. การกำหนดวัตถุประสงค์ของกองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวให้ครอบคลุมถึงการเยียวยานักท่องเที่ยวที่ได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว จะเป็นการสร้างความมั่นใจแก่นักท่องเที่ยวว่าจะได้รับความคุ้มครองหากมีความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

.....

คำนำ

เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่...) พ.ศ. เสนอโดยคณะรัฐมนตรี ชุดที่มี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๙ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

เอกสารประกอบการพิจารณาฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในราชการวงงานด้านนิติบัญญัติ โดยมุ่งเน้น สารประโยชน์ในเชิงอ้างอิงเบื้องต้น สำหรับเพื่อประกอบการพิจารณาของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สำนักกฎหมาย

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

มีนาคม ๒๕๕๙

เอกสารประกอบการพิจารณา

จัดทำโดย

นายนิติ ผาสุข	รองเลขาธิการวุฒิสภา
นายทศพร แยมวงษ์	ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
นายสุชาติ พันทองคำ	ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานกฎหมาย ๒
นางสาวสุธีรา จินายน	นิติกรปฏิบัติการ
นางสาวจิตรกาน เจียรตระกูล	วิทยากรปฏิบัติการ
นางสิริกัญย์ ส่องแสง	เจ้าพนักงานธุรการอาวุโส
นางสาวรัตติกาลุต์ น้อยนวม	เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน
นางสาวกาญจนา พาลดิหลด	เจ้าพนักงานบันทึกข้อมูลชำนาญงาน
นายพัลลภ วงศ์พานิช	เจ้าพนักงานบันทึกข้อมูลชำนาญงาน

กลุ่มงานกฎหมาย ๒ สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๙๒๙๖

ผลิตโดย

กลุ่มงานการพิมพ์ สำนักการพิมพ์ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๗๔๑ - ๔๒

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และผู้สนใจที่มีความประสงค์หรือต้องการที่จะศึกษาเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเป็นการล่วงหน้าก่อนวันประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ สามารถสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้จากเว็บไซต์สภานิติบัญญัติแห่งชาติ www.senate.go.th

หรือขอรับเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้ ณ ศูนย์บริการข้อมูลด้านกฎหมายวุฒิสภา อาคารรัฐสภา ๒ ชั้น ๑ หมายเลขโทรศัพท์ ๐ ๒๒๔๔ ๑๕๖๕

สารบัญ

หน้า

บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ก
ส่วนที่ ๑ ความเป็นมาและสาระสำคัญ	
ของร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	๑
ส่วนที่ ๒ ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	
กับ ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	๒๗
ส่วนที่ ๓ ข้อมูลประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ	
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	
- บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
ประกอบร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	- ๑ -
- คำชี้แจงความจำเป็นในการตรากฎหมาย	- ๑๓ -
- บทวิเคราะห์ข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุง	
พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	- ๑๘ -
- ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว	- ๒๒ -
- ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง : มาตรฐานมัคคุเทศก์	- ๒๔ -
- ข้อดีของบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์	- ๒๘ -
- ตัวอย่างใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ถูกต้อง	- ๒๙ -
- การโฆษณารายการนำเที่ยว	- ๓๐ -
- ข้อสังเกตเกี่ยวกับการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของต่างประเทศเปรียบเทียบกับ	
การแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของกฎหมายไทย	
สาธารณรัฐฝรั่งเศส	- ๓๑ -
ประเทศญี่ปุ่น	- ๓๓ -
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	- ๓๔ -
ประเทศมาเลเซีย	- ๓๖ -

- ตารางสรุปการวิเคราะห์กฎหมายการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของประเทศไทยกับต่างประเทศ
 - สาธารณรัฐฝรั่งเศส - ๓๘ -
 - ประเทศญี่ปุ่น - ๕๐ -
 - สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว - ๖๒ -
 - ประเทศมาเลเซีย - ๗๓ -
- บทความประชาสัมพันธ์เศรษฐกิจอาเซียนและโลกาภิวัตน์ : ผลกระทบต่อการท่องเที่ยวไทย.. - ๘๗ -
- ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและโลกาภิวัตน์ : แนวทางการปรับตัวของมัคคุเทศก์ไทย..... - ๙๐ -
- งานวิจัย “จริยธรรมมัคคุเทศก์ไทย” คว่ำรางวัลวิจัยปี ๕๐
 - จากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ - ๙๓ -
- สรุปงานวิจัยเรื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจริยธรรม
 - ในการบริการของมัคคุเทศก์ไทย - ๙๔ -
- ข่าวกรรมการท่องเที่ยวสั่งพักใบอนุญาตบริษัททัวร์ใช้ไกด์ผิดกฎหมาย ๖ เดือน - ๑๐๐ -
- ข่าวเจาะปฏิบัติการกวาดล้าง"มัคคุเทศก์"ผิดกฎหมาย - ๑๐๒ -
- International Tourist Arrivals to Thailand January-December ๒๐๑๕ - ๑๐๔ -
- International Tourist Arrivals to Thailand January ๒๐๑๖ - ๑๐๖ -

ภาคผนวก

- : พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑(๑)
- : ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) (๒๕)
- : บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของ
ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (๔๑)

ส่วนที่ ๑

ความเป็นมาและสาระสำคัญ

ของร่างพระราชบัญญัติ

ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

ความเป็นมาและสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติรุดรจกนนำเท่ยวและมคคเทศก (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

ความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติรุดรจกนนำเท่ยวและมคคเทศก (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติรุดรจกนนำเท่ยวและมคคเทศก (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เสนอโดยคณะรัฐมนตรี ชุดที่มี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๙ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติรุดรจกนนำเท่ยวและมคคเทศก (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

๑. หลักการและเหตุผล

๑.๑ หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติรุดรจกนนำเท่ยวและมคคเทศก พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังต่อไปนี้

(๑) แก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งผู้บริหารให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔ มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๔ วรรคสอง มาตรา ๖๘ มาตรา ๗๐ วรรคสอง มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕)

(๒) แก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการรุดรจกนนำเท่ยวและมคคเทศก (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง)

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุ ประเภท และการต่ออายุใบอนุญาตประกอบรุดรจกนนำเท่ยว รวมทั้งกำหนดให้มีใบอนุญาตประกอบรุดรจกนนำเท่ยวสาขา (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ วรรคสอง มาตรา ๑๖ (๒) (ง) มาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๓ วรรคสอง มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๙ มาตรา ๕๐ (๒) (ค) และมาตรา ๗๐ (๔) เพิ่มมาตรา ๒๒/๑ มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๓๖ (๑/๑) และยกเลิกมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๕ (๓) และมาตรา ๔๖ (๒))

ร่างพระราชบัญญัติรุดรจกนนำเท่ยวและมคคเทศก (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

.....

(๔) แก้ไขหลักเกณฑ์ในการประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ ได้แก่ แก้ไขหลักเกณฑ์การวางหลักประกัน แก้ไขรายละเอียดที่ต้องมีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว แก้ไขบทบัญญัติที่ห้ามผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ให้ครอบคลุมทุกกรณี กำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในการจัดให้มีมัคคุเทศก์ รวมทั้งความรับผิดชอบในกรณีที่ไม่จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘ มาตรา ๒๖ (๗) มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ และเพิ่มมาตรา ๒๖ (๙))

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์กรณีและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตายและทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไป (เพิ่มมาตรา ๒๒/๓)

(๖) เพิ่มเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕ (๒))

(๗) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับประเภทใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ชัดเจนขึ้น แก้ไขคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ รวมทั้งหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ และยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๙ วรรคสอง มาตรา ๕๐ (๑) มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๗)

(๘) แก้ไขหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และกำหนดคุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวไว้ให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ และเพิ่มมาตรา ๖๔/๑)

(๙) แก้ไขหลักเกณฑ์การมอบอำนาจของนายทะเบียน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๖ วรรคสอง)

(๑๐) แก้ไขบทกำหนดโทษให้ครอบคลุมทุกกรณีและสอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ (เพิ่มมาตรา ๘๐/๑ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๑ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๕ มาตรา ๘๘ และมาตรา ๙๐)

(๑๑) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้แทนนิติบุคคล (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๕)

(๑๒) ปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

๑.๒ เหตุผล

โดยที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราการแข่งขันสูง สมควรพัฒนาอุตสาหกรรมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยควบคุมมาตรฐานและคุณภาพในการให้บริการ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล จึงสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแล ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยแก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจ นำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อให้ครอบคลุมหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุและการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว กำหนดให้มีใบอนุญาต ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา แก้ไขหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ เช่น แก้ไข เรื่องการวางหลักประกัน และแก้ไขรายละเอียดที่ต้องมีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวนเกี่ยวกับรายการ นำเที่ยว กำหนดรองรับให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไป ได้ เพิ่มเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเพื่อให้ครอบคลุมทุกกรณี แก้ไข คุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์และหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ เพื่อให้ผู้ประกอบการอาชีพเป็นมัคคุเทศก์มีความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ได้อย่างแท้จริง รวมทั้ง แก้ไขหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนและคุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว แก้ไขบทกำหนด โทษให้ครอบคลุมทุกกรณี และปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนแก้ไขชื่อ หน่วยงานและตำแหน่งผู้บริหารเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงาน พัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๑)

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

๓. คำปรารภ

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

๔. วันใช้บังคับกฎหมาย (ร่างมาตรา ๒)

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่ วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

๕. บทรักษาการตามพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๕๖)

มาตรา ๕๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

๖. เนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติ

๖.๑ ยกเลิกบทนิยามคำว่า “สำนักงาน” และคำว่า “ผู้อำนวยการ” (ร่างมาตรา ๓)

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “สำนักงาน” และ “ผู้อำนวยการ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๖.๒ กำหนดบทนิยามคำว่า “กรม” หมายความว่า กรมการท่องเที่ยว และคำว่า “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการท่องเที่ยว (ร่างมาตรา ๔)

มาตรา ๔ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “กรม” และ “อธิบดี” ระหว่างบทนิยามคำว่า “กองทุน” และ “นายทะเบียน” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“กรม” หมายความว่า กรมการท่องเที่ยว

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการท่องเที่ยว”

๖.๓ แก้ไขบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ให้หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๕)

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้”

๖.๔ กำหนดให้คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรี

แต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการ ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ (ร่างมาตรา ๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗)

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการ ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ”

๖.๕ การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ วรรคสอง)

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๖.๖ กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา ต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม คือ เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (ร่างมาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๖ (๒) (ง))

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความใน (ง) ของ (๒) ของมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(ง) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว”

๖.๗ กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา (ตามมาตรา ๑๖) และผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นนิติบุคคล (ตามมาตรา ๑๗) ต้องวางหลักประกันเป็นเงินสดหรือหนังสือค้ำประกันของธนาคาร ตามจำนวนเงินที่กำหนดในกฎกระทรวงต่อนายทะเบียน เพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘)

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๘ ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ต้องวางหลักประกันเป็นเงินสดหรือหนังสือค้ำประกันของธนาคารต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามจำนวนเงินที่กำหนดในกฎกระทรวง”

๖.๘ กำหนดให้กรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเนื่องจากผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม (ตามมาตรา ๒๑) หรือไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา (ตามมาตรา ๒๒/๒) ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน (ร่างมาตรา ๑๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๒)

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๒ ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๒/๒ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน”

๖.๙ กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าว กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาจากนายทะเบียน และกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขามีอายุและประเภทตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว โดยหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และกำหนดให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ตายสามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ (ร่างมาตรา ๑๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๒๒/๑ มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๒๒/๓)

มาตรา ๑๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๒/๑ มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๒๒/๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“มาตรา ๒๒/๑ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตแล้ว ให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และให้นำความในมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒ มาใช้บังคับกับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๒๒/๒ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้มีอายุและประเภทตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

การขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต การขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต และการแจ้งเลิกสาขา ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๒/๓ ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตาย และทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวนั้นต่อไป ให้ทายาทซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ หรือในกรณีที่มีทายาทหลายคน ให้ทายาทด้วยกันนั้นตกลงตั้งทายาทคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไป

จนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุตามมาตรา ๒๒/๑ แต่ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตาย

ในระหว่างการประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง ทายาทของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ในกรณีที่ทายาทมิได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นสุดลง”

๖.๑๐ กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวสาขา ต้องแสดงใบอนุญาตประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบการธุรกิจนำเที่ยว (ร่างมาตรา ๑๒ เพิ่มความเป็นมาตรา ๒๓ วรรคสอง)

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“ในกรณีมีสถานที่ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้นำความตามวรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม”

๖.๑๑ กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวทำการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยวเป็นเอกสาร ซึ่งอย่างน้อยในเอกสารดังกล่าวนั้นต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว (ร่างมาตรา ๑๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๖)

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความใน (๗) ของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๗) การจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว”

๖.๑๒ กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องกำหนดรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุไว้ในเอกสารการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว (ร่างมาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๖)

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๘) ของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“(๘) การจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ”

๖.๑๓ ห้ามไม่ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว โดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย (ร่างมาตรา ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๑)

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑ ห้ามไม่ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”

๖.๑๔ กำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว และกำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว หากผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่จัดให้มีการประกันภัยดังกล่าว ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย (ร่างมาตรา ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔)

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๓ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว หลักเกณฑ์การใช้มัคคุเทศก์ต่อจำนวนนักท่องเที่ยวต่อการนำเที่ยวให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในการจัดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปต่างประเทศ ถ้าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้ผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

ในการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้ถือว่าเป็นการกระทำในทางการที่จ้างของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๓๔ ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุตามวรรคหนึ่ง ต้องรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย”

๖.๑๕ ยกเลิกกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี (ร่างมาตรา ๑๗ ยกเลิกมาตรา ๓๕)

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๖.๑๖ กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง เมื่อผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑ (ร่างมาตรา ๑๘ เพิ่มความเป็นมาตรา ๓๖ (๑/๑))

มาตรา ๑๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑/๑) ของมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“(๑/๑) ไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑”

๖.๑๗ กำหนดให้กรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง เพราะผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑ เลิกประกอบกิจการตามมาตรา ๓๘ หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยว ก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง(ร่างมาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๗)

มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๗ ในกรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๖ (๑/๑) (๒) หรือ (๓) ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง”

๖.๑๘ กำหนดให้หลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางไว้ต่อนายทะเบียน เพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ตามมาตรา ๑๘ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตราบเท่าที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวยังไม่พ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้

ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอคืนหลักประกันและผลแห่งการที่ไม่มาขอคืนหลักประกัน (ร่างมาตรา ๒๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๙)

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๙ หลักประกันที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยววางไว้ตามมาตรา ๑๘ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตราบเท่าที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวยังไม่พ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจะขอรับคืนหลักประกันที่วางไว้พร้อมทั้งดอกผลได้ก็ต่อเมื่อได้ชำระหนี้ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จสิ้นแล้ว

ในกรณีที่นายทะเบียนได้แจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมาขอรับหลักประกันพร้อมทั้งดอกผลคืนแล้ว ถ้าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่มารับคืนภายในสองปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้งให้หลักประกันพร้อมทั้งดอกผลดังกล่าวตกเป็นของกองทุน”

๖.๑๙ กำหนดให้กรมการท่องเที่ยวแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องชงทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มามีคำวินิจฉัย (ร่างมาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๔ วรรคสอง)

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ให้กรมแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องชงทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มามีคำวินิจฉัย”

๖.๒๐ กำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใบอนุญาตผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ (การแสดงใบอนุญาตผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว) มาตรา ๒๖ (รายละเอียดในเอกสารการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยวตามที่กำหนด) มาตรา ๓๐ (ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจะเรียกเก็บค่าบริการอื่นใดนอกจากที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๖ (๓) หรือที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้าไม่ได้) มาตรา ๓๑ (ห้ามมิให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากต่างประเทศโดยไม่ได้รับค่าบริการหรือรับค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย) มาตรา ๓๒ (ห้ามมิให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมอบหมายให้มัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยวหรือบุคคลอื่น

ได้นำนักท่องเที่ยวในความรับผิดชอบของตนไปท่องเที่ยว โดยเรียกเก็บเงินจากมัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยว หรือบุคคลอื่นนั้น หรือโดยให้บุคคลดังกล่าวรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าเดินทาง ค่าที่พัก ค่าอาหาร หรือค่าอำนวยความสะดวกอื่นของนักท่องเที่ยว ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วน) มาตรา ๓๓ (ในการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยวผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้) และมาตรา ๓๔ (ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว) (ร่างมาตรา ๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕)

มาตรา ๒๒ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔”

๖.๒๑ กำหนดให้ยกเลิกมาตรา ๔๕ (๓) (ยกเลิกอำนาจของนายทะเบียนในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่ชำระค่าธรรมเนียมผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่กำหนดให้ชำระค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๓๕ วรรคสอง) (ร่างมาตรา ๒๓ ยกเลิกมาตรา ๔๕ (๓))

มาตรา ๒๓ ให้ยกเลิก (๓) ของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๖.๒๒ กำหนดให้ยกเลิกมาตรา ๔๖ (๒) (ยกเลิกอำนาจของนายทะเบียนในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวได้เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่ชำระค่าธรรมเนียมผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๓๕ วรรคสาม) (ร่างมาตรา ๒๔ ยกเลิกมาตรา ๔๖ (๒))

มาตรา ๒๔ ให้ยกเลิก (๒) ของมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๖.๒๓ กำหนดให้การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๒๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๙ วรรคสอง)

มาตรา ๒๕ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

๖.๒๔ กำหนดคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (ร่างมาตรา ๒๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๐ (๑))

มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

(ข) มีสัญชาติไทย

(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิบัตรว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรและสถานฝึกอบรมที่คณะกรรมการกำหนด

(ง) ผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด”

๖.๒๕ กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามคือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (ร่างมาตรา ๒๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๐ (๒) (ค))

มาตรา ๒๗ ให้ยกเลิกความใน (ค) ของ (๒) ของมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติ
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(ค) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓)
หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนด
ห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์”

๖.๒๖ กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาสามารถ
ประกาศยกเว้นคุณสมบัติสำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะ
ในท้องถิ่นหรือชุมชน ตลอดจนยกเว้นหรือลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ดังกล่าว
(ร่างมาตรา ๒๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง)

มาตรา ๒๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติ
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๑ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมมัคคุเทศก์และการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
หรือชุมชนเป็นการเฉพาะ เมื่อคณะกรรมการได้ประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนใดตาม
มาตรา ๑๒ (๔) แล้ว รัฐมนตรีจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) (ก) (ค) หรือ (ง)
สำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตพื้นที่นั้น รวมตลอดทั้ง
ยกเว้นหรือลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ด้วยก็ได้”

๖.๒๗ กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่มาขอต่ออายุใบอนุญาตต้องผ่านการอบรมและ
ทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียน
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด (ร่างมาตรา ๒๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๖
วรรคหนึ่ง)

มาตรา ๒๙ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติ
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต
และอาจต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ โดยผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องผ่าน
การอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่
นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด”

๖.๒๘ กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท ความประพฤติ และการตรวจสุขภาพของมัคคุเทศก์ และกำหนดให้มัคคุเทศก์ต้องติดใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์ (ร่างมาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๗)

มาตรา ๓๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๗ มาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท ความประพฤติ และการตรวจสุขภาพของมัคคุเทศก์ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด มัคคุเทศก์ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามวรรคหนึ่ง และต้องติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์ตามลักษณะที่คณะกรรมการประกาศ กำหนด”

๖.๒๙ กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องมาขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว (ร่างมาตรา ๓๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔)

มาตรา ๓๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๔ ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

๖.๓๐ กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว (ร่างมาตรา ๓๒ เพิ่มความเป็นมาตรา ๖๔/๑)

มาตรา ๓๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“มาตรา ๖๔/๑ ผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวต้อง

(๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

(ข) มีสัญชาติไทย

(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด

หรือสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าและได้รับวุฒิปริญญาตรีผ่านการฝึกอบรบวิชามัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามหลักสูตรและสถานฝึกอบรบที่คณะกรรมการกำหนด

(๒) ไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด

(ข) เคยถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวมาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว”

๖.๓๑ กำหนดให้ผู้นำเที่ยวมีหน้าที่ในการนำเที่ยวและอำนวยความสะดวกรวมทั้งดำเนินการให้เป็นไปตามรายการนำเที่ยวตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๙ แล้วแต่กรณี (ร่างมาตรา ๓๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๕)

มาตรา ๓๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมััคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๕ ผู้นำเที่ยวมีหน้าที่ในการนำเที่ยวและอำนวยความสะดวกรวมทั้งดำเนินการให้เป็นไปตามรายการนำเที่ยวตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๙ แล้วแต่กรณี”

๖.๓๒ กำหนดให้เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนตามมาตรา ๖๗ ให้นายทะเบียนแจ้งให้กรมการท่องเที่ยวทราบ และให้กรมการท่องเที่ยวแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบ (ร่างมาตรา ๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘)

มาตรา ๓๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมััคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๘ เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนตามมาตรา ๖๗ ให้นายทะเบียนแจ้งให้กรมทราบ และให้กรมแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด”

๖.๓๓ กำหนดให้กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวประกอบด้วยเงินที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดใช้คืนกองทุนและเงินที่นายทะเบียนหักจากหลักประกันส่งคืนกองทุนตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม และเงินเพิ่มตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง (ร่างมาตรา ๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๐ (๔))

มาตรา ๓๕ ให้ยกเลิกความใน (๔) ของมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๔) เงินที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดใช้คืนกองทุนและเงินที่นายทะเบียนหักจากหลักประกันส่งคืนกองทุนตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม และเงินเพิ่มตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง”

๖.๓๔ กำหนดให้เงินและทรัพย์สินในกองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวเป็นของกรมการท่องเที่ยวเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดิน (ร่างมาตรา ๓๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๐ วรรคสอง)

มาตรา ๓๖ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“เงินและทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งให้เป็นของกรมเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดิน”

๖.๓๕ กำหนดให้กรมการท่องเที่ยวต้องจัดทำบุคลากร งบการเงินและบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเพื่อเสนอคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้เสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี กำหนดให้อธิบดีกรมการท่องเที่ยวแต่งตั้งข้าราชการในกรมการท่องเที่ยวคนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร และกำหนดให้อธิบดีกรมการท่องเที่ยวสามารถแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาโดยให้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดก็ได้ (ร่างมาตรา ๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕)

มาตรา ๓๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๓ ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี ให้กรมจัดทำบุคลากร งบการเงินและบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเสนอคณะกรรมการ

งบุคคลนั้น กรมต้องจัดให้ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตดำเนินการสอบบัญชีและจัดทำรายงานการสอบบัญชีเสนอคณะกรรมการ

มาตรา ๗๔ ให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมคนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร และมีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๗๕ เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ อธิบดีจะแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาโดยให้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดก็ได้”

๖.๓๖ กำหนดให้นายทะเบียนสามารถมอบอำนาจเกี่ยวกับการสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินกิจการที่กำหนดเป็นครั้งคราวหรือประจำ ตามแบบรายละเอียด และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ (ร่างมาตรา ๓๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๖ วรรคสอง)

มาตรา ๓๘ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“นายทะเบียนจะมอบหมายเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ใช้อำนาจตามวรรคหนึ่งก็ได้”

๖.๓๗ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามมาตรา ๒๒/๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท (ร่างมาตรา ๓๙ เพิ่มมาตรา ๘๐/๑)

มาตรา ๓๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“มาตรา ๘๐/๑ ผู้ใดประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามมาตรา ๒๒/๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

๖.๓๘ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว) หรือมาตรา ๓๘ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งประสงค์จะเลิกประกอบกิจการ ให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบ

พร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวแก่นายทะเบียนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เลิกประกอบกิจการ) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท (ร่างมาตรา ๔๐ แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๘๑)

มาตรา ๔๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๑ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ หรือ มาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท”

๖.๓๙ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๒ (๓)) มาตรา ๒๖ (ในการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว จัดทำเป็นเอกสารซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายละเอียดตามที่กฎหมายกำหนด) มาตรา ๒๗ (การเปลี่ยนแปลงรายการนำเที่ยวให้ผิดไปจากที่ได้โฆษณาหรือชี้ชวนไว้ตามมาตรา ๒๖ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแจ้งให้นักท่องเที่ยวทราบก่อนรับชำระเงินค่าบริการ) หรือ มาตรา ๓๗ (ในกรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๖ (๒) หรือ (๓) ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวต่อไป เท่าที่จำเป็น ซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง) ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท (ร่างมาตรา ๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๓)

มาตรา ๔๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๓ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๓๗ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท”

๖.๔๐ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือ ผู้นำเที่ยวและได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว) หรือมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท (ร่างมาตรา ๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๕)

มาตรา ๔๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๕ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

๖.๔๑ กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กำหนดหรือไม่ติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ (มัคคุเทศก์ต้องติดบัตรประจำตัวตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท (ร่างมาตรา ๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๘)

มาตรา ๔๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๘ มัคคุเทศก์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดหรือไม่ติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

๖.๔๒ กำหนดให้ผู้ทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ (ผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวไว้กับสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน (ร่างมาตรา ๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๐)

มาตรา ๔๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๙๐ ผู้ใดทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

๖.๔๓ กำหนดให้ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย (ร่างมาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๕)

มาตรา ๔๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๕ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย”

๖.๔๔ ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (ร่างมาตรา ๔๖)

มาตรา ๔๖ ให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

๗. บทเฉพาะกาล

๗.๑ กำหนดระยะเวลาเร่งรัดให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้กรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฉบับนี้สามารถปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ไปพลางก่อนได้ (ร่างมาตรา ๔๗)

มาตรา ๔๗ การแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ให้กรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน

๗.๒ กำหนดให้คำขอรับใบอนุญาต คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และคำขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ได้ยื่นไว้แล้ว ให้ถือว่าเป็นคำขอตามพระราชบัญญัตินี้ และให้นายทะเบียนพิจารณาคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (ร่างมาตรา ๔๘)

มาตรา ๔๘ คำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว คำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และคำขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังคงอยู่ในระหว่างการพิจารณาของนายทะเบียน ให้ถือว่าเป็น

เป็นคำขอตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้และให้นายทะเบียนพิจารณาดำเนินการตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ออกตามคำขอในวรรคหนึ่ง ให้มีอายุสองปี นับแต่วันที่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

๗.๓ กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวใช้ได้ต่อไปจนครบกำหนดสองปีนับจากวันชำระค่าธรรมเนียมครั้งสุดท้าย และกำหนดระยะเวลาให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปมาขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันก่อนใบอนุญาตเดิมครบกำหนด และให้ถือว่าหลักประกันที่ได้วางไว้เดิมเป็นส่วนหนึ่งของหลักประกันที่ต้องวางตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนต้องเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต (ร่างมาตรา ๔๙)

มาตรา ๔๙ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ยังมีผลอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนถึงวันครบกำหนดสองปีนับจากวันชำระค่าธรรมเนียมครั้งสุดท้าย

ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ใบอนุญาตจะครบกำหนดตามวรรคหนึ่ง หากประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ภายในสามสิบวันก่อนใบอนุญาตครบกำหนด และเมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้วให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน เพื่อประโยชน์แห่งการนี้ให้ถือว่าหลักประกันที่ได้วางไว้เดิมเป็นส่วนหนึ่งของหลักประกันที่ต้องวางตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนตามวรรคสอง ต้องเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต

๗.๔ กำหนดให้ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่แล้ว ให้สามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้ จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และให้มายื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด (ร่างมาตรา ๕๐)

มาตรา ๕๐ ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนตามมาตรา ๔๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้รับแจ้งการอนุญาตจากนายทะเบียนตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาได้ต่อไป แต่จะต้องมาขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามพระราชบัญญัตินี้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ ได้รับแจ้งดังกล่าว

๗.๕ กำหนดให้หลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ ที่ได้วางไว้แล้วให้สามารถใช้เป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป (ร่างมาตรา ๕๑)

มาตรา ๕๑ หลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ ที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้วางไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่า จะถึงกำหนดต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

๗.๖ กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เดิมใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุ และเพื่อประโยชน์ในการต่ออายุใบอนุญาต ให้ถือว่าใบอนุญาตดังกล่าวเป็นใบอนุญาตที่ออกให้ ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัตินี้ และให้นำมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับในการขอต่ออายุใบอนุญาตด้วย (ร่างมาตรา ๕๒)

มาตรา ๕๒ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ยังมีผลอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตนั้นจะสิ้นอายุ

เพื่อประโยชน์ในการต่ออายุใบอนุญาต ให้ถือว่าใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง เป็นใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นำมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและ มัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับในการขอต่ออายุ ใบอนุญาตด้วย

๗.๗ กำหนดให้ผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้แล้วให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยว
ได้ต่อไปโดยไม่ต้องมาขอขึ้นทะเบียนใหม่ (ร่างมาตรา ๕๓)

มาตรา ๕๓ ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นผู้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว
และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

๗.๘ กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่แล้วให้สามารถ
ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไป แต่จะต้องมาขึ้นทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๔)

มาตรา ๕๔ มัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่ในวันก่อนวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวต่อไปให้มาขอขึ้นทะเบียน
เป็นผู้นำเที่ยวภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้
จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่รับขึ้นทะเบียน

๗.๙ กำหนดให้บรรดากฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่บังคับอยู่
ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะมีกฎกระทรวง
ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๕)

มาตรา ๕๕ บรรดากฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ออก
ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติ
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมี
กฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและ
มัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๘. แก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑)	ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ฉบับละ	๕,๐๐๐	บาท
(๒)	ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา	ฉบับละ	๒,๐๐๐	บาท
(๓)	ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ฉบับละ	๓,๐๐๐	บาท
(๔)	ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ฉบับละ	๒,๐๐๐	บาท
(๕)	ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา	ฉบับละ	๑,๐๐๐	บาท
(๖)	ใบแทนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ฉบับละ	๑,๐๐๐	บาท
(๗)	การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ครั้งละ	๕,๐๐๐	บาท
(๘)	การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา	ครั้งละ	๒,๐๐๐	บาท
(๙)	การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ครั้งละ	๓,๐๐๐	บาท

ส่วนที่ ๒

ตารางเปรียบเทียบ

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ กับ
ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ที่ผ่านการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตารางเปรียบเทียบ
พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ กับร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ที่ผ่านการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
	<p style="text-align: center;">ร่าง</p> <p style="text-align: center;">พระราชบัญญัติ</p> <p style="text-align: center;">ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..)</p> <p style="text-align: center;">พ.ศ.</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p style="text-align: center;">โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย</p> <p style="text-align: center;">ว่าด้วยธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว</p> <p>“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานการท่องเที่ยว</p>	<p>มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”</p> <p>มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยสี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p> <p>มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “สำนักงาน” และ “ผู้อำนวยการ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p>
<p>มาตรา ๔ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “กรม” และ “อธิบดี” ระหว่างบทนิยามคำว่า “กองทุน” และ “นายทะเบียน” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p> <p>“กรม” หมายความว่า กรมการท่องเที่ยว</p> <p>“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการท่องเที่ยว</p>	<p>มาตรา ๔ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “กรม” และ “อธิบดี” ระหว่างบทนิยามคำว่า “กองทุน” และ “นายทะเบียน” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p> <p>“กรม” หมายความว่า กรมการท่องเที่ยว</p> <p>“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการท่องเที่ยว</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p>

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p> <p>มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้”</p> <p>มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สถานศึกษา สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ โดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวน เจ็ดคน เป็นกรรมการ ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ”</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p> <p>เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p> <p>เพิ่มผู้แทนกระทรวงพาณิชย์และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในองค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เพื่อให้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและกำกับดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ได้ครบถ้วนยิ่งขึ้น และแก้ไขชื่อตำแหน่งผู้บริหารให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p>
<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้”</p> <p>๓๑๖</p> <p>มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สถานศึกษา สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ และผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการ ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ</p> <p>๓๑๖</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p> <p>เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p> <p>เพิ่มผู้แทนกระทรวงพาณิชย์และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในองค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เพื่อให้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและกำกับดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ได้ครบถ้วนยิ่งขึ้น และแก้ไขชื่อตำแหน่งผู้บริหารให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p>

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๑๕ ผู้ใดประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวจากนายทะเบียน</p> <p>การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>ฯลฯ</p> <p>มาตรา ๑๖ ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นผู้คนตลอดรวมตามข้อ</p> <p>ฯลฯ</p> <p>(ง) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>ฯลฯ</p>	<p>มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์ และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต และการขอรับใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”</p> <p>มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความใน (ง) ของ (๒) ของ มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“(ง) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว”</p> <p>มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p>	<p>เพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่า สามารถออกกฎกระทรวง กำหนดประเภทใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ รวมทั้งแก้ไขเรื่องอายุใบอนุญาต เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต</p> <p>เพื่อให้สอดคล้องกับการยกเลิก (๒) ของ มาตรา ๔๖</p>

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
	<p>“มาตรา ๒๒/๑ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตแล้ว ให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และให้นำความในมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒ มาใช้บังคับกับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวด้วยโดยอนุโลม มาตรา ๒๒/๑ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานายทะเบียน ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้มีอายุและประเภทตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว การขอรับและการออกใบอนุญาต การขอ และการต่ออายุใบอนุญาต การขอรับและการออกใบแทน ใบอนุญาต และการแจ้งเลิกสาขา ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>มาตรา ๒๒/๓ ในกรณีที่มีผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตาย และทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไป ให้ทายาทซึ่งมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ หรือในกรณีที่</p>	<p>เพื่อกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปี และกำหนดหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาต</p> <p>เพื่อกำหนดให้การมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาต้องได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาด้วย โดยให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขามีอายุและประเภทตามใบอนุญาตหลัก</p> <p>เพื่อกำหนดให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ตายและประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ</p>

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๒๓ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>มาตรา ๒๖ ในการโฆษณาหรือชื่อชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดทำเป็นเอกสารซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้</p> <p style="text-align: right;">*๑๓*</p>	<p>มีหลายท่านให้ทนายด้วยก็นับนั่นตกลงตั้งทนายทคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุตามมาตรา ๒๒/๑ แต่ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตาย</p> <p>ในระหว่างการประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง ทนายทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในกรณีที่ทนายทมิได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในกำหนดเวลาดังวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นสุดลง”</p> <p>มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p> <p>“ในกรณีมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้นำความตามวรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม”</p> <p>มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความใน (๗) ของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปแทน</p>	<p>เพื่อให้ในกรณีที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในวันนั้นต้องติดใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานั้นด้วย เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้</p>

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p> <p>(๗) จำนวนมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวในกรณีที่จัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว</p> <p>ฯลฯ</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p> <p>“(๗) การจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว”</p> <p>มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๙) ของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p> <p>“(๙) การจัดให้มีการประกกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ”</p> <p>มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน</p> <p>“มาตรา ๓๑ ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”</p> <p>มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปเป็นแทน</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p> <p>เพื่อให้สอดคล้องกับที่ได้แก้ไขในมาตรา ๓๓ ที่กำหนดบังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจต้องจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยวด้วย</p> <p>เพื่อกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดให้มีการประกกันภัยสำหรับอุบัติเหตุไว้ในกรณีของการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยวด้วย</p> <p>แก้ไขเพื่อให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น โดยไม่กำหนดเฉพาะนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากต่างประเทศเท่านั้น</p>
--	---	--

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>มาตรา ๓๓ ในการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี</p> <p>ในการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการกระทำในทางการที่จ้างของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>มาตรา ๓๔ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p> <p>มาตรา ๓๕ ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปีตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p>	<p>“มาตรา ๓๓ ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว หลักเกณฑ์การใช้มัคคุเทศก์ต่อจำนวนนักท่องเที่ยวต่อการนำเที่ยวให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p> <p>ในการจัดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปต่างประเทศ ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้ผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>ในการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้ถือว่าเป็นการกระทำในทางการที่จ้างของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>มาตรา ๓๔ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันอุบัติเหตุสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด</p> <p>ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่มีจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุตามวรรคหนึ่ง ต้องรับผิดชอบต่อกันท่องเที่ยวมัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย”</p> <p>มาตรา ๓๕ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p>	<p>กำหนดบังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยวด้วย ส่วนจะต้องใช้มัคคุเทศก์จำนวนเท่าใดให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ประกาศกำหนด</p> <p>แก้ไขถ้อยคำให้ชัดเจนว่าเป็นการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ ส่วนวรรคสองเพิ่มขึ้นใหม่เพื่อกำหนดความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ</p> <p>เนื่องจากเปลี่ยนหลักการการกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่มีอายุ เป็นให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปี จึงได้ตัด</p>
---	--	--	---	----------------------------------	---

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>ผู้ประกอบการนำเที่ยวผู้ใดไม่ชำระค่าธรรมเนียมภายในระยะเวลาที่กำหนดให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละสองต่อเดือน และถ้าพ้นสามเดือนแล้วยังมิได้ชำระ ให้นำทะเบียนส่งพักใช้ใบอนุญาตดังกล่าวจนกว่าจะชำระค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่ม ซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันสั่งพักใช้ใบอนุญาต</p> <p>เมื่อพ้นกำหนดหกเดือนแล้ว ถ้าผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวยังมีได้ชำระค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่มตามวรรคสอง ให้นำทะเบียนสั่งเพิกถอนใบอนุญาต</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p>	<p>มาตรา ๑๘ ให้เพิ่มความต่อไปเป็น (๑/๑) ของมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p> <p>“(๑/๑) ไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑”</p> <p>มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p> <p>เรื่องการกำหนดให้ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปีออก</p>
<p>มาตรา ๓๖ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง เมื่อผู้ประกอบการเป็นนิติบุคคล</p> <p>(๑) ตายหรือสิ้นสุดความเป็นนิติบุคคล</p> <p>(๒) เลิกประกอบกิจการตามมาตรา ๓๘ หรือ</p> <p>(๓) ถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>ตามมาตรา ๔๖</p>	<p>กำหนดให้การไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑ เป็นเหตุให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับการกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปี</p>			

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>มาตรา ๓๗ ในกรณีที่เป็นอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยวสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๖ (๒) หรือ (๓) ให้ผู้ประกอบการนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวต่อไปเท่าที่จำเป็น ซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่เป็นอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยวสิ้นสุดลง</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.</p>	<p>“มาตรา ๓๗ ในกรณีที่เป็นอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยวสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๖ (๑/๑) (๒) หรือ (๓) ให้ผู้ประกอบการนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวก่อนวันที่เป็นอนุญาตสิ้นสุดลง โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนด ในกฎกระทรวง”</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p>	<p>กำหนดให้ในกรณีที่เป็นอนุญาตสิ้นสุดลง เพราะผู้ประกอบการนำเที่ยวไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้ประกอบการนำเที่ยวยังคงต้องรับผิดชอบ ต่อนักท่องเที่ยวที่ยังคงมีข้อผูกพันอยู่ก่อนที่ใบอนุญาต สิ้นสุดลง และได้แก้ไขให้ยึดหยุ่นยิ่งขึ้นโดยไม่กำหนด จำกัดระยะเวลารับผิดชอบเพียงหกเดือน แต่ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนด ในกฎกระทรวงแทน</p>
<p>มาตรา ๓๘ หลักประกันที่ผู้ประกอบการนำเที่ยว วางไว้ตามมาตรา ๑๘ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบการบังคับคดี ตราบเท่าที่ผู้ประกอบการนำเที่ยวยังมีได้เล็กประกอบ กิจการ แต่ยังไม่พ้นจากความรับผิดชอบพระราชบัญญัตินี้</p> <p>ในกรณีเลิกประกอบกิจการ ผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวจะขอรับคืนหลักประกันที่วางไว้พร้อมทั้งดอกเบี้ยได้ ก็ต่อเมื่อได้ส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตาม มาตรา ๓๘ และชำระหนี้ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ เสร็จสิ้นแล้ว แต่ถ้านั้นที่เหลือมีจำนวนน้อยกว่าหลักประกัน ที่วางไว้ให้นำนายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ลดหลักประกันลง ให้เหลือเท่ากับหนี้ที่จะพึงรับผิดชอบได้</p>	<p>มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๓๘ หลักประกันที่ผู้ประกอบการนำเที่ยว วางไว้ตาม มาตรา ๑๘ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบ การบังคับคดีตราบเท่าที่ผู้ประกอบการนำเที่ยวยังไม่พ้น จากความรับผิดชอบพระราชบัญญัตินี้</p> <p>ในกรณีที่เป็นอนุญาตสิ้นสุดลง ผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวจะขอรับคืนหลักประกันที่วางไว้พร้อมทั้งดอกเบี้ย ได้ก็ต่อเมื่อได้ชำระหนี้ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ เสร็จสิ้นแล้ว</p> <p>ในกรณีที่นายทะเบียนได้แจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวมาขอรับหลักประกันพร้อมทั้งดอกเบี้ยคืนแล้ว ถ้าผู้ประกอบการนำเที่ยวไม่มารับคืนภายในสองปีนับแต่</p>	<p>เพื่อให้ชัดเจนและครอบคลุมยิ่งขึ้น</p>			

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>ในกรณีที่นายทะเบียนได้แจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมาขอรับหลักประกันคืนแล้ว แต่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่มารับหลักประกันคืนภายในสองปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ให้หลักประกันดังกล่าวตกเป็นของกองทุน</p> <p>มาตรา ๔๔ ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้คณะกรรมการมีอำนาจดังต่อไปนี้</p> <p>๑) ให้สำนักงานแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีคำวินิจฉัย</p> <p>มาตรา ๔๕ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>๑)ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ หรือมาตรา ๓๓</p> <p>๓) ไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยว และเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่กำหนดให้ชำระค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๓๕ วรรคสอง</p> <p>๑)๓</p>	<p>วันที่ได้รับแจ้ง ให้หลักประกันพร้อมทั้งดอกเบี้ยตกเป็นของกองทุน”</p> <p>มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของ มาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“ให้กรมแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีคำวินิจฉัย”</p> <p>มาตรา ๒๒ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“(๒) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔”</p> <p>มาตรา ๒๓ ให้ยกเลิก (๓) ของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p> <p>เพิ่มเหตุในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตเพื่อให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น</p> <p>เพื่อให้สอดคล้องกับการยกเลิกมาตรา ๓๕</p>

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p>
<p>มาตรา ๔๖ ให้นำทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>๑.๓๑</p> <p>(๒) ไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยว และเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๓๕ วรรคสาม</p> <p>๑.๓๑</p> <p>มาตรา ๔๙ ผู้ใดประสงค์จะเป็นมัคคุเทศก์ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์จากนายทะเบียน การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต ให้เป็นไปอย่างถูกต้อง และการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>๑.๓๑</p> <p>มาตรา ๕๐ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้อง (๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้</p> <p>(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์</p> <p>(ข) มีสัญชาติไทย</p>	<p>มาตรา ๒๔ ให้อยกเลิก (๒) ของมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p> <p>มาตรา ๒๕ ให้อยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์ และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอ และการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”</p> <p>มาตรา ๒๖ ให้อยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“(๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้</p> <p>(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์</p> <p>(ข) มีสัญชาติไทย</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับการยกเลิกมาตรา ๓๕</p> <p>เพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่า สามารถออกกฎกระทรวง กำหนดประเภทใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้</p>

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิปริญญาตรีหรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิปริญญาตรีหรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>(ง) ไม่มียกเว้นหรือข้อยกเว้น</p> <p>(ก) เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>(ข) เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p>	<p>(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิปริญญาตรีหรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>(ง) ผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p>	<p>เพิ่มข้อกำหนดให้คณะกรรมการกำหนดสถานประกอบการที่มีลักษณะการประกอบธุรกิจ</p> <p>เพิ่มคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์โดยกำหนดให้ต้องผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ด้วย เพื่อให้ได้บุคลากรที่มีความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์อย่างแท้จริง</p>
<p>(ค) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์</p> <p>๓๕๖</p>	<p>มาตรา ๒๗ ให้ยกเลิกความใน (ค) ของ (๒) ของมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“(ค) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์”</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับการยกเลิก (๒) ของมาตรา ๕๖</p>			

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๕๑ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นหรือชุมชนเป็นการเฉพาะ เมื่อคณะกรรมการได้ประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนใดตามมาตรา ๑๒ (๕) แล้ว รัฐมนตรีจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) (ค) หรือ (ค) สำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตพื้นที่นั้น รวมตลอดทั้งยกเว้นหรือลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ด้วยก็ได้</p> <p>ในกรณีที่มีมัคคุเทศก์ตามวรรคหนึ่งทำหน้าที่มัคคุเทศก์ในเขตพื้นที่ตามมาตรา ๑๒ (๕) ห้ามมิให้มัคคุเทศก์อื่นเข้าไปทำหน้าที่มัคคุเทศก์ในเขตพื้นที่นั้น</p>	<p>มาตรา ๒๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๕๑ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมมัคคุเทศก์และการท่องเที่ยวในท้องถิ่นหรือชุมชนเป็นการเฉพาะ เมื่อคณะกรรมการได้ประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนใดตามมาตรา ๑๒ (๕) แล้ว รัฐมนตรีจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) (ค) หรือ (ง) สำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตพื้นที่นั้น รวมตลอดทั้งยกเว้นหรือลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ด้วยก็ได้”</p>	<p>เนื่องจากได้เพิ่มคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ใน (ง) เพิ่มขึ้น จึงได้แก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกันด้วย</p>
<p>มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และอาจต่ออายุได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>ให้ความความในมาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๕ มาใช้บังคับกับการต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ด้วยโดยอนุโลม</p>	<p>มาตรา ๒๙ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาตและอาจต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ โดยผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด”</p>	<p>กำหนดให้ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ด้วยเพื่อให้ผู้ประกอบการเป็นมัคคุเทศก์มีความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างแท้จริง</p>

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p> <p>ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์และมีคุณสมบัติตามวรรคสอง ให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้โดยไม่ต้องขึ้นทะเบียนตามวรรคหนึ่ง แต่ให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบเพื่อประโยชน์ด้านข้อมูลของสำนักงาน</p>	<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p> <p>มาตรา ๓๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p> <p>“มาตรา ๖๘/๑ ผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวต้อง (๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้</p> <p>(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว</p> <p>(ข) มีสัญชาติไทย</p> <p>(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า และได้รับวุฒิปับตรว่าผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวตามหลักสูตรและสถานฝึกอบรมที่คณะกรรมการกำหนด</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p> <p>เพื่อกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวให้ชัดเจนไว้ในพระราชบัญญัติ</p>
---	---	---

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p>
<p>มาตรา ๖๕ ในการจัดให้นักท่องเที่ยวเดินทาง ไปต่างประเทศ ถ้าผู้ประกอบการนำเที่ยวที่มีผู้นำเที่ยว เดินทางไปด้วย ผู้นำเที่ยวจำเป็นต้องเป็นผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้ กับสำนักงานตามมาตรา ๖๔</p>	<p>(๒) ไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (ก) เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติด ให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด (ข) เคยถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว มาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็น ผู้นำเที่ยว”</p>	<p>มาตรา ๓๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p>
<p>มาตรา ๖๕ ในการจัดให้นักท่องเที่ยวเดินทาง ไปต่างประเทศ ถ้าผู้ประกอบการนำเที่ยวที่มีผู้นำเที่ยว เดินทางไปด้วย ผู้นำเที่ยวจำเป็นต้องเป็นผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้ กับสำนักงานตามมาตรา ๖๔</p>	<p>มาตรา ๖๕ ผู้นำเที่ยวที่มีหน้าที่ในการนำเที่ยว และอำนวยความสะดวก รวมทั้งดำเนินการให้เป็นไปตาม ระเบียบการนำเที่ยวตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๙ แล้วแต่กรณี”</p>	<p>มาตรา ๓๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p>
<p>นอกจากหน้าที่ในการนำเที่ยวและอำนวยความสะดวกแล้ว ผู้นำเที่ยวที่มีหน้าที่ต้องดำเนินการ ให้เป็นไปตามรายการนำเที่ยวตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๙ แล้วแต่กรณีด้วย</p>	<p>มาตรา ๓๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p>	<p>มาตรา ๓๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p>

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>มาตรา ๖๘ เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนตามมาตรา ๖๗ ให้นายทะเบียนแจ้งให้สำนักงานทราบ และให้สำนักงานแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>มาตรา ๗๐ กองทุนประกอบด้วยเงินและทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้</p> <p>๑) เงินที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดใช้คืนกองทุนและเงินที่นายทะเบียนหักจากหลักประกันส่งคืนกองทุนตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม และเงินเพิ่มตามมาตรา ๓๕ วรรคสองและมาตรา ๔๒ วรรคสอง</p> <p>๑) เงินและทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งให้เป็นของสำนักงานเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดิน</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p> <p>“มาตรา ๖๘ เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนตามมาตรา ๖๗ ให้นายทะเบียนแจ้งให้กรมทราบ และให้กรมแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด”</p> <p>มาตรา ๓๕ ให้อยกเลิกความใน (๔) ของมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“(๔) เงินที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดใช้คืนกองทุนและเงินที่นายทะเบียนหักจากหลักประกันส่งคืนกองทุนตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม และเงินเพิ่มตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง”</p> <p>มาตรา ๓๖ ให้อยกเลิกความในวรรคสองของ มาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“เงินและทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งให้เป็นของกรมเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดิน”</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p> <p>เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p> <p>เพื่อให้สอดคล้องกับการยกเลิกมาตรา ๓๕</p> <p>เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p>
---	--	---	--

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๗๓ ภายใหนหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี ให้สำนักงานจัดทำงบดุล งบการเงิน และบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเสนอคณะกรรมการ</p> <p>งบดุลนั้น สำนักงานต้องจัดให้ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตดำเนินการสอบบัญชีและจัดทำรายงานการสอบบัญชีเสนอคณะกรรมการ</p> <p>มาตรา ๗๔ ให้ผู้อำนวยการแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในราชอาณาจักร และม้ออำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าในพระราษบัญญัตินี้ หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย</p> <p>มาตรา ๗๕ เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ อธิปไตยตั้งแต่ตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาโดยให้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดก็ได้</p>	<p>มาตรา ๗๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๗๓ ภายใหนหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี ให้กรมจัดทำงบดุล งบการเงินและบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเสนอคณะกรรมการ</p> <p>งบดุลนั้น กรมต้องจัดให้ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตดำเนินการสอบบัญชีและจัดทำรายงานการสอบบัญชีเสนอคณะกรรมการ</p> <p>มาตรา ๗๔ ให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมคนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร และมีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย</p> <p>มาตรา ๗๕ เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ อธิปไตยตั้งแต่ตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาโดยให้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดก็ได้”</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p> <p>เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p> <p>เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓</p>

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๗๖ ในกฎปฏิบัติหน้าที่ให้นายทะเบียน มีอำนาจดังต่อไปนี้</p> <p>๑. นายทะเบียนจะมอบหมายอำนาจตาม (๑) และ (๓) นายทะเบียนจะมอบหมายเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติก็ได้</p> <p>๑.๑</p>	<p>มาตรา ๓๘ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“นายทะเบียนจะมอบหมายเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ใช้อำนาจตามวรรคหนึ่งก็ได้”</p> <p>มาตรา ๓๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p> <p>“มาตรา ๘๐/๑ ผู้ใดประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”</p> <p>มาตรา ๔๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๘๑ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ได้ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท”</p>	<p>กำหนดให้นายทะเบียนสามารถมอบอำนาจให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ใช้อำนาจแทนได้ทุกกรณี</p> <p>เพื่อบทกำหนดโทษกรณีประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา</p> <p>เพื่อบทกำหนดโทษกรณีประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่แจ้งเลิกการประกอบกิจการและไม่ส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเพื่อให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น</p>

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>มาตรา ๘๓ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๒๗ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท</p>	<p>มาตรา ๘๓ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๒๗ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท</p>
<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p>	<p>มาตรา ๔๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๘๓ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๓๗ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท”</p>	<p>มาตรา ๔๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๘๕ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”</p>
<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p>	<p>เพื่อบทกำหนดโทษกรณีผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่กำหนดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาในการดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กันก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง</p>	<p>เพื่อบทกำหนดโทษกรณีผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่จัดให้มีการทำประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยว</p>
<p>เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๗ ซึ่งโดยยกเลิกการมีบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ โดยให้ใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์แทน</p>	<p>มาตรา ๔๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๘๘ มัคคุเทศก์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดหรือไม่ได้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”</p>	<p>มาตรา ๘๘ มัคคุเทศก์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดหรือไม่ได้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท</p>

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๙๐ ผู้ใดทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา ๙๕ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล กรรมการ หรือผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคลนั้น ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดนั้น</p>	<p>มาตรา ๔๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๙๐ ผู้ใดทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”</p> <p>มาตรา ๔๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๙๕ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น เกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย”</p> <p>มาตรา ๔๖ ให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๖๔ ให้เหลือเพียงวรรคเดียว</p> <p>เพื่อแก้ไขบทกำหนดความรับผิดชอบของ ผู้แทนนิติบุคคลให้สอดคล้องกับควำวินิจฉัยของศาล รัฐธรรมนูญ</p> <p>แก้ไขอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ</p>

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p>
<p>มาตรา ๔๗ การแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ตามมาตรา ๗ วรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัตินี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ</p> <p>ในระหว่างที่ยังไม่มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ตามวรรคหนึ่ง ให้กรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติหน้าที่ คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน</p>	<p>มาตรา ๔๘ ค่าขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยว ค่าขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ค่าขอขึ้นทะเบียน เป็นผู้นำเที่ยว และค่าขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังคงอยู่ใน ระหว่างการพิจารณาของนายทะเบียน ให้ถือว่าเป็นค่าขอ ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นำนายทะเบียน พิจารณาดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้นำนายทะเบียน และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่ พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ</p> <p>ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ออกตามคำขอ ในวรรคหนึ่ง ให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต ประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p>	<p>เพื่อรองรับให้กรรมการธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์โดยตำแหน่งสามารถปฏิบัติหน้าที่ คณะกรรมการฯ ได้ในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้ง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งกำหนดระยะเวลาเร่งรัด ในการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิโดยให้แต่งตั้ง ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ</p> <p>เพื่อรองรับบรรดาค่าขอรับใบอนุญาต ค่าขอ ขึ้นทะเบียน และค่าขอต่ออายุใบอนุญาตที่ได้ยื่นไว้แล้ว ให้ถือว่าเป็นค่าขอตามพระราชบัญญัตินี้ และให้นำนายทะเบียน พิจารณาค่าขอโดยใช้กฎหมายในขณะที่มีการยื่นคำขอ</p>

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
	<p>มาตรา ๕๐ ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้จนกว่าจะได้รับการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนแห่งพระราชบัญญัตินี้</p> <p>ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้รับแจ้งการอนุญาตจากนายทะเบียนตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาได้ต่อไป แต่จะต้องมาขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามพระราชบัญญัตินี้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งดังกล่าว</p> <p>มาตรา ๕๑ หลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทย หรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้วางไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไป จนกว่าจะถึงกำหนดต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>มาตรา ๕๒ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ยังมีผลอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไป จนกว่าใบอนุญาตนั้นจะสิ้นอายุ</p>	<p>เพื่อรองรับผู้ใช้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวสาขาอยู่แล้ว ให้สามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้จนกว่าจะได้รับการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และกำหนดระยะเวลาให้มายื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>เพื่อรองรับหลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทย หรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่ได้วางไว้แล้ว ให้สามารถใช้เป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป</p> <p>เพื่อรองรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เดิมให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุ และให้สามารถต่ออายุใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ได้</p>

<p>พระราชบัญญัติจรรยาบรรณและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติจรรยาบรรณและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p>
<p>พระราชบัญญัติจรรยาบรรณและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>เพื่อประโยชน์ในการต่ออายุใบอนุญาต ให้ถือว่าใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเป็นใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติจรรยาบรรณและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นำมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติจรรยาบรรณและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับในการขอต่ออายุใบอนุญาตด้วย</p> <p>มาตรา ๕๓ ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นผู้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติจรรยาบรรณและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้</p> <p>มาตรา ๕๔ มัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวต่อไปให้มาขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่รับขึ้นทะเบียน</p>	<p>เพื่อรองรับผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ</p> <p>เพื่อรองรับมัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่แล้วให้สามารถปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไป แต่จะต้องมาขึ้นทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ</p>

<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p>
<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>มาตรา ๕๕ บรรดากฎหมายกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎหมายกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ</p>	<p>เพื่อรองรับบรรดากฎหมายกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไป</p>
<p>พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>มาตรา ๕๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ</p> <p>..... นายกรัฐมนตรี</p>	<p>.....</p>

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมีัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑	ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมีัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>อัตราค่าธรรมเนียม</p> <p>(๑) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ฉบับละ ๓,๐๐๐ บาท</p> <p>(๒) ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ฉบับละ ๑,๕๐๐ บาท</p> <p>(๓) ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท</p> <p>(๔) ใบแทนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ฉบับละ ๕๐๐ บาท</p> <p>(๕) ค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวรายสองปี ครั้งละ ๑,๕๐๐ บาท</p> <p>(๖) การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ครั้งละ ๑,๕๐๐ บาท</p>	<p>อัตราค่าธรรมเนียม</p> <p>(๑) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท</p> <p>(๒) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ฉบับละ ๒,๐๐๐ บาท</p> <p>(๓) ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ฉบับละ ๓,๐๐๐ บาท</p> <p>(๔) ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ฉบับละ ๒,๐๐๐ บาท</p> <p>(๕) ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท</p> <p>(๖) ใบแทนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท</p> <p>(๗) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ครั้งละ ๕,๐๐๐ บาท</p> <p>(๘) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ครั้งละ ๒,๐๐๐ บาท</p> <p>(๙) การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ครั้งละ ๓,๐๐๐ บาท</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน</p>

ส่วนที่ ๓

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติรุกริกงนำเที่ยวและมัคคเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๕๐๓/๒๘๒๑๙ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๘ อนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา โดยให้ความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติไปประกอบการพิจารณาด้วย แล้วส่งให้คณะกรรมการประสานงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ก่อนเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้เสนอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณา โดยมีผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมการท่องเที่ยว) เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียด และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นสมควรจัดทำบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้ดังต่อไปนี้

๑. หลักการของร่างพระราชบัญญัติที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ

๑.๑ ปรับปรุงบทนิยามคำว่า “ธุรกิจนำเที่ยว” รวมทั้งแก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งให้สอดคล้องเป็นปัจจุบันตามพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔ มาตรา ๗ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๘ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕)

๑.๒ ปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยเพิ่มผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และผู้แทนกระทรวงพาณิชย์เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗)

๑.๓ แก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว และผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ และมาตรา ๕๐)

๑.๔ แก้ไขเพิ่มเติมหลักประกันที่สามารถนำมาวางเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘)

๑.๕ กำหนดให้การประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมีใบอนุญาตสำหรับสาขา (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๓)

๑.๖ กำหนดหลักเกณฑ์การเข้าร่วมงานส่งเสริมการขายรายการนำเที่ยวของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว และความรับผิดชอบของผู้จัดงานส่งเสริมการขายรายการนำเที่ยว (เพิ่มมาตรา ๒๓/๑)

๑.๗ กำหนดหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจนำเที่ยว โดยให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมีมัคคุเทศก์ในการนำเที่ยวทุกครั้งและเพิ่มกรณีที่ห้ามจัดนำเที่ยวในราคาต่ำกว่าต้นทุน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๖ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๓)

๑.๘ เพิ่มเหตุการณ์เงินค่าบริการแก่นักท่องเที่ยว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๘)

๑.๙ กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงทันที เมื่อผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ชำระค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่มภายในระยะเวลาที่กำหนด (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖)

๑.๑๐ กำหนดให้หลักประกันค้ำประกันของกองทุนภายหลังจากใบอนุญาตสิ้นสุด (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๙)

๑.๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมเหตุพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕ และมาตรา ๔๖)

๑.๑๒ แก้ไขอายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้เหลือเพียงสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๖)

๑.๑๓ แก้ไขให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเช่นเดียวกับนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยไม่ต้องให้นายทะเบียนมอบหมาย (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๖)

๑.๑๔ เพิ่มบทกำหนดโทษกรณีการประกอบธุรกิจนำเที่ยวผิดประเภท กรณีผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่จัดให้มีการประกันอุบัติเหตุแก่นักท่องเที่ยว และกรณีการทำหน้าที่มัคคุเทศก์ในพื้นที่ที่ไม่ได้รับอนุญาต รวมทั้งยกเลิกบทกำหนดโทษกรณีกรรมการหรือผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคลต้องรับผิดชอบในการกระทำของนิติบุคคล (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๐ มาตรา ๘๕ และมาตรา ๘๖ และยกเลิกมาตรา ๙๕)

๑.๑๕ กำหนดบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับกฎลำดับรองที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

๑.๑๖ แก้ไขอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้

๒. ข้อสังเกตและความเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๒.๑ ฝ่ายกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม คณะรักษาความสงบแห่งชาติ เห็นชอบในหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมและส่งเสริมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ให้มีมาตรฐานและอยู่ในการควบคุมของภาครัฐ ซึ่งจะเป็นการกำหนดมาตรการเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยการอำนวยความสะดวกสำหรับประชาชนและนักท่องเที่ยว ทั้งนี้ การควบคุมคุณภาพบริการและมาตรฐานจัดเป็นเรื่องจำเป็น

๒.๒ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

(๑) เห็นชอบในหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ เนื่องจากการปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จะเป็นการกำหนดกลไกในการควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยสร้างมาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและส่งเสริมมาตรฐานมัคคุเทศก์ในระดับสากล สร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศต่อไป

(๒) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาควรพิจารณาความเป็นไปได้และความเหมาะสมในการควรวางกองทุนกำหนดกรอบการชดเชยอุตสาหกรรมท่องเที่ยวภายใต้พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ รวมถึงเร่งการจัดทำแผนพัฒนาการดำเนินงานให้แล้วเสร็จในคราวเดียวกัน โดยให้ความสำคัญกับการกำหนดมาตรฐานการประกอบอาชีพธุรกิจการท่องเที่ยว มาตรฐานเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งจะเป็นการสร้างภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นด้านการท่องเที่ยว และการมีมาตรการในการช่วยเหลือเยียวยานักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม อันจะนำไปสู่เป้าหมายรายได้จากการท่องเที่ยว

(๓) ควรพิจารณาเร่งรัดการพัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการในธุรกิจท่องเที่ยวโดยการเร่งพัฒนาศักยภาพด้านการบริหาร ทักษะการให้บริการ ทักษะด้านภาษา ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาของประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันรองรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยจัดทำแผนการดำเนินงานทั้งในระยะเร่งด่วนและระยะยาว จัดทำหลักสูตรมัคคุเทศก์ให้มีคุณภาพ รวมถึงเร่งผลิตมัคคุเทศก์ให้มีคุณภาพ เพื่อเตรียมความพร้อมในการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาให้กับมัคคุเทศก์และบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีความรู้และสร้างภาพลักษณ์และทัศนคติที่ดีของประเทศไทยสู่นักท่องเที่ยว ควบคู่ไปกับองค์ความรู้ด้านวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวแต่ละชาติ เพื่อสร้างเสริมการให้บริการที่มีคุณภาพและสร้างความประทับใจนักท่องเที่ยว อันจะนำไปสู่การจูงใจนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มขึ้น

๒.๓ สำนักงาน ก.พ.ร. เห็นด้วยในหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ และเป็นการยกระดับมาตรฐานคุณภาพของธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของไทย สำหรับรองรับการเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งได้กำหนดมาตรการในการควบคุมและส่งเสริมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีมาตรฐาน โดยให้อำนาจคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ออกระเบียบมาตรฐานในการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เพื่อควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีคุณภาพและมีมาตรฐานสากล รวมทั้งคุ้มครองนักท่องเที่ยวที่ใช้บริการธุรกิจนำเที่ยวที่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้ได้รับการเยียวยาจากความเสียหายกรณีไม่ปฏิบัติตามร่างพระราชบัญญัตินี้

๒.๔ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เห็นชอบในหลักการและสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นว่า การตราพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวจะเป็นกลไกให้การบังคับใช้กฎหมายเพื่อควบคุมมาตรฐานธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ตลอดจนการกำกับคุ้มครองนักท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบมากยิ่งขึ้น อันจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและส่งผลดีต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวไทยในภาพรวม

๒.๕ กระทรวงพาณิชย์ เห็นชอบในหลักการของร่างพระราชบัญญัติฯ เพื่อให้การควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒.๖ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เห็นชอบด้วยในหลักการของร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว

๒.๗ กระทรวงการคลัง เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ โดยเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้ปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งจะมีส่วนช่วยควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล เนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวถือว่าเป็นอุตสาหกรรมหลักที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศ

๒.๘ กระทรวงศึกษาธิการ เห็นชอบในหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ เพื่อให้การควบคุม ส่งเสริม และพัฒนาธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์มีมาตรฐานในระดับสากล รองรับการแข่งขันเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และเป็นการคุ้มครองนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยกระทรวงศึกษาธิการพร้อมสนับสนุนการผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณสมบัติและมีคุณภาพตรงตามความต้องการของธุรกิจท่องเที่ยว การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนสาขาการท่องเที่ยว รวมทั้งสาขาการดำเนินงานและการจัดการธุรกิจนำเที่ยวและสาขามัคคุเทศก์ ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการท่องเที่ยวและการโรงแรม พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งสถาบันอุดมศึกษาได้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา หรือการปรับปรุงหลักสูตรและรักษาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้มีมาตรฐานเทียบเคียงกันได้ ทั้งในระดับชาติและระดับสากลสอดคล้องกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว

๒.๙ กระทรวงมหาดไทย เห็นด้วยในหลักการของร่างพระราชบัญญัติฯ เนื่องจากการปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัยต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน และแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ที่อาศัยช่องว่างทางกฎหมาย ซึ่งจะเป็นการยกระดับการบริการนำเที่ยวของผู้ประกอบการและมัคคุเทศก์สู่มาตรฐานสากลต่อไป

๒.๑๐ กระทรวงแรงงาน พิจารณาแล้วเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติฯ มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้การควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเป็นการยกระดับมาตรฐานคุณภาพของธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของไทย เพื่อรองรับการแข่งขันเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ และร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในประเด็นของการปรับปรุงนิยามคำว่า “ธุรกิจนำเที่ยว” การแก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งให้สอดคล้องเป็นปัจจุบัน เพิ่มเติมองค์ประกอบและอำนาจของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ยกเลิกคุณสมบัติของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ กำหนดให้การประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมีใบอนุญาตสาขาที่ชัดเจน กำหนดให้ผู้จัดงานส่งเสริมการขายรายการนำเที่ยวต้องร่วมรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยวในกรณีเกิดความเสียหาย กำหนดหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจนำเที่ยวเพื่อควบคุม เพิ่มเติมเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว แก้ไขอายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เป็นสองปี เพิ่มเติมวัตถุประสงค์กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยว แก้ไขการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ และกำหนดบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับการปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งหลักการและสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติฯ ไม่มีประเด็นที่ขัดแย้งกับกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงแรงงานแต่อย่างใด

๓. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว
สรุปผลการพิจารณา ได้ดังนี้

๓.๑ บทนิยาม

ตัดการแก้ไขบทนิยามคำว่า “ธุรกิจนำเที่ยว” ที่ให้หมายความว่า “ธุรกิจ
เกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มี
บริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร
มัคคุเทศก์ หรือธุรกิจที่เกี่ยวข้องอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยว
และกีฬาเสนอ ออก เนื่องจากบทนิยามในปัจจุบันที่กำหนดให้ “ธุรกิจนำเที่ยว” หมายความว่า
ธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มี
บริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร
มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” นั้น มีวัตถุประสงค์หมายถึงเพียงธุรกิจ
เกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยว หรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ซึ่งมีความ
ชัดเจนแล้ว โดยธุรกิจดังกล่าวจะจัดให้มีบริการอื่นที่จะเข้าข่ายเป็นธุรกิจนำเที่ยวก็ได้ ให้สามารถ
กำหนดเพิ่มเติมในกฎกระทรวงได้อยู่แล้วเพื่อความยืดหยุ่น แต่การแก้ไขตามร่างฯ ที่เสนอมายจะทำให้
ความหมายของธุรกิจนำเที่ยวกว้างมาก ซึ่งอาจไปกระทบกับการประกอบธุรกิจอื่นที่มีกฎหมาย
ควบคุมอยู่แล้ว เช่น โรงแรม สมควรกำหนดขอบเขตของธุรกิจนำเที่ยวที่จะอยู่ภายใต้กฎหมาย
ให้มีความชัดเจนตามบทนิยามในปัจจุบัน ซึ่งผู้แทนกรมการท่องเที่ยวเห็นด้วยกับการตัดบทนิยาม
ดังกล่าวออก

นอกจากนี้ ได้ปรับปรุงแบบการแก้ไขมาตรา ๔ จากการแก้ไขทั้งมาตรา
เป็นแก้ไขเฉพาะบทนิยามที่มีการเปลี่ยนแปลงเท่านั้น โดยได้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “สำนักงาน”
และ “ผู้อำนวยการ” และเพิ่มบทนิยามคำว่า “กรม” และ “อธิบดี” พร้อมทั้งแก้ไขบทนิยามคำว่า
“พนักงานเจ้าหน้าที่” ทั้งนี้ เป็นการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงาน
พัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ (ร่างมาตรา ๓ ร่างมาตรา ๔ และร่างมาตรา ๕)

๓.๒ องค์ประกอบคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

เนื่องจากการแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและ
มัคคุเทศก์เป็นเพียงการแก้ไขเฉพาะวรรคหนึ่งของมาตรา ๗ เท่านั้น จึงได้ปรับปรุงแบบการแก้ไขเป็น
แก้ไขเพิ่มเติมเฉพาะวรรคหนึ่งของมาตรา ๗ และแก้ไขการเรียงลำดับองค์ประกอบคณะกรรมการฯ
เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๕๕ (ร่างมาตรา ๖)

๓.๓ การประกอบธุรกิจนำเที่ยว

(๑) การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ได้เพิ่มการแก้ไขวรรคสองของมาตรา ๑๕ เพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่า
สามารถออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ อันเป็นการสอดคล้อง
กับปัจจุบันที่มีการกำหนดประเภทของใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในกฎกระทรวงเป็น
๔ ประเภท ได้แก่ ประเภทเฉพาะพื้นที่ ประเภทในประเทศ ประเภทนำเที่ยวจากต่างประเทศ และ
ประเภททั่วไป โดยให้การกำหนดประเภทใบอนุญาต รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและ
การออกใบอนุญาตเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๗)

(๒) คุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ได้ตัดการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ที่เป็นการกำหนดให้ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเป็นไปตามที่กำหนด ในกฎกระทรวง เนื่องจากการกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ในการประกอบอาชีพของบุคคลซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญจึงควรระบุไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายระดับ พระราชบัญญัติเพื่อให้มีความชัดเจน จึงได้คงคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามไว้ในพระราชบัญญัติ ตามเดิม

(๓) อายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ปัจจุบัน ไม่มีการกำหนดอายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ ใบอนุญาตดังกล่าวจึงสามารถใช้ได้ตลอดไป เพียงแต่ผู้ประกอบการต้องมาชำระค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี ตามมาตรา ๓๕ ที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยว ทุกสองปี และหากไม่ชำระภายในกำหนดให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละสองต่อเดือน และถ้าพ้นสามเดือน แล้วยังมีได้ชำระให้นายทะเบียนสั่งพักใช้ใบอนุญาตดังกล่าวจนกว่าจะชำระค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่ม และหากพ้นกำหนดหกเดือนแล้วผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตยังไม่ชำระค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่มอีก ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวทำให้เกิด ข้อขัดข้องในกรณีให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่มาชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี นายทะเบียนต้องพิจารณาสั่งพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาตอีกครั้งหนึ่ง ผู้แทนกรมการท่องเที่ยว จึงเสนอว่า หากจะกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปี และเมื่อสิ้นอายุแล้ว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่มาขอต่ออายุใบอนุญาตได้หรือไม่ ซึ่งจะเป็นไปตามหลักการเดิม ในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่มีการยกเลิกไปแล้ว คณะกรรมการ กฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณาแล้วเห็นด้วยกับข้อเสนอดังกล่าว จึงได้แก้ไขหลักการของใบอนุญาต ประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้มีอายุ โดยให้กรมการท่องเที่ยวมีหนังสือแจ้งยืนยันความเห็นดังกล่าวมายัง สำนักงานฯ ด้วย ซึ่งต่อมากกรมการท่องเที่ยวได้มีหนังสือแจ้งว่าไม่ขัดข้องในการเปลี่ยนหลักการเป็นให้ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕

ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงได้แก้ไขบทบัญญัติ ที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต ดังนี้

๑) เพิ่มมาตรา ๒๒/๑ กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุ สองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าว (ร่างมาตรา ๑๑)

๒) ยกเลิกมาตรา ๓๕ การชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยว ทุกสองปี เนื่องจากได้เปลี่ยนหลักการเป็นให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมาขอต่ออายุใบอนุญาต ทุกสองปี และต้องชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตอยู่แล้ว (ร่างมาตรา ๑๗)

๓) เพิ่ม (๑/๑) ของมาตรา ๓๖ โดยกำหนดให้การไม่ได้รับการต่ออายุ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑ เป็นเหตุให้ใบอนุญาตสิ้นสุดลงด้วย เพื่อให้ สอดคล้องกับมาตรา ๖๑ ซึ่งบัญญัติเหตุที่ทำให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สิ้นสุดลงไว้ในทำนองเดียวกัน (ร่างมาตรา ๑๘)

๔) แก้ไข (ง) ของ (๒) ของมาตรา ๑๖ แก้ไขมาตรา ๓๗ แก้ไข (ค) ของ (๒) ของมาตรา ๕๐ และแก้ไข (๔) ของมาตรา ๗๐ รวมทั้งยกเลิก (๓) ของมาตรา ๔๕ และยกเลิก (๒) ของมาตรา ๔๖ เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนหลักการให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต (ร่างมาตรา ๘ ร่างมาตรา ๑๙ ร่างมาตรา ๒๓ ร่างมาตรา ๒๔ ร่างมาตรา ๒๗ และร่างมาตรา ๓๕) ทั้งนี้ ในการแก้ไขมาตรา ๓๗ ดังกล่าวได้แก้ไขให้ผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง โดยต้อง ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง แทนบทบัญญัติเดิม ซึ่งกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวต่อไป เท่าที่จำเป็น ซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง เพื่อให้ กรมการท่องเที่ยวสามารถกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ตลอดจนระยะเวลาเพื่อให้เกิดความยืดหยุ่น และครอบคลุมนักท่องเที่ยวที่อาจได้รับผลกระทบจากกรณีดังกล่าวได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

(๔) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประสงค์ให้ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่จะตั้งสำนักงานสาขาต้องมาขอรับใบอนุญาตด้วย โดยได้เสนอแก้ไขมาตรา ๒๓ (ร่างมาตรา ๙ เดิม) และกำหนดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาไว้ในบัญชีอัตรา ค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติด้วย นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณาแล้ว เห็นว่า มาตรา ๒๓ เป็นเพียงมาตรากำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ต้องแสดงใบอนุญาตประกอบ ธุรกิจนำเที่ยวไว้ ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวเท่านั้น การบัญญัติให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ที่จะตั้งสำนักงานสาขาต้องมาขอรับใบอนุญาตจำเป็นต้องกำหนดเป็นมาตราเฉพาะและกำหนดกลไก ให้ครบถ้วน จึงได้เพิ่มมาตรา ๒๒/๒ เพื่อกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะมีสถานที่ ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาจากนายทะเบียน และกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขามีอายุและประเภทตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยว โดยหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุ ใบอนุญาต การขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต และการแจ้งเลิกสาขา ให้เป็นไปตามที่กำหนด ในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๑๑ (เพิ่มมาตรา ๒๒/๒))

นอกจากนี้ ได้แก้ไขวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๒ และเพิ่มวรรคสองของ มาตรา ๒๓ ซึ่งเป็นมาตราที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกัน (ร่างมาตรา ๑๐ และร่างมาตรา ๑๒)

(๕) การประกอบธุรกิจนำเที่ยวของทายาทกรณีผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตาย ได้เพิ่มบทบัญญัติที่กำหนดให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวนั้น สามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ เพื่อให้ทายาทของผู้ประกอบ ธุรกิจนำเที่ยวสามารถดำเนินธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้ทันที รวมทั้งยังสามารถดำเนินการตามข้อผูกพัน ที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวเดิมต่อไปได้ เพียงแต่ทายาทนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่ กฎหมายกำหนด และมีหน้าที่ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด (ร่างมาตรา ๑๑ (เพิ่มมาตรา ๒๒/๓))

(๖) ตัดร่างมาตรา ๑๐ เดิม (เพิ่มมาตรา ๒๓/๑) ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬาเสนอออก เนื่องจากการกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่เข้าร่วมงานส่งเสริมการขาย รายการนำเที่ยวต้องแจ้งการเข้าร่วมงานต่อนายทะเบียนนั้นอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ธุรกิจนำเที่ยวและมีคู่เทศก์ตามมาตรา ๑๒ (๓) ที่สามารถกำหนดหลักเกณฑ์ได้อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้อง

บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ ส่วนความในวรรคสองที่กำหนดให้ผู้จัดงานส่งเสริมการขายรายการ นำเที่ยวต้องร่วมรับผิดชอบด้วยนั้น ยังไม่มีเหตุผลที่เพียงพอ เนื่องจากผู้จัดงานส่งเสริมการขายมิได้เป็น ผู้กระทำผิดหรือก่อให้เกิดการกระทำผิด ประกอบกับการกำหนดไว้ดังกล่าวอาจส่งผลให้ไม่มีผู้ใดประสงค์ จะเป็นผู้จัดงานส่งเสริมการขายรายการนำเที่ยว

(๗) การแก้ไขรายละเอียดในการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว ในมาตรา ๒๖ ได้ปรับปรุงแบบจากการแก้ไขมาตรา ๒๖ ทั้งมาตรา เป็นให้แก้ไขเฉพาะอนุมาตรา (๗) เนื่องจากมีการแก้ไขเพียงอนุมาตราเดียวเท่านั้น นอกจากนี้ ได้เพิ่ม (๘) การจัดให้มีการประกันภัย สำหรับอุบัติเหตุ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการทำประกันภัยของผู้ประกอบ ธุรกิจนำเที่ยวด้วย (ร่างมาตรา ๑๓ และร่างมาตรา ๑๔)

(๘) ตัดร่างมาตรา ๑๒ เดิม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๘) ออก เนื่องจากการแก้ไข เพิ่มเติมมาตรา ๒๘ โดยเพิ่มข้อความว่า “ทั้งนี้ โดยมีใช้ความผิดของนักท่องเที่ยว หรือเหตุสุดวิสัย” ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ จะก่อให้เกิดความสับสนและเป็นภาระแก่หน่วยงาน ในการพิสูจน์มากยิ่งขึ้น ประกอบกับบทบัญญัติในปัจจุบันมีความชัดเจนและเหมาะสมอยู่แล้ว

(๙) แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๔ โดยแก้ไขความในวรรคหนึ่งจาก “จัดให้มีการ ประกันอุบัติเหตุ” เป็น “จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ” เพื่อให้ชัดเจนและเหมาะสมยิ่งขึ้น และได้เพิ่มวรรคสองของมาตรา ๓๔ เพื่อกำหนดกรณีที่ผู้ประกอบการนำเที่ยวไม่จัดให้มีการ ประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ ผู้ประกอบการนำเที่ยวนั้นจะต้องรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย (ร่างมาตรา ๑๖)

(๑๐) แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๙ โดยให้คงหลักการตามบทบัญญัติในปัจจุบัน ที่กำหนดให้นายทะเบียนต้องแจ้งให้ผู้ประกอบการนำเที่ยวมาขอรับหลักประกันคินก่อน ถ้าผู้ประกอบการนำเที่ยวไม่มารับคินภายในสองปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง จึงให้หลักประกันตกเป็นของ กองทุน เนื่องจากมีความเหมาะสมและชัดเจนอยู่แล้ว และได้แก้ไขความในวรรคสองที่ว่า “ในกรณี เลิกประกอบกิจการ” เป็น “ในกรณีที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง” เพื่อให้ครอบคลุมทุกกรณีที่ใบอนุญาต สิ้นสุดลงมิใช่เฉพาะกรณีเลิกประกอบกิจการ รวมทั้งได้แก้ไขความในมาตรา ๓๙ เพื่อให้กระชับ เหมาะสมและชัดเจนยิ่งขึ้น (ร่างมาตรา ๒๐)

(๑๑) การพักใช้ใบอนุญาตประกอบการธุรกิจนำเที่ยว

ได้ตัดการเพิ่มเหตุพักใช้ใบอนุญาตประกอบการธุรกิจนำเที่ยวกรณีก่อให้เกิด ความเสียหายต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวอย่างร้ายแรงตามร่างฯ ที่กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬาเสนอออก เนื่องจากกรณีดังกล่าวเป็นเหตุในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบการธุรกิจนำเที่ยว อยู่แล้วตามมาตรา ๔๖ (๔) และได้ปรับปรุงแบบการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕ จากแก้ไขทั้งมาตรา เป็นให้แก้ไขเฉพาะ (๒) เนื่องจากมีการแก้ไขเพียงอนุมาตราเดียว (ร่างมาตรา ๒๒)

๓.๔ มัคคุเทศก์

(๑) การขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

ได้เพิ่มการแก้ไขวรรคสองของมาตรา ๔๙ เพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่า ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สามารถออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทใบอนุญาตได้เพื่อให้สอดคล้องกับ ทางปฏิบัติในปัจจุบันที่มีการกำหนดประเภทของใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์อยู่แล้ว (ร่างมาตรา ๒๕)

(๒) คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

ได้แก้ไขโดยให้คงการบัญญัติคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามไว้ใน มาตรา ๕๐ เช่นเดิม เนื่องจากการกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ในการประกอบอาชีพของบุคคลซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญและควรระบุไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายระดับ พระราชบัญญัติเพื่อให้มีความชัดเจน

นอกจากนี้ ได้เพิ่มเติมคุณสมบัติของมัคคุเทศก์เพื่อให้ผู้ที่จะเป็นมัคคุเทศก์ ต้องมีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริงตามที่ผู้แทนกรมการท่องเที่ยวเสนอ โดยเพิ่มเป็น (ง) ของ (๑) ของมาตรา ๕๐ กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถ ในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง ประกาศกำหนด (ร่างมาตรา ๒๖) ทั้งนี้ ได้เพิ่มการแก้ไขมาตรา ๕๑ เพื่อให้สอดคล้องกับการเพิ่ม คุณสมบัติ (ง) ของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ด้วย (ร่างมาตรา ๒๘)

(๓) ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

ได้แก้ไขมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง โดยให้คงอายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ไว้ ๕ ปีเช่นเดิม เนื่องจากการแก้ไขอายุใบอนุญาตให้สั้นลงเหลือเพียง ๒ ปี ไม่เป็นการเอื้อต่อการประกอบ วิชาชีพเป็นมัคคุเทศก์ และได้กำหนดเพิ่มเติมเงื่อนไขในการมาขอต่ออายุใบอนุญาต โดยให้มัคคุเทศก์ ที่มาขอต่ออายุใบอนุญาตต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตาม หลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด เพื่อให้เป็นไป ตามความประสงค์ของกรมการท่องเที่ยวที่ต้องการให้มีการทดสอบความรู้ความสามารถเพื่อส่งเสริม ให้ได้มัคคุเทศก์ที่มีความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างแท้จริง (ร่างมาตรา ๒๙)

(๔) บัตรประจำตัวมัคคุเทศก์

ได้ตัดการกำหนดค่าธรรมเนียมบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ตามร่างฯ ที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอออก และแก้ไขมาตรา ๕๗ โดยตัดเรื่องบัตรประจำตัว มัคคุเทศก์ออก เพื่อกำหนดให้ใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์แทนบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ โดยเห็นควรที่กรมการท่องเที่ยวจะออกแบบใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ในลักษณะและขนาดที่สามารถ ติดตัวได้ตลอดเวลาในลักษณะเดียวกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ออกตามความใน พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เดิม ที่มีเพียงใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ เช่นเดียวกัน (ร่างมาตรา ๓๐) ทั้งนี้ ได้แก้ไขมาตรา ๘๘ เพื่อให้สอดคล้องกันด้วยแล้ว (ร่างมาตรา ๔๓)

๓.๕ ผู้นำเที่ยว

(๑) การขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

ได้แก้ไขมาตรา ๖๔ โดยตัดวรรคสามของมาตราดังกล่าวออก เพื่อกำหนดให้ผู้ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องมาขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวทุกกรณีโดยไม่มีข้อยกเว้น ให้แก่มัคคุเทศก์ตามกฎหมายปัจจุบัน เนื่องจากปัจจุบันการดำเนินการของกรมการท่องเที่ยวในการ ออกบัตรผู้นำเที่ยวให้กับมัคคุเทศก์ที่มาแจ้งกับกรมการท่องเที่ยวนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกับการขอขึ้น ทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว จึงไม่จำเป็นต้องมีข้อยกเว้นสำหรับผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ที่ประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอีก (ร่างมาตรา ๓๑)

(๒) คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

เนื่องจากตามกฎหมายปัจจุบัน (มาตรา ๖๔ วรรคสอง) ได้กำหนดให้ คุณสมบัติของผู้นำเที่ยวเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่การกำหนดคุณสมบัติและลักษณะ ต้องห้ามเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพของบุคคล จึงเห็นควรบัญญัติไว้

ให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติ จึงได้ตัดวรรคสองของมาตรา ๖๔ ออก และเพิ่มมาตรา ๖๔/๑ เพื่อกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวไว้ให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๓๒ (เพิ่มมาตรา ๖๔/๑)) ทั้งนี้ ได้เพิ่มการแก้ไขมาตรา ๔๐ เพื่อให้สอดคล้องกันด้วยแล้ว (ร่างมาตรา ๔๔)

(๓) หน้าที่ของผู้นำเที่ยว

ได้ตัดความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๖๕ ออก เนื่องจากวรรคหนึ่งเป็นการกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ได้มีการบัญญัติไว้แล้วในมาตรา ๓๓ ในหมวด ๒ ธุรกิจนำเที่ยว (ร่างมาตรา ๓๓)

๓.๖ อำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่

ได้แก้ไขมาตรา ๗๖ โดยยังคงหลักการตามกฎหมายปัจจุบันที่ให้นายทะเบียนต้องมอบอำนาจให้พนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานการใช้อำนาจไปยังนายทะเบียน เพื่อให้นายทะเบียนสามารถตรวจสอบการดำเนินการได้ โดยได้ปรับรูปแบบการแก้ไขเป็นให้แก้ไขเพิ่มเติมเฉพาะวรรคสองของมาตรา ๗๖ เท่านั้น (ร่างมาตรา ๓๘)

๓.๗ บทกำหนดโทษ

(๑) ตัดร่างมาตรา ๒๘ เดิม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๐) และร่างมาตรา ๓๐ เดิม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๖) ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอออก เนื่องจากเป็นการเพิ่มบทกำหนดโทษกรณีประกอบธุรกิจนำเที่ยวผิดประเภท และกรณีมั่วคุกเทศก์ทำหน้าที่ในพื้นที่ที่ไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งเมื่อได้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ และมาตรา ๔๙ ให้ชัดเจนแล้วว่าสามารถกำหนดประเภทของใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวและประเภทใบอนุญาตเป็นมั่วคุกเทศก์ได้แล้ว ดังนั้น หากต่อมามีการประกอบธุรกิจนำเที่ยวในประเภทที่ไม่ตรงกับใบอนุญาตที่ได้รับตามมาตรา ๑๕ ก็จะเป็นความผิดฐานประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๕ หรือกรณีที่ทำหน้าที่มั่วคุกเทศก์ไม่ตรงกับใบอนุญาตที่ได้รับตามมาตรา ๔๙ ก็จะเป็นความผิดฐานทำหน้าที่เป็นมั่วคุกเทศก์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นมั่วคุกเทศก์ตามมาตรา ๔๙ กรณีจึงไม่จำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษตามมาตรา ๘๐ และมาตรา ๘๖ แต่อย่างใด

(๒) เพิ่มมาตรา ๘๐/๑ บทกำหนดโทษกรณีประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามมาตรา ๒๒/๒ (ร่างมาตรา ๓๙)

(๓) เพิ่มการแก้ไขมาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๓ เพื่อเพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับกรณีไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ (ร่างมาตรา ๔๐ และร่างมาตรา ๔๑)

(๔) แก้ไขบทกำหนดความรับผิดของผู้แทนนิติบุคคล ในมาตรา ๔๕ เพื่อให้สอดคล้องกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ (ร่างมาตรา ๔๕)

๓.๘ บทเฉพาะกาล

(๑) เพิ่มบทบัญญัติให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมั่วคุกเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน (ร่างมาตรา ๔๖)

(๒) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับให้กรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ สามารถปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการไปพลางก่อนได้ และกำหนดระยะเวลาเร่งรัดให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๔๗)

(๓) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับบรรดาคำขอรับใบอนุญาต คำขอขึ้นทะเบียน เป็นผู้นำเที่ยว และคำขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ได้ยื่นไว้แล้ว ให้ถือว่าเป็นคำขอตาม พระราชบัญญัตินี้ และให้นายทะเบียนพิจารณาคำขอโดยใช้กฎหมายในขณะที่มีการยื่นคำขอ (ร่างมาตรา ๔๘)

(๔) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ใช้ได้ต่อไปจนครบกำหนดสองปีนับจากวันชำระค่าธรรมเนียมครั้งสุดท้าย และกำหนดระยะเวลาให้มาขอรับ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันก่อนใบอนุญาตเดิมครบกำหนด (ร่างมาตรา ๔๙)

(๕) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับให้ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่แล้ว ให้สามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้ จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และกำหนดให้มายื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบ ธุรกิจนำเที่ยวสาขาภายในระยะเวลาที่กำหนด (ร่างมาตรา ๕๐)

(๖) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับหลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทย หรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่ได้วางไว้แล้วให้สามารถใช้เป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป (ร่างมาตรา ๕๑)

(๗) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เดิมให้ใช้ได้ต่อไป จนกว่าจะสิ้นอายุ (ร่างมาตรา ๕๒)

(๘) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้แล้วให้ปฏิบัติ หน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไปโดยไม่ต้องมาขอขึ้นทะเบียนใหม่ (ร่างมาตรา ๕๓)

(๙) เพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับมัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่แล้ว ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไป แต่จะต้องมาขึ้นทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๔)

(๑๐) แก้ไขบทเฉพาะกาลตามร่างมาตรา ๓๒ เดิมที่กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬาเสนอ ให้มาเป็นบทเฉพาะกาลตามร่างพระราชบัญญัตินี้ เพื่อรองรับบรรดากฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้ บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ออกตามพระราชบัญญัติ ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๕)

๓.๙ อัตราค่าธรรมเนียม

ได้เพิ่มการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับใบแทนใบอนุญาตประกอบ ธุรกิจนำเที่ยวสาขาเพื่อให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น และตัดค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวรายสัปดาห์ออก เพื่อให้สอดคล้องกับการกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปี โดยเพิ่มเป็น ค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวแทน พร้อมทั้งได้เพิ่มค่าธรรมเนียม การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้สอดคล้องกันด้วย นอกจากนี้ ได้ตัดค่าธรรมเนียม บัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ตามร่างฯ ที่เสนอออก เนื่องจากได้ยกเลิกการมีบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ โดยให้ใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์แทนแล้ว

นอกจากนี้ ได้เพิ่มการแก้ไขมาตรา ๔๔ วรรคสอง (ร่างมาตรา ๒๑) มาตรา ๗๐ วรรคสอง (ร่างมาตรา ๓๖) และมาตรา ๗๓ (ร่างมาตรา ๓๗) ให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกา เปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ เพื่อให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น รวมทั้งได้แก้ไขปรับปรุงถ้อยคำในบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติฯ และร่างพระราชบัญญัติฯ ให้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาข้อสังเกตของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ให้พิจารณาความเป็นไปได้และความเหมาะสมในการรวบรวมกองทุนกำหนดกรอบการชดเชยอุตสาหกรรมท่องเที่ยวภายใต้พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว เห็นว่า กองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยตามพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นทุนหมุนเวียนในการพัฒนาการท่องเที่ยว การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวหรือการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวในชุมชน รวมถึงการดูแลรักษาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว และการส่งเสริมสินค้าทางการท่องเที่ยวใหม่ ๆ ในท้องถิ่น และได้กำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงินกองทุนไว้เป็นการเฉพาะ โดยให้จ่ายเป็นเงินอุดหนุนหรือเงินให้กู้ยืมแก่หน่วยงานของรัฐเพื่อนำไปใช้ดำเนินงานตามนโยบายหรือแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ เป็นค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือหรือสนับสนุนการท่องเที่ยว รวมทั้งเพื่อสนับสนุนการศึกษา การค้นคว้า การวิจัย การฝึกอบรม การประชุม ส่วนกองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเงินทดรองจ่ายให้แก่พนักงานท่องเที่ยวซึ่งได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวหรือตามที่ได้โฆษณาหรือรับรองไว้ วัตถุประสงค์ของกองทุนตามกฎหมายทั้งสองฉบับจึงเป็นคนละวัตถุประสงค์ รวมทั้งการใช้จ่ายเงิน และที่มาของเงินกองทุนทั้งสองประเภทก็มีความแตกต่างกัน จึงไม่อาจนำกองทุนภายใต้พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาควมรวมกันได้ ซึ่งผู้แทนกรรมการท่องเที่ยวมีความเห็นสอดคล้องกันว่าไม่อาจควมรวมกองทุนทั้งสองกองทุนเข้าด้วยกันได้

๔. ประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับจากร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยควบคุมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและการเป็นมัคคุเทศก์ให้เป็นไปตามมาตรฐาน รวมทั้งปรับปรุงมาตรการในการคุ้มครองนักท่องเที่ยวให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมาตรการต่าง ๆ ดังกล่าวจะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้เข้าสู่มาตรฐานสากล อันจะเป็นการเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

คำชี้แจงความจำเป็นในการตรากฎหมาย

๑. ร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๒. ส่วนราชการหรือหน่วยงานผู้เสนอ

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

๓. ความเป็นมา

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้น เพื่อให้การประกอบอาชีพธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์อยู่ในการควบคุมของภาครัฐ ซึ่งได้แก่ กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๑ โดย กรมการท่องเที่ยวในฐานะผู้รับผิดชอบ เป็นผู้ดำเนินการในการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ การพักใช้ เพิกถอนใบอนุญาต การควบคุมผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ การคุ้มครองนักท่องเที่ยวที่ได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว เป็นต้น

ในปัจจุบัน พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลบังคับใช้ มาเป็นระยะเวลา ๗ ปี ซึ่งจากการปฏิบัติหน้าที่กรมการท่องเที่ยวพบข้อขัดข้องบางประการ ทำให้กรมการท่องเที่ยวมีความประสงค์จะปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อให้การควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เข้าสู่มาตรฐานสากล และการคุ้มครองนักท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับปัจจุบันได้มีพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงาน พัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ ทำให้ชื่อหน่วยงานสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวและตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เปลี่ยนเป็น กรมการท่องเที่ยวและอธิบดีกรมการท่องเที่ยว ตามลำดับ

นอกจากนี้ กรมการท่องเที่ยวได้เล็งเห็นถึงผลกระทบของการเข้าสู่การเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ จึงได้จัดทำโครงการศึกษากฎหมายธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์เพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน ระยะที่ ๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ โครงการศึกษากฎหมายธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน ระยะที่ ๒ และโครงการศึกษาการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ เพื่อศึกษาข้อดีของกฎหมายธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของประเทศอาเซียนทั้ง ๙ ประเทศ จากการศึกษาพบว่ามีประเด็นนำไปสู่ การปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ กล่าวคือ ประเด็นด้านคุณสมบัติของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว คุณสมบัติของมัคคุเทศก์ รวมถึงอำนาจในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของหน่วยงานที่ได้รับ

มอบหมาย โดยกรมการท่องเที่ยวได้จัดการรับฟังความคิดเห็นต่อการปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียนขึ้น โดยเชิญผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้แทนจากสมาคมด้านธุรกิจนำเที่ยวต่าง ๆ ผู้แทนจากสมาคมมัคคุเทศก์ รวมถึงผู้แทนจากสถาบันการศึกษา จำนวน ๑๐๐ คน แล้วจึงได้นำประเด็นที่ได้เตรียมการเพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย

ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ กรมการท่องเที่ยวได้ดำเนินโครงการศึกษาการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยในโครงการได้มีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้องในภูมิภาคต่าง ๆ จำนวน ๔ ครั้ง ได้แก่ ครั้งที่ ๑ ภาคเหนือ ณ จังหวัดเชียงใหม่ ครั้งที่ ๒ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ณ จังหวัดอุบลราชธานี ครั้งที่ ๓ ภาคใต้ ณ จังหวัดภูเก็ต และครั้งที่ ๔ ภาคใต้ ณ จังหวัดสงขลา และได้มีการทำประชาพิจารณ์รับฟังข้อคิดเห็นที่เกี่ยวกับมัคคุเทศก์ ณ กรุงเทพมหานคร โดยเชิญผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้แทนจากสมาคมด้านธุรกิจนำเที่ยวต่าง ๆ ผู้แทนจากสมาคมมัคคุเทศก์ รวมถึงผู้แทนจากสถาบันการศึกษา จำนวน ๑๐๐ คน แล้วจึงได้นำประเด็นที่ได้เตรียมการเพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย

ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ กรมการท่องเที่ยวได้จัดสัมมนาสร้างเครือข่ายและให้ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๘ ครั้ง ได้แก่ ครั้งที่ ๑ ณ จังหวัดชลบุรี ครั้งที่ ๒ ณ จังหวัดนครราชสีมา ครั้งที่ ๓ ณ จังหวัดเชียงราย ครั้งที่ ๔ ณ จังหวัดสตูล ครั้งที่ ๕ ณ จังหวัดอุบลราชธานี ครั้งที่ ๖ ณ จังหวัดภูเก็ต ครั้งที่ ๗ ณ จังหวัดเชียงใหม่ และครั้งที่ ๘ ณ จังหวัดสงขลา โดยมีผู้เข้าร่วมการสัมมนาประกอบด้วยผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในจังหวัดและจังหวัดใกล้เคียง จำนวนครั้งละ ๑๐๐ คน ซึ่งในการสัมมนาได้มีการเปิดให้ผู้เข้าร่วมแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วจึงได้นำประเด็นที่ได้เตรียมการเพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ต่อจากนั้น กรมการท่องเที่ยวจึงได้รวบรวมประเด็นที่เกี่ยวข้องทั้งหมดส่งให้สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเพื่อพิจารณาให้ความเห็น

๔. วัตถุประสงค์เป้าหมายของภารกิจ

๔.๑ วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เป็นการปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อให้การควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๔.๒ ความจำเป็นที่ต้องทำภารกิจ

เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการควบคุมและส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ และเป็นการยกระดับมาตรฐานคุณภาพของธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของไทย เพื่อรองรับการเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘

๔.๓ ปัญหาหรือข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไข

ไม่พบว่ามีปัญหาหรือข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไข

๔.๔ มาตรการที่จะบรรลุมัตถุประสงค์ของภารกิจ มีดังต่อไปนี้

๔.๔.๑ มาตรการส่งเสริมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ได้กำหนด มาตรการในการส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในการกำหนดคุณสมบัติการเป็นผู้ขอรับ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวและใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ โดยออกเป็นกฎกระทรวงเพื่อให้เกิด ความคล่องตัวในการแก้ไขคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวและผู้ขอรับ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ เพื่อส่งเสริมให้ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์มีมาตรฐานและสอดคล้องกับ การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อไปในอนาคต และสอดคล้องกับการออกกฎกระทรวง เรื่องคุณสมบัติของผู้นำเที่ยวอีกด้วย

๔.๔.๒ มาตรการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ได้กำหนดมาตรการ ในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยกำหนดหลักการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจ นำเที่ยวและมัคคุเทศก์ต้องปฏิบัติตามเพื่อความ เป็นระเบียบเรียบร้อยในการปฏิบัติหน้าที่ และมีมาตรฐานสากล เช่น

- ปรับปรุงนิยามของคำว่า “ธุรกิจนำเที่ยว” ให้ครอบคลุมการประกอบธุรกิจ ที่ใกล้เคียงกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยว เช่น ธุรกิจเป็นตัวแทนท่องเที่ยว

- ให้ธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ในการนำเที่ยว ซึ่งเดิมกฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ อย่างชัดเจนว่าในการนำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการจัดนำเที่ยว และป้องกันการแอบอ้างเป็นมัคคุเทศก์ของผู้ไม่ได้รับอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

- กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว สาขา เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือในการใช้บริการธุรกิจนำเที่ยวของนักท่องเที่ยว

- กำหนดให้การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการขายของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ต้องได้รับอนุญาตตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กำหนด

๔.๔.๓ มาตรการการคุ้มครองนักท่องเที่ยวที่ใช้บริการธุรกิจนำเที่ยวที่ถูกต้อง ตามกฎหมาย ได้แก่ การเพิ่มเติมวัตถุประสงค์ของกองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวให้ครอบคลุมถึง เยี่ยวนักท่องเที่ยวที่ได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

๔.๕ ทางเลือกอื่นที่จะสามารถบรรลุมัตถุประสงค์เดียว

- ไม่พบว่ามีทางเลือกอื่นที่เหมาะสมกว่านี้ -

๔.๖ เหตุที่ทำให้เชื่อว่ามาตรการนี้จะสามารถแก้ไขปัญหาหรือข้อบกพร่องนั้นได้

การปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จะสร้าง มาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมาตรฐานการเป็นมัคคุเทศก์โดยการส่งเสริม ให้ผู้ประกอบการมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น โดยการกำหนดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ที่เป็นสากลซึ่งจะส่งผลให้ เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานในระดับสากล

๕. ผู้ทำภารกิจ

ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ได้กำหนดให้มี

๑. คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ประกอบด้วย

- (๑) ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ
- (๒) อธิบดีกรมการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ
- (๓) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย
- (๔) ผู้แทนกระทรวงแรงงาน
- (๕) ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์
- (๖) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
- (๗) ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง
- (๘) ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว
- (๙) ผู้ว่าราชการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- (๑๐) ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ
- (๑๑) ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการ แต่งตั้งจากผู้แทน

สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยห้าคน และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นหรือเคยเป็นอาจารย์สอนในสถานบันอุดมศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีในวิชาการท่องเที่ยวหนึ่งคนและวิชามัคคุเทศก์หนึ่งคน กรรมการผู้แทนสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยห้าคนตามวรรคสองจะเป็นสมาชิกสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยหรือไม่ก็ได้ โดยอย่างน้อยให้แต่งตั้งจากผู้แทนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวสองคนและผู้แทนมัคคุเทศก์สองคน

(๑๒) นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ

๒. นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางและสาขา

๓. พนักงานเจ้าหน้าที่

๖. ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

๖.๑ ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ซึ่งปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีอัตราการแข่งขันสูงในระดับภูมิภาคและระดับโลก การพัฒนาธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ รวมทั้งการควบคุมและส่งเสริมผู้ประกอบการโดยใช้กฎหมายในการควบคุมคุณภาพบริการและมาตรฐานจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้สร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพิ่มเติมขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล จึงเห็นสมควรกำหนดมาตรการต่าง ๆ ในการส่งเสริมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๖.๒ การบังคับใช้กฎหมาย

กฎหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมและส่งเสริมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีมาตรฐาน โดยให้อำนาจคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ออกระเบียบมาตรฐานในการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ และมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองนักท่องเที่ยวให้ได้รับการเยียวยาจากความเสียหายกรณีการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

๖.๓ สภาพบังคับของกฎหมาย

กฎหมายนี้มีการกำหนดโทษทางปกครองและโทษทางอาญาไว้ในร่างกฎหมาย

๗. ความซ้ำซ้อนของกฎหมาย

- ไม่มีความซ้ำซ้อนของกฎหมาย -

๘. วิธีการทำงานและการตรวจสอบ

มีการกำหนดคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (ภาคนักวิชาการ ภาคเอกชน และภาคประชาชน) เพื่อป้องกันมิให้กรรมการใช้อำนาจหน้าที่แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวหรือเอื้อประโยชน์ให้แก่ตนเองและผู้อื่น

๙. ความพร้อมของรัฐ

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยกรมการท่องเที่ยว เป็นหน่วยงานหลักที่มีความพร้อมในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบโดยมีสำนักทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เป็นหน่วยงานรองรับภารกิจนี้

๑๐. การรับฟังความคิดเห็น

กรมการท่องเที่ยวได้จัดสัมมนาสร้างเครือข่ายและให้ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๘ ครั้ง ได้แก่ ครั้งที่ ๑ ณ จังหวัดชลบุรี ครั้งที่ ๒ ณ จังหวัดนครราชสีมา ครั้งที่ ๓ ณ จังหวัดเชียงราย ครั้งที่ ๔ ณ จังหวัดสตูล ครั้งที่ ๕ ณ จังหวัดอุบลราชธานี ครั้งที่ ๖ ณ จังหวัดภูเก็ต ครั้งที่ ๗ ณ จังหวัดเชียงใหม่ และครั้งที่ ๘ ณ จังหวัดสงขลา โดยมีผู้เข้าร่วมการสัมมนาประกอบด้วย ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในจังหวัดและจังหวัดใกล้เคียง จำนวนครั้งละ ๑๐๐ คน ซึ่งในการสัมมนาได้มีการเปิดให้ผู้เข้าร่วมแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วจึงได้นำประเด็นที่ได้เตรียมการเพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ต่อจากนั้น กรมการท่องเที่ยวจึงได้รวบรวมประเด็นที่เกี่ยวข้องทั้งหมดส่งให้สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเพื่อพิจารณาให้ความเห็น

บทวิเคราะห์ข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุง

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑*

๑. กฎหมายของประเทศบรูไนดารุสซาลามมีการให้คำอธิบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งกฎหมายไทยยังไม่ชัดเจนโดยเฉพาะในเรื่องของตัวแทนนำเที่ยวตัวแทนผู้ชาย

๒. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวไม่มีการกำหนดจำนวนหลักประกันไว้เหมือนของไทยในการประกันการปฏิบัติตามกฎหมาย แต่ได้มีการกำหนดทุนจดทะเบียนบริษัทนำเที่ยวไว้ที่จำนวน ๑,๕๐๐,๐๐๐,๐๐๐ กีบ หรือประมาณ ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งถือหลักประกันทางอ้อมของบริษัทนำเที่ยวลาว ที่คณะผู้วิจัยเห็นว่าอาจนำมาเป็นแนวทางหนึ่งในการกำหนดหลักค่าประกันที่เหมาะสมของไทยได้

ประเทศไทยได้มีการกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องวางหลักประกันเพื่อเป็นประกันในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ซึ่งหลักประกันดังกล่าวจะถูกจ่ายไปในรูปแบบของการชดเชยความเสียหายให้กับนักท่องเที่ยวที่ได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๘ กำหนดให้ผู้ยื่นขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องวางหลักประกันเป็นจำนวนเงินไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาทนั้น อาจไม่เพียงพอต่อการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีจำนวนมากขึ้น และมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นหากเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

๓. เมื่อพิจารณาจากประกาศประธานประเทศแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวว่าด้วยกฎหมายการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๔๘ จะเห็นได้ว่าสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ออกเพียง ๒ ประเภท คือ มัคคุเทศก์ที่บริษัทท่องเที่ยวว่าจ้าง และมัคคุเทศก์ที่บริษัทท่องเที่ยวไม่ได้ว่าจ้าง และทั้ง ๒ ประเภท แบ่งเป็น ๓ ระดับ คือ มัคคุเทศก์ระดับชาติ มัคคุเทศก์ระดับท้องถิ่น และมัคคุเทศก์เฉพาะพื้นที่ โดยมีใบอนุญาตชั่วคราวและถาวร จนถึงปี ๒๕๕๖ จึงมีการเปลี่ยนแปลงเหลือเพียงมัคคุเทศก์ระดับชาติ ใบอนุญาตแบบถาวร เป็นบัตรขอปสีทอง เพียงระดับเดียว แสดงให้เห็นแนวคิดของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในการต้องการปรับเปลี่ยนมาตรฐานของวิชาชีพมัคคุเทศก์ให้อยู่ในระดับมาตรฐานเดียวกันทั้งประเทศ และมุ่งเน้นระดับมัคคุเทศก์ให้มีรูปแบบระดับชาติเพียงระดับเดียวซึ่งเป็นระดับสูงสุดของมัคคุเทศก์ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งคณะผู้วิจัยเห็นว่า เป็นแนวทางที่น่าสนใจแนวทางหนึ่ง และแนวทางของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนี้ก็สอดคล้องกับขนาดของประเทศซึ่งมีขนาดไม่ใหญ่นักและไม่ก่อให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติทั้งต่อมัคคุเทศก์ด้วยกัน และนักท่องเที่ยว

* ที่มา : บทวิเคราะห์ข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

ในส่วนของประเทศไทยนั้น เมื่อพิจารณาจากการแบ่งมณฑลเทศก์ของไทยที่แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ มณฑลเทศก์ทั่วไป มี ๒ ชนิด คือ ๑. มณฑลเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) แดบสีบรอนซ์เงิน นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ สามารถนำเที่ยวได้ทั่วราชอาณาจักร ๒. มณฑลเทศก์ทั่วไป (ไทย) แดบสีบรอนซ์ทอง นำเที่ยวได้เฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย สามารถนำเที่ยวได้ทั่วราชอาณาจักร และมณฑลเทศก์เฉพาะ มี ๘ ชนิด และมีบัตรทั้งหมด ๘ สี จะเห็นได้ว่าการแบ่งประเภทมณฑลเทศก์ของไทยค่อนข้างมีความหลากหลายและซับซ้อนมาก มีทั้งหมด ๒ ประเภท ๑๐ ชนิด ๑๐ สี โดยเฉพาะในส่วนของมณฑลเทศก์เฉพาะซึ่งมีถึง ๘ ชนิด ซึ่งมีความซับซ้อน และความหลากหลายมาก เช่น มณฑลเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) กับมณฑลเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) ซึ่งมีความใกล้เคียงกัน เป็นต้น ซึ่งความหลากหลายนี้อาจจะก่อให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติทั้งต่อมณฑลเทศก์ด้วยกันและนักท่องเที่ยวได้ ทางคณะผู้วิจัยจึงเห็นว่าการแบ่งประเภทมณฑลเทศก์ของไทยโดยเฉพาะมณฑลเทศก์เฉพาะควรจัดแบ่งประเภทให้น้อยลง โดยการรวมมณฑลเทศก์ที่ใกล้เคียงกัน เพื่อความสะดวกในการบริหารจัดการและป้องกันความสับสน โดยนำแนวทางการแบ่งประเภทมณฑลเทศก์ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมาเป็นแนวทางในการปรับปรุง แต่อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยคงไม่สามารถจัดแบ่งมณฑลเทศก์เหลือเพียงมณฑลเทศก์ระดับชาติแบบเดียวกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ เนื่องจากไม่สอดคล้องกับความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวของไทย

๔. การประกอบธุรกิจนำเที่ยวในลาวในรูปแบบนิติบุคคลที่มีชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนต้องเป็นคนลาวถือหุ้นอย่างน้อย ๓๐% และคนต่างชาติถือหุ้นไม่เกิน ๗๐% ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามตกลงว่าด้วยการบริการของอาเซียน และกำลังแก้ไขกฎหมายให้ชาวต่างชาติลงทุนได้ ๑๐๐% ในด้านอื่น ๆ เช่น โรงแรม ร้านอาหาร คณะผู้ศึกษาเห็นว่าประเทศไทยซึ่งจะมีการปรับเปลี่ยนสัดส่วนการถือหุ้นในปัจจุบันซึ่งจำกัดการถือหุ้นของต่างชาติไม่เกิน ๔๙% ปรับให้สอดคล้องกับความตกลงดังกล่าวโดยพิจารณาในอัตราและระยะเวลาที่เหมาะสมในการปรับให้สอดคล้องกับสภาพธุรกิจนำเที่ยวของไทย

๕. สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ได้ให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจด้านการท่องเที่ยว รวมถึงการให้บทบาทกับคณะกรรมการด้านการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่นมาก ทั้งนี้ น่าจะสืบเนื่องมาจากสภาพภูมิประเทศและระบบการปกครองของทั้งสองประเทศ ซึ่งมีสภาพเป็นหมู่เกาะ ทำให้การปกครองในรูปแบบของการรวมศูนย์เป็นไปค่อนข้างยาก และสภาพพื้นที่ของสาธารณรัฐอินโดนีเซียซึ่งนอกจากจะเป็นหมู่เกาะแล้วยังมีอาณาเขตกว้างใหญ่กว่า ๑ ล้านตารางกิโลเมตร แต่มีเพียง ๑๙ จังหวัด ดังนั้น จึงต้องมีการจัดระบบการปกครองโดยเน้นการกระจายอำนาจไปยังท้องถิ่น จึงทำให้คณะกรรมการที่ควบคุมดูแลธุรกิจท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่มากตามไปด้วย ส่วนในสาธารณรัฐสิงคโปร์และบรูไนดารุสซาลาม มีพื้นที่เล็กมาก และมีสถานที่ท่องเที่ยวไม่มากนัก จึงมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวไม่มาก และมีการให้อำนาจคณะกรรมการที่ควบคุมดูแลด้านการท่องเที่ยวที่กว้างขวางและเบ็ดเสร็จในการบริหารจัดการให้เป็นไปตามกฎหมาย

๖. สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เมื่อพิจารณาจากกฎหมายท่องเที่ยว เลขที่ ๔๔ ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ มีการกำหนดเกี่ยวกับเงื่อนไขและความหมายของธุรกิจตัวแทนท่องเที่ยว คือ ธุรกิจที่องค์กรหรือบุคคลจำหน่ายรายการท่องเที่ยวที่จัดโดยกิจการท่องเที่ยวเพื่อค่านายหน้า ตัวแทนท่องเที่ยวไม่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการท่องเที่ยว และองค์กรหรือบุคคลที่ดำเนินธุรกิจตัวแทนท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขดังนี้ ๑. มีการจดทะเบียนเป็นธุรกิจตัวแทนท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง และ ๒. มีสัญญาของตัวแทนท่องเที่ยวที่เซ็นกับผู้ประกอบการท่องเที่ยว และสัญญาตัวแทนท่องเที่ยวต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรระหว่างผู้ประกอบการท่องเที่ยวเป็นหลักและตัวแทนท่องเที่ยวที่เป็นองค์กรหรือบุคคลที่ตรงตามเงื่อนไขที่ระบุ รวมถึงสัญญาของตัวแทนท่องเที่ยวต้องมีรายละเอียดดังนี้ ๑. ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบการท่องเที่ยวหลักและของตัวแทนท่องเที่ยว ๒. รายการท่องเที่ยวและราคาที่ทำโดยตัวแทนท่องเที่ยว ๓. อัตราค่านายหน้าและการใช้เวลาในการจ่ายเงินของผู้ประกอบการท่องเที่ยวต่อตัวแทนท่องเที่ยว ๔. เงื่อนไขข้อกำหนดของสัญญาซึ่งทางคณะผู้วิจัยเห็นว่าเป็นแนวทางหนึ่งในการนำมาพิจารณาปรับแก้กฎหมายของไทยเพราะการกำหนดค่านายหน้าในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่ปรากฏนิยามของคำว่า “ตัวแทนธุรกิจนำเที่ยว” แต่นิยามของคำว่าตัวแทนปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยตัวการตัวแทน ซึ่งทำให้มีปัญหาในทางปฏิบัติเพราะไม่มีกฎหมายเฉพาะอย่างกฎหมายพิเศษ เนื่องจากตัวแทนธุรกิจนำเที่ยวมีบทบาทค่อนข้างมากในกลุ่มของธุรกิจนำเที่ยวและการบริการ เนื่องจากส่วนหนึ่งของการให้บริการลูกค้าในธุรกิจดังกล่าวยังรวมไปถึงการจำหน่ายบัตรโดยสารยานพาหนะประเภทต่าง ๆ ได้แก่ เครื่องบิน รถยนต์โดยสาร หรือการจำหน่ายแพ็คเกจการนำเที่ยวที่รวมถึงที่พักและร้านอาหาร ซึ่งหากผู้ประกอบการเกี่ยวกับธุรกิจดังกล่าวไม่ดำเนินการตามสัญญาแก่ลูกค้าหรือประชาชนผู้มารับบริการ ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นจากการที่ผู้ประกอบการธุรกิจอาศัยช่องว่างของกฎหมายดังกล่าว

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีการกำหนดจำนวนหลักประกันไว้ที่จำนวน ๒๕๐ ล้านดอลลาร์ หรือประมาณ ๓๖๐,๐๐๐ บาท ซึ่งถือเป็นจำนวนหลักประกันที่คณะผู้วิจัยเห็นว่าอาจนำมาเป็นแนวทางหนึ่งในการกำหนดหลักค่าประกันที่เหมาะสมของไทยได้

ในส่วนของประเทศไทยได้มีการกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องวางหลักประกันเพื่อเป็นประกันในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ซึ่งหลักประกันดังกล่าวจะถูกจ่ายไปในรูปแบบของการชดเชยความเสียหายให้กับนักท่องเที่ยวที่ได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๘ กำหนดให้ผู้ยื่นขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องวางหลักค่าประกัน

เป็นจำนวนเงินไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาทนั้น อาจไม่เพียงพอต่อการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยวที่เข้าไปไทยที่มีจำนวนมาก และมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นหากเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และในขณะนี้มูลค่าหลักประกันของไทยปัจจุบันต่ำสุดในกลุ่มประเทศอาเซียน

๗. สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีเงื่อนไขการขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ คือ มีอายุ ๓ ปี และเมื่อครบกำหนด ๓ ปีต้องไปฝึกอบรมทบทวนความรู้อีก ๓ วัน จึงจะต่ออายุบัตรได้ ซึ่งคณะผู้ศึกษาเห็นว่าอาจนำมาเป็นแนวทางหนึ่งในการนำมาปรับแก้กฎหมายของไทยซึ่งไม่ได้ระบุถึงเงื่อนไขของมัคคุเทศก์ให้เพิ่มพูนความรู้ได้อีกภายหลังได้รับใบอนุญาตมัคคุเทศก์แล้ว เพื่อเป็นแนวทางในการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพมัคคุเทศก์ของไทยต่อไป

ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว*
การขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว ต้องดำเนินการดังนี้

กรณีที่ ๑ เป็นผู้รับผิดชอบในการดูแลและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางไปท่องเที่ยวในต่างประเทศ ก่อนวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ ต้องมายื่นขอขึ้นทะเบียนผู้นำเที่ยวด้วยตนเอง ณ สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางและสาขา ภายใน ๑๒๐ วัน นับแต่วันที่กฎกระทรวงใช้บังคับ (๑๙ เมษายน ๒๕๕๖) โดยมีเอกสารดังต่อไปนี้

๑.๑ แบบคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

๑.๒ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง

๑.๓ ใบรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม (ใบรับรองแพทย์) ซึ่งรับรองว่า ผู้ขอขึ้นทะเบียนไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดตามเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด

๑.๔ หนังสือรับรองจากสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว สมาคมไทยบริการท่องเที่ยว หรือสมาคมมัคคุเทศก์อาชีพแห่งประเทศไทย ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

กรณีที่ ๒ เป็นผู้จบการศึกษาปริญญาตรีในสาขาท่องเที่ยว/มัคคุเทศก์/ผ่านการอบรมผู้นำเที่ยว/มัคคุเทศก์ ต้องมายื่นขอขึ้นทะเบียนผู้นำเที่ยวด้วยตนเอง ณ สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางและสาขา โดยมีเอกสารดังนี้

๒.๑ แบบคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

๒.๒ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง

๒.๓ ใบรับรองของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม (ใบรับรองแพทย์) ซึ่งรับรองว่า ผู้ขอขึ้นทะเบียนไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดตามเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด

๒.๔ สำเนาหนังสือสำคัญแสดงวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า และสำเนาวุฒิบัตรหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรผู้นำเที่ยวตามที่คณะกรรมการกำหนด หรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญา หรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด

กรณีที่ ๓ เป็นมัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) บัตรสีบรอนซ์เงิน สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้โดยไม่ต้องขึ้นทะเบียน แต่ขอให้มาแจ้งการปฏิบัติหน้าที่ด้วยตนเอง ณ สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางและสาขา โดยมีเอกสารดังนี้

* ที่มา : กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

๓.๑ แบบแจ้งข้อมูล

๓.๒ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง

๓.๓ สำเนาบัตรมัคคุเทศก์ พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง

การปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่น
บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง : มาตรฐานมัคคุเทศก์ (Tourist Guide Standard)*

ศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

มัคคุเทศก์ หมายถึง ผู้ที่นำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ และให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสถานที่และบุคคลโดยได้รับค่าตอบแทน

มัคคุเทศก์ทั่วไป หมายถึง มัคคุเทศก์ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ทั่วไป โดยใช้ภาษาไทยหรือภาษาต่างประเทศ

เกณฑ์การประเมินมัคคุเทศก์ ๓ ด้าน ดังนี้

๑. ด้านความรู้	๘ ตัวชี้วัด
๒. ด้านทักษะการปฏิบัติงาน	๕ ตัวชี้วัด
๓. ด้านจรรยาบรรณในวิชาชีพ	๑๑ ตัวชี้วัด

ระดับมาตรฐานของมัคคุเทศก์

ระดับที่ ๑ “มาตรฐาน” สำหรับมัคคุเทศก์ทั่วไปที่มีอายุงาน ๑ ปี

ระดับที่ ๒ “มาตรฐานดี” สำหรับมัคคุเทศก์ทั่วไปที่ผ่านมาตรฐานระดับที่ ๑ และทำงานมัคคุเทศก์ต่อเนื่องมาอีก ๓ ปี

ระดับที่ ๓ “มาตรฐานดีมาก” สำหรับมัคคุเทศก์ทั่วไปที่ผ่านมาตรฐานระดับที่ ๒ และทำงานมัคคุเทศก์ต่อเนื่องมาอีก ๕ ปี

มาตรฐานด้านความรู้

๑. ความรู้ภาษาไทย
๒. ความรู้ภาษาต่างประเทศ
๓. ความรู้เกี่ยวกับประเทศไทย
๔. ความรู้ศิลปวัฒนธรรมไทย
๕. ความรู้การท่องเที่ยวยั่งยืน
๖. ความรู้เกี่ยวกับ พ.ร.บ.ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑
๗. ความรู้บทบาทรับผิดชอบ
๘. ความรู้ความปลอดภัย

มาตรฐานด้านทักษะการปฏิบัติงาน

๑. การปฏิบัติก่อนการรับ-ส่งนักท่องเที่ยว
๒. การปฏิบัติระหว่างเดินทางนำเที่ยว

* ที่มา : กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

๓. การปฏิบัติหน้าที่เมื่อสิ้นสุดการเดินทาง
๔. การอำนวยความสะดวกด้วยความเต็มใจ
๕. การดูแลสวัสดิภาพและความปลอดภัย

มาตรฐานด้านจรรยาบรรณ

๑. เติตพูนชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
๒. เลื่อมใสระบบประชาธิปไตย
๓. ยึดมั่นในศาสนาที่ตนนับถือ
๔. มีกิริยาและการแต่งกายเหมาะสม
๕. ตระหนักในหน้าที่รับผิดชอบ
๖. ซื่อสัตย์สุจริต
๗. รู้จักประมาณตน
๘. เข้าใจเพื่อนมนุษย์
๙. พยายามให้คนอื่นมีความสุข
๑๐. รัก/ศรัทธาในอาชีพนี้
๑๑. ยึดมั่นใน พ.ร.บ.ธุรกิจนำเที่ยวฯ

คุณสมบัติของมัคคุเทศก์ที่ขอรับการประเมิน

๑. เป็นผู้ได้รับบัตรอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทยหรือต่างประเทศ)
๒. หนังสือรับรองประสบการณ์การทำงานเป็นมัคคุเทศก์จากบริษัทนำเที่ยวที่มีใบอนุญาต มีระยะเวลาการทำงานต่อเนื่อง ดังนี้
 - ๒.๑ ระดับมาตรฐาน มีอายุงาน ๑ ปี
 - ๒.๒ ระดับมาตรฐานดี มีอายุงาน ๓ ปี
 - ๒.๓ ระดับมาตรฐานดีมาก มีอายุงาน ๕ ปี
๓. เป็นผู้ที่ไม่เคยถูกพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่ ๓ เดือนขึ้นไป
๔. เป็นผู้ที่ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

การขอรับการประเมิน

๑. การสมัครขอรับการประเมินให้เป็นไปตามความสมัครใจ
๒. การยื่นใบสมัครต่อสำนักทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

หลักฐานการสมัคร

๑. สำเนาใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ทั่วไป หนังสือรับรองประสบการณ์จากบริษัทนำเที่ยว
๒. รูปถ่ายขนาด ๑ นิ้ว จำนวน ๒ รูป

ขั้นตอนปฏิบัติในการประเมิน

๑. ประกาศรับสมัครการประเมินมาตรฐาน โดยจะเปิดรับสมัคร “ปีละ ๑ ครั้ง”
๒. ตรวจสอบหลักฐานและประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิ์ขอรับการประเมินมาตรฐาน
๓. คณะกรรมการประเมินจัดทดสอบและประกาศผลการประเมินให้ทราบต่อไป

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การประเมิน

๑. ระดับมาตรฐาน
๒. ระดับมาตรฐานดี
๓. ระดับมาตรฐานดีมาก

มาตรฐานการประเมิน คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน

๑. ด้านความรู้ ๒๕ คะแนน
๒. ด้านทักษะการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่/ความรับผิดชอบ ๕๐ คะแนน
๓. ด้านจริยธรรม ๒๕ คะแนน

เกณฑ์การตัดสิน

ทั้ง ๓ ด้านรวมไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๗๕

แต่ละด้านไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๕๐ ในด้านทักษะการปฏิบัติงานในด้านที่ ๒

เครื่องมือและเกณฑ์การประเมิน

การทดสอบของแต่ละระดับ ประกอบด้วย

แบบทดสอบวัดความรู้ หรือแบบทดสอบการปฏิบัติ หรือแบบสัมภาษณ์
การพิจารณาคัดเลือกเครื่องมือการประเมินอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการประเมิน
มาตรฐานมัคคุเทศก์

ความเป็นมาตรฐาน

ผู้ผ่านการประเมินจะได้รับการรับรองมาตรฐาน โดยมีหนังสือรับรองมาตรฐาน จาก
สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว โดย

การรับรองในแต่ละระดับจะสิ้นสุด เมื่อบุคคลนั้นได้ผ่านการประเมินในระดับที่สูงขึ้น

การถอดถอนมาตรฐาน จะกระทำเมื่อบุคคลนั้นถูกพิจารณาพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ตั้งแต่ ๓ เดือนขึ้นไป หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

หากบุคคลที่ได้รับมาตรฐานไม่ประสงค์ที่จะขอรับการประเมิน เพื่อเลื่อนระดับที่สูงขึ้น ต้องรักษาความเป็นมาตรฐานนั้นไว้ โดยมีแนวทางปฏิบัติดังนี้

ระดับมาตรฐาน เมื่อครบกำหนด ๓ ปีแล้ว จะต้องเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนสมรรถนะในวิชาชีพเป็นประจำทุกปี

ระดับมาตรฐานดี เมื่อครบกำหนด ๕ ปีแล้ว จะต้องเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนสมรรถนะในวิชาชีพเป็นประจำทุก ๆ ๒ ปี

ระดับมาตรฐานดีมาก เป็นระดับสูงสุดแล้ว การรักษาความเป็นมาตรฐานจะต้องมีการปฏิบัติงาน นำเที่ยวอย่างน้อยปีละ ๑๐ ครั้ง และทุก ๓ ปีจะต้องเข้ารับการฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนสมรรถนะในวิชาชีพ

ข้อดีของบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์

ฝัง Chip เพื่อจัดเก็บข้อมูลบุคคล

แถบสีชนิดของมัคคุเทศก์

แสดงเลขที่ประจำตัวประชาชน เพื่อยืนยันตัว

ลายน้ำตราสัญลักษณ์พิมพ์ด้วย Invisible Inkwz ไม่สามารถมองเห็นด้วยตาเปล่า เพื่อป้องกันการปลอมแปลงบัตร

ติดแถบชนิดพิเศษสำหรับเจ้าของบัตรลงลายมือชื่อ

www.tourismcentre.go.th

บัตรนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
ผู้ใดเก็บไปโปรดแจ้ง 0 2219 4029
หรือที่สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

TBG 000001

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ
กระทรวงพาณิชย์
Ministry of Commerce
Authorized

* ที่มา : กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ตัวอย่างใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ถูกต้อง

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว
ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ใบอนุญาต เลขที่ **11/00001** เลขที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

น.ทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ กต.พ.

ออกใบอนุญาตให้.....XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ทะเบียนนิติบุคคลเลขที่.....XXXXXXXXXXXX

ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา 15 แห่งพร

ประเภท..... **OUTBOUND**

โดยใช้ชื่อเป็นภาษาไทยว่า.....XXXXXXXXXX

หรือใช้ชื่อภาษาต่างประเทศว่า.....XXXXXX

ซึ่งอ่านเป็นภาษาไทยว่า.....XXXXXXXXXX

สำนักงานตั้งอยู่ที่.....XXXXXX

ครองครอง.....XXXXXX

ค่าบดขาว.....XXXXXXXXXX

จังหวัด.....XXXXXXXXXXXX

รหัสไปรษณีย์.....XXXXXX

วันเดือนปี ที่ออกใบอนุญาต มีกำหนดระยะเวลา 2 ปี

ออกให้ ณ วันที่ **28** เดือน **มกราคม** พ.ศ. **2552**

ลายมือชื่อนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

Signature
(XXXXXXXXXX)

นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ กต.พ.

ประเภทของธุรกิจนำเที่ยว

- ประเภททั่วไป (OUTBOUND) สามารถนำเที่ยวได้ทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักร
- ประเภท ในประเทศ สามารถนำเที่ยวภายในราชอาณาจักร
- ประเภทเฉพาะพื้นที่ สามารถนำเที่ยวได้ภายในจังหวัดที่จดทะเบียนและจังหวัดที่มีเขตติดต่อกัน
- ประเภท (INBOUND) สามารถนำเที่ยวภายในราชอาณาจักร รวมถึงรับนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาภายในประเทศได้

การโฆษณารายการนำเที่ยว*

จากกรณีที่มีนักท่องเที่ยวร้องเรียนบริษัทนำเที่ยวไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง จึงส่งผลให้ภาพลักษณ์ของบริษัทนำเที่ยวดูไม่น่าเชื่อถือในสายตาของนักท่องเที่ยว ประกอบกับสถานการณ์บ้านเมืองในปัจจุบัน ส่งผลให้การท่องเที่ยวซบเซาลงอย่างมาก

การโฆษณารายการนำเที่ยว ที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวควรจะปฏิบัติ เพื่อให้เป็นมาตรฐานและดูเป็นสากลมากขึ้น ซึ่งการปฏิบัติสามารถทำได้ โดยการโฆษณานำเที่ยวในแต่ละครั้งจะต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับบริษัททัวร์ไม่ว่าจะเป็น ชื่อบริษัท ที่ตั้ง เลขที่ใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจนำเที่ยว และชื่อผู้ประกอบการ เพื่อสะดวกในการติดต่อสอบถามของนักท่องเที่ยวที่สนใจ

นอกจากนี้ยังจะต้องบอกรายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับการนำเที่ยว อาทิเช่น ระยะเวลาที่ใช้ในการเดินทาง ลักษณะประเภทของยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง จุดหมายปลายทาง สถานที่ที่จะพาแวะชม ลักษณะของที่พัก อาหารที่จัดเตรียมไว้ให้ จำนวนมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว จำนวนขั้นต่ำของนักท่องเที่ยวที่จะร่วมเดินทาง รวมทั้งค่าบริการและวิธีชำระเงิน เพื่อเป็นทางเลือกให้แก่นักท่องเที่ยวในการตัดสินใจที่จะร่วมเดินทางไปกับบริษัทนำเที่ยวนั้น ๆ

หากผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวได้ทำรายการโฆษณานำเที่ยวที่มีรายละเอียดตามที่กล่าวมาในขั้นต้นอย่างครบถ้วนแล้ว รับรองได้ว่าจะต้องมีนักท่องเที่ยวให้ความสนใจร่วมเดินทางไปกับบริษัทนำเที่ยวเพิ่มมากขึ้นอย่างแน่นอน

* ที่มา : กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของต่างประเทศเปรียบเทียบกับการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของกฎหมายไทย*

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของสาธารณรัฐฝรั่งเศสเปรียบเทียบกับการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของกฎหมายไทย

(๑) สาธารณรัฐฝรั่งเศสได้แก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ใหม่ ทำให้ในปัจจุบันไม่มีการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์แล้ว เหลือเพียงบัตรมัคคุเทศก์ประเภทเดียว ซึ่งการปรับปรุงกฎหมายดังกล่าวของฝรั่งเศสเพื่อยกระดับวิชาชีพมัคคุเทศก์ที่ต้องการผู้ที่มีความรู้ความสามารถทั้งทางภาษา ศิลปวัฒนธรรมอย่างแท้จริงเข้ามาเป็นมัคคุเทศก์และกำหนดให้บุคคลนั้นต้องจบการศึกษาปริญญาตรีเฉพาะด้านด้วย

ขณะที่ในส่วนของประเทศไทยนั้น เนื่องจากเป็นประเทศกำลังพัฒนาและโอกาสในการศึกษายังเข้าไม่ถึงคนบางกลุ่ม จึงควรเปิดโอกาสกว้างให้บุคคลหลายกลุ่มมาทำหน้าที่มัคคุเทศก์ได้เช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบันกล่าวคือ ไม่จำเป็นต้องจบปริญญาตรีเฉพาะด้าน เพียงแต่มาอบรมเพิ่มเติมหรือในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดไว้ในมาตรา ๕๑ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นหรือชุมชนเป็นการเฉพาะเมื่อคณะกรรมการได้ประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนใดตามมาตรา ๑๒ (๔) แล้ว รัฐมนตรีจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติ สำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตพื้นที่นั้น ในเรื่องคุณสมบัติทางการศึกษาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๐ (๑) (ค) ก็ได้ กล่าวคือไม่จำเป็นต้องจบปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิปัตริหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการกำหนดได้ เป็นการส่งเสริมประชาชนชาวบ้านหรือบุคคลในท้องถิ่นที่มีความรู้ให้ทำหน้าที่แทนมัคคุเทศก์ ซึ่งเป็นข้อดีของประเทศไทย

(๒) ประเทศฝรั่งเศสไม่มีข้อห้ามเกี่ยวกับเรื่องสัญชาติของผู้ขอใบอนุญาต ทั้งนี้เนื่องจากกฎระเบียบและกฎหมายของสหภาพยุโรปที่ห้ามกีดกันการเคลื่อนย้ายบุคคลและแรงงานโดยเหตุผลทางสัญชาติ ทำให้ฝรั่งเศสต้องเปิดเสรีอาชีพมัคคุเทศก์ แต่อย่างไรก็ตามในสาขามัคคุเทศก์บรรยายนำชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ หรือพิพิธภัณฑสถาน กำหนดให้ผู้ที่จะประกอบอาชีพมัคคุเทศก์สาขานี้จะต้องขอใบอนุญาตที่มีอยู่เพียงประเภทเดียว และต้องจบการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือโทในหลักสูตรของประเทศฝรั่งเศสที่สอนเป็นภาษาฝรั่งเศส ตามที่กล่าวข้างต้น ดังนั้นผู้จะขอมีบัตรจะต้องมีความรู้ภาษาฝรั่งเศสและมีความรู้เรื่องเกี่ยวกับประเทศฝรั่งเศสเป็นอย่างดีโดยปริยาย ซึ่งไม่ถือเป็นการกีดกันเนื่องจากกฎหมายสหภาพยุโรปยกเว้นให้รัฐใช้มาตรการเหล่านี้ได้ในกรณีเพื่อปกป้องมรดก

* ที่มา : วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชาติ แต่ในการประกอบวิชาชีพมัคคุเทศก์ในสาขาอื่น ๆ ในปัจจุบันไม่มีการออกบัตรมัคคุเทศก์อีกต่อไป และเปิดกว้างให้ชาวต่างชาติเข้ามาทำหน้าที่ดังกล่าวได้

สำหรับในกรณีของประเทศไทย พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๐ ว่ามัคคุเทศก์จะต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทยเท่านั้น ซึ่งคณะผู้ศึกษาเห็นว่ายังไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขในปัจจุบัน เนื่องจากว่าประเทศสมาชิกอาเซียนได้เห็นพ้องต้องกันว่า อาชีพมัคคุเทศก์ควรจะเป็นอาชีพที่สงวนไว้สำหรับคนของแต่ละชาติ ตามข้อเสนอของประเทศไทย ทำให้สาขามัคคุเทศก์เป็นสาขายกเว้นในภาคการท่องเที่ยวที่ไม่รวมอยู่ในอาชีพ ๓๒ สาขาที่จะต้องเปิดตลาด

(๓) ประเทศฝรั่งเศสมีการออกบัตรอนุญาตมัคคุเทศก์เพียงประเภทเดียวในปัจจุบัน คือ บัตรมัคคุเทศก์บรรยายนำชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และพิพิธภัณฑสถาน ทั้งนี้เพื่อความสะดวก ในทางปฏิบัติและสอดคล้องกับกฎหมายสหภาพยุโรปตามที่ได้กล่าวข้างต้น ซึ่งคล้ายคลึงกับบัตรอนุญาต ของไทยประเภทมัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) แลปส์แดง ที่อนุญาตให้นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ชาวไทย หรือชาวต่างประเทศทางด้านประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม วรรณคดีไทย ได้ทั่วราชอาณาจักร ส่วนประเภทอื่น ๆ ได้เปิดเสรีไปหมดแล้ว ซึ่งคณะผู้ศึกษาเห็นว่ากรณีของประเทศไทย ยังไม่น่าจะสามารถรวมบัตรมัคคุเทศก์ให้เหลือเพียงประเภทเดียวได้ในปัจจุบัน ทั้งในเรื่องความรู้ ความสามารถทางภาษาของมัคคุเทศก์เอง ที่มีทั้งมัคคุเทศก์ที่ไม่พร้อมให้บริการชาวต่างประเทศได้ จึงต้องแยกบัตรออกเป็นประเภทชาวต่างชาติและประเภทชาวไทย แต่อย่างไรก็ตามการยกเลิก หรือการจัดกลุ่มบัตรมัคคุเทศก์ใหม่บางประเภทควรเป็นเรื่องที่ภาครัฐควรให้การทบทวน เนื่องจาก บัตรมัคคุเทศก์บางประเภทมีการออกน้อยมากหรือใช้เฉพาะกลุ่ม และการมีบัตรมัคคุเทศก์หลายสี หลายประเภทเกินไปอาจจะสร้างความสับสนให้กับนักท่องเที่ยวและสาธารณชนได้ ซึ่งมีตัวอย่างที่น่าสนใจ ของประเทศฝรั่งเศส คือการออกบัตรมัคคุเทศก์ที่สามารถระบุสาขาความเชี่ยวชาญ ภาษาต่างประเทศ หรือความสามารถพิเศษอื่น ๆ ลงไปในบัตร นอกจากจะทำให้เกิดความชัดเจน ไม่สับสนแล้ว ยังเป็น การส่งเสริมมัคคุเทศก์ที่มีคุณสมบัติพิเศษบางรายให้สามารถใช้บัตรในฐานะเอกสารราชการเพื่อรับรอง ความสามารถเฉพาะทางของตน ทำให้ได้รับค่าตอบแทนหรือตอบสนองการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว บางกลุ่มได้ดียิ่งขึ้น

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของประเทศญี่ปุ่นเปรียบเทียบกับ การแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของกฎหมายไทย

(๑) ประเทศญี่ปุ่นเปิดเสรีสาขามัคคุเทศก์ กล่าวคือเปิดโอกาสให้ชาวต่างชาติสามารถยื่นขอใบอนุญาตและประกอบอาชีพเป็นมัคคุเทศก์ในประเทศญี่ปุ่นได้ เช่นเดียวกับสาธารณรัฐฝรั่งเศส

ในขณะที่ประเทศไทย พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๐ ว่ามัคคุเทศก์จะต้องมีสัญชาติไทยเท่านั้น ซึ่งคณะผู้ศึกษามีความเห็นเดียวกับที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่า ประเด็นนี้ยังไม่มีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขในปัจจุบัน เนื่องมาจากว่าประเทศไทยยังไม่มีความพร้อมเหมือนกับประเทศพัฒนาแล้วที่มีระบบเศรษฐกิจแข็งแกร่งอย่างประเทศญี่ปุ่น รวมทั้งสมาชิกอาเซียนได้ตกลงกันให้อาชีพมัคคุเทศก์ ควรเป็นอาชีพสงวนไว้สำหรับคนของแต่ละชาติตามข้อเสนอของประเทศไทย ทำให้สาขามัคคุเทศก์เป็นสาขายกเว้นในภาคการท่องเที่ยวที่ไม่รวมอยู่ในอาชีพ ๓๒ สาขาที่จะต้องเปิดตลาด

(๒) ประเทศญี่ปุ่น มีการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ออกเป็นประเภททั่วไปเหมือนของประเทศไทย คือสามารถนำนักท่องเที่ยวได้ทั่วญี่ปุ่น แต่ญี่ปุ่นไม่มีการแบ่งประเภททั่วไป (ภายในประเทศ) เหมือนกับของประเทศไทย และบังคับให้มัคคุเทศก์มีความรู้และต้องผ่านการทดสอบภาษาต่างประเทศอย่างน้อยหนึ่งภาษาด้วย อีกทั้งยังมีการระบุภาษาที่มัคคุเทศก์มีความเชี่ยวชาญไว้บนบัตร ส่วนมัคคุเทศก์อีกประเภทหนึ่ง คือมัคคุเทศก์เฉพาะท้องถิ่น คือผู้ให้คำแนะนำให้ความรู้เฉพาะจังหวัดหรือเมือง ซึ่งแม้จะปฏิบัติหน้าที่เฉพาะพื้นที่ใดจนคล้ายกับมัคคุเทศก์ประเภทเฉพาะพื้นที่ของไทย แต่จุดประสงค์ในการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์เฉพาะท้องถิ่นของญี่ปุ่นนั้นต่างจากของไทยอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากเหตุผลสำคัญในการแบ่งคือ เหตุผลทางด้านวัฒนธรรม ดังนั้นใบอนุญาตมัคคุเทศก์เฉพาะท้องถิ่นที่จะออกให้เฉพาะในเขตจังหวัดที่มีเอกลักษณ์ทางด้านศิลปวัฒนธรรมเป็นพิเศษ ซึ่งปัจจุบันมีเพียง ๕ จังหวัดเท่านั้น คือ ฮอกไกโด โอวาเตะ โตชิเกะ ชิซุโอกะ นางาซากิ และโอกินาวา โดยทางจังหวัดเจ้าของพื้นที่จะเป็นผู้จัดสอบและประเมินมาตรฐานเอง

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเปรียบเทียบกับ การแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของกฎหมายไทย

(๑) เมื่อพิจารณาจากประกาศประธานแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวว่าด้วยกฎหมาย การท่องเที่ยว พ.ศ.๒๕๔๘ จะเห็นได้ว่าสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ ออกเพียง ๒ ประเภท คือ มัคคุเทศก์ที่บริษัทท่องเที่ยวว่าจ้าง และมัคคุเทศก์ที่บริษัทท่องเที่ยวไม่ได้ว่าจ้าง และทั้ง ๒ ประเภท แบ่งเป็น ๓ ระดับ คือ มัคคุเทศก์ระดับชาติ มัคคุเทศก์ระดับท้องถิ่น และมัคคุเทศก์ เฉพาะพื้นที่ โดยมีใบอนุญาตชั่วคราว และถาวรจนถึงปี ๒๕๕๖ จึงมีการเปลี่ยนแปลงเหลือเพียงมัคคุเทศก์ ระดับชาติ ใบอนุญาตแบบถาวร เป็นบัตรขอปัสทอง เพียงระดับเดียว แสดงให้เห็นแนวคิดของสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาวในการต้องการปรับเปลี่ยนมาตรฐานของวิชาชีพมัคคุเทศก์ให้อยู่ในระดับ มาตรฐานเดียวกันทั้งประเทศ และมุ่งเน้นระดับมัคคุเทศก์ให้มีรูปแบบระดับชาติเพียงระดับเดียว ซึ่งเป็นระดับสูงสุดของมัคคุเทศก์ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวซึ่งคณะผู้วิจัยเห็นว่า เป็นแนวทางที่น่าสนใจแนวทางหนึ่งและแนวทางของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนี้ก็สอดคล้อง กับขนาดของประเทศซึ่งมีขนาดไม่ใหญ่นัก

(๒) ในส่วนของประเทศไทยนั้นเมื่อพิจารณาจากการแบ่งมัคคุเทศก์ของไทยที่แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือมัคคุเทศก์ทั่วไป มี ๒ ชนิด คือ ๑. มัคคุเทศก์ทั่วไป(ต่างประเทศ) แลกสืบรอนซ์เงิน นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ สามารถนำเที่ยวได้ทั่วราชอาณาจักร ๒.มัคคุเทศก์ ทั่วไป (ไทย) แลกสืบรอนซ์ทองนำเที่ยวได้เฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทยสามารถนำเที่ยวได้ทั่วราชอาณาจักร และมัคคุเทศก์เฉพาะมี ๘ ชนิด

๑. มัคคุเทศก์เฉพาะ (ต่างประเทศเฉพาะพื้นที่) แลกสืบชมพู นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ชาวไทย หรือชาวต่างประเทศเฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้บนบัตรและจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ

๒. มัคคุเทศก์เฉพาะ (ไทยเฉพาะพื้นที่) แลกสีฟ้า นำเที่ยวเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย เฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้บนบัตรและจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ

๓. มัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า) แลกสีเขียว นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศในเขตพื้นที่ป่า

๔. มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) แลกสีแดง นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศทางด้านประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรมวรรณคดีไทย ได้ทั่วราชอาณาจักร

๕. มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทางทะเล) แลกสีส้มนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศในเขตพื้นที่ทางทะเล

๖. มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทะเลชายฝั่ง) แถบสีเหลือง นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศในเขตพื้นที่ทางทะเลหรือเกาะต่าง ๆ โดยมีระยะห่างจากชายฝั่งถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้ไม่เกิน ๔๐ ไมล์ทะเล

๗. มัคคุเทศก์เฉพาะ (แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ) แถบสีม่วง นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศเฉพาะภายในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่ระบุไว้บนบัตร

๘. มัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) แถบสีน้ำตาล นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศทางด้านวัฒนธรรมท้องถิ่นเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ โบราณคดี เฉพาะภายในแหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมท้องถิ่นที่ระบุชื่อไว้ในบัตรเท่านั้น จะเห็นได้ว่าการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของไทยค่อนข้างมีความหลากหลายและซับซ้อนมากมีทั้งหมด ๒ ประเภท ๑๑ ชนิด ๑๑ สี โดยเฉพาะในส่วนของมัคคุเทศก์เฉพาะซึ่งมีถึง ๘ ชนิด ซึ่งมีความซับซ้อนและมีความหลากหลายมาก เช่น มัคคุเทศก์เฉพาะ(ศิลปวัฒนธรรม) กับมัคคุเทศก์เฉพาะ(วัฒนธรรมท้องถิ่น) ซึ่งมีความใกล้เคียงกัน เป็นต้น ซึ่งความหลากหลายนี้อาจจะก่อให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติได้ ทางคณะผู้วิจัยจึงเห็นว่าการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของไทยโดยเฉพาะมัคคุเทศก์เฉพาะควรจัดแบ่งประเภทให้น้อยลงเหลือเพียง ๒ - ๓ ประเภท โดยการรวมมัคคุเทศก์ที่ใกล้เคียงกัน เพื่อความสะดวกในการบริหารจัดการและป้องกันความสับสน แต่อย่างไรก็ตามประเทศไทยยังคงไม่สามารถจัดแบ่งมัคคุเทศก์เหลือมัคคุเทศก์ระดับชาติแบบเดียวกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้โดยมีสาเหตุเนื่องจากความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวของไทย

(๓) การที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวปรับเปลี่ยนหลักเกณฑ์คุณสมบัติขั้นต่ำของการเป็นมัคคุเทศก์จากคุณสมบัติมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เป็นต้องจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นแนวทางของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในการยกระดับความรู้ความสามารถในวิชาชีพมัคคุเทศก์อย่างไรก็ตาม เนื่องจากประเทศลาวมีแหล่งท่องเที่ยวในทางธรรมชาติค่อนข้างมาก การกำหนดคุณสมบัติการศึกษาเพิ่มขึ้นและการปรับให้มีระดับมัคคุเทศก์ให้มีรูปแบบระดับชาติเพียงระดับเดียวอาจจะทำให้มัคคุเทศก์ท้องถิ่นหรือเฉพาะพื้นที่ซึ่งมีความรู้ความสามารถในการนำเที่ยวแต่มีคุณสมบัติไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดเสียโอกาสในการนำเที่ยวในเชิงท้องถิ่นหรือพื้นที่ไปด้วย ทางคณะผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรเปิดหลักสูตรอบรมพิเศษเพิ่มคุณสมบัติในรูปแบบประกาศนียบัตร เพื่อให้มัคคุเทศก์เหล่านี้มีโอกาสนำเที่ยวต่อไป

สำหรับประเทศไทย แม้ว่าพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๐ (๑) (ค) จะกำหนดว่าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนดหรือได้รับอนุมัติบัตรหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมมัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการกำหนด แต่อย่างไรก็ตามได้มีข้อยกเว้นอยู่ในมาตรา ๕๑ ว่า เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นหรือชุมชนเป็นการเฉพาะเมื่อคณะกรรมการได้ประกาศเขตพื้นที่นั้นจึงทำให้เป็น

การเปิดกว้างสำหรับมัคคุเทศก์ไทยในแง่ของคุณวุฒิทางการศึกษาคือไม่จำเป็นต้องจบปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ก็สามารถยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตพื้นที่ได้ ซึ่งถือเป็นจุดเด่นของไทย เนื่องจากเป็นการกำหนดคุณวุฒิที่หลากหลายสอดคล้องกับลักษณะการนำเที่ยวของไทย

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของประเทศมาเลเซียเปรียบเทียบกับ การแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของกฎหมายไทย

(๑) เมื่อพิจารณาจากการแบ่งประเภทและระดับของมัคคุเทศก์ประเทศมาเลเซียจะเห็นได้ว่าประเทศมาเลเซียมีการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. ใบอนุญาตมัคคุเทศก์แบบชั่วคราว บัตรสีชมพู สำหรับทักษะภาษาพิเศษหรือสำหรับงานชั่วคราวระยะสั้น

๒. ใบอนุญาตมัคคุเทศก์แบบถาวร แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ มัคคุเทศก์นำเที่ยวในเมือง (City tourist guides) ระดับ ๓ บัตรสีน้ำเงิน สามารถนำเที่ยวนักท่องเที่ยวในเมืองต่าง ๆ ทั่วประเทศมาเลเซีย และมัคคุเทศก์นำเที่ยวด้านธรรมชาติท้องถิ่น (Local Nature tourist guides) ระดับ ๒ บัตรสีเขียว สามารถนำเที่ยวได้เฉพาะพื้นที่ทางธรรมชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวความคิดของประเทศมาเลเซียที่เน้นการท่องเที่ยวในสองรูปแบบใหญ่ ๆ คือ การท่องเที่ยวในเมือง และการท่องเที่ยวในพื้นที่ทางธรรมชาติ ซึ่งคณะผู้ศึกษาเห็นว่ามีความน่าสนใจในแง่ของการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ในรูปแบบกว้าง ๆ ไม่เกิดความสับสนในทางปฏิบัติและสีของบัตรทำให้เกิดความเข้าใจในประเภทมัคคุเทศก์อย่างชัดเจนไม่สับสนและสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะการนำเที่ยวประเภทนั้น ๆ เป็นอย่างดี

ในส่วนของประเทศไทยนั้น เมื่อพิจารณาจากการแบ่งมัคคุเทศก์ของไทยจะเห็นได้ว่าการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของไทยค่อนข้างมีความหลากหลายและซับซ้อนมาก มีทั้งหมด ๒ ประเภท ๑๑ ชนิด ๑๑ สี โดยเฉพาะในส่วนของมัคคุเทศก์เฉพาะซึ่งมีถึง ๘ ชนิด ซึ่งมีความซับซ้อน ความใกล้เคียงและความหลากหลายของมัคคุเทศก์มาก เช่น มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) กับมัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) ซึ่งมีความใกล้เคียงกัน เป็นต้น ซึ่งความหลากหลายนี้ อาจจะทำให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติได้ เมื่อเปรียบเทียบกับ การแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของมาเลเซียซึ่งโดยภาพรวมมีเพียงสองประเภทใหญ่ ๆ ทางคณะผู้ศึกษาจึงเห็นว่า การแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของไทยโดยเฉพาะมัคคุเทศก์เฉพาะ ควรจัดแบ่งประเภทให้น้อยลง โดยการรวมมัคคุเทศก์ที่ใกล้เคียงกัน เพื่อความสะดวกในการบริหารจัดการและป้องกันความสับสนในทางปฏิบัติ โดยพิจารณาการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นประเทศหนึ่งในภูมิภาคอาเซียนที่มีการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว

มาโดยตลอดมา เป็นแนวทางในการจัดประเภทของไทยว่าประเทศไทยควรแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ ให้น้อยประเภทลงในรูปแบบใดที่สอดคล้องกับความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวของไทย

(๒) ประเทศมาเลเซียได้มีการกำหนดหน้าที่เกี่ยวกับมัคคุเทศก์ในการเข้าอบรมหรือผ่านหลักสูตร พัฒนาความสามารถเพิ่มเติม และต้องผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถ หากมีการร้องขอ จากกรมการเพื่อพัฒนาวิชาชีพมัคคุเทศก์ของประเทศมาเลเซีย แม้ภายหลังได้รับใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์แล้ว ตามรัฐบัญญัติอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๔๙ มาตรา ๒๗ (๑) ว่า มัคคุเทศก์ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเข้าอบรมหรือผ่านหลักสูตรพัฒนาความสามารถเพิ่มเติม และต้องผ่านการทดสอบ ความรู้ความสามารถหากมีการร้องขอจากกรมการ และมาตรา ๒๘ (๑) (b) หากมัคคุเทศก์ไม่เข้าอบรม เพิ่มเติมหรือเข้าอบรมแต่ไม่ครบถ้วนหรือไม่ผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถเพิ่มเติมเมื่อมีการร้องขอ กรมการอาจจะระงับใช้ใบอนุญาตมัคคุเทศก์ชั่วคราวภายใต้มาตรา ๒๔ และยึดบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ ในช่วงที่มีการระงับใช้ใบอนุญาต หรืออาจเพิกถอนใบอนุญาตและคัดรายชื่อออกจากทะเบียน ซึ่งทำให้ มัคคุเทศก์ของประเทศมาเลเซียจะต้องพัฒนาศักยภาพทางวิชาชีพอยู่เสมอภายหลังได้รับใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์แล้ว เพราะหากไม่เข้าอบรมเพิ่มเติมหรือผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถเพิ่มเติม เมื่อมีการร้องขอจากกรมการอาจจะถูกระงับใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือเพิกถอนหรือไม่ต่ออายุ ใบอนุญาตให้เมื่อใบอนุญาตหมดอายุ ซึ่งคณะผู้ศึกษาเห็นว่าแนวทางดังกล่าวของประเทศมาเลเซีย เป็นแนวทางที่เป็นจุดเด่นที่น่าสนใจในการนำมาปรับใช้กับการต่ออายุของใบอนุญาตมัคคุเทศก์ ของประเทศไทย ซึ่งในปัจจุบันสามารถขอต่ออายุได้เลยโดยไม่ต้องมีการอบรมเพิ่มเติมหรือผ่านการทดสอบ ความรู้ความสามารถเพิ่มเติมเหมือนของประเทศมาเลเซีย ทั้งนี้ ประเทศไทยควรพิจารณาหลักเกณฑ์ เพิ่มเติมที่เหมาะสมในการต่ออายุของใบอนุญาตมัคคุเทศก์โดยสอดคล้องกับใบอนุญาตมัคคุเทศก์ ประเภทต่าง ๆ

ผลการศึกษาเปรียบเทียบกับต่างประเทศ

ตารางสรุปการวิเคราะห์กฎหมายการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของประเทศไทยกับต่างประเทศ
กรณีสาธารณรัฐฝรั่งเศส

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
๑. คุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	<p>- ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๕๐ บัญญัติว่า ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องมีคุณสมบัติคือ</p> <p>๑) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิบัตรหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>๒) มีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปี บริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์</p>	<p>สาธารณรัฐฝรั่งเศส</p> <p>- กฎหมายของสาธารณรัฐฝรั่งเศสในปัจจุบันได้บัญญัติคุณสมบัติของผู้ขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ไว้ในประกาศลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ค.ศ.๒๐๑๑ เรื่องคุณสมบัติในการออกบัตรประกอบวิชาชีพมัคคุเทศก์ บรรยายนำชมสถานที่ให้กับบุคคลที่มีคุณวุฒิปริญญาตรีทางวิชาชีพหรือบุคคลผู้มีคุณวุฒิปริญญาโทในประเทศว่าบัตรประกอบวิชาชีพมัคคุเทศก์บรรยายนำชมสถานที่ จะออกให้แก่</p> <p>๑) บุคคลผู้ที่มีปริญญาตรีทางวิชาชีพด้านมัคคุเทศก์ บรรยายนำชมสถานที่</p>

* ที่มา : ตารางสรุปการวิเคราะห์กฎหมายการแบ่งประเภทมัคคุเทศก์ของประเทศไทยกับต่างประเทศ
วิเคราะห์ข้อมูลกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
	<p>ข้อสังเกต</p> <p>- กรณีของประเทศไทยผู้ที่จบการศึกษาด้านมัคคุเทศก์หรือการท่องเที่ยวโดยตรงในระดับปริญญาตรีหรืออนุปริญญา จึงไม่ต้องฝึกอบรม สามารถขอรับบัตรมัคคุเทศก์ได้เลย แต่สำหรับผู้จบการศึกษาสาขาอื่น จะต้องผ่านการอบรมเสียก่อน</p> <p>- กรณีคุณสมบัติประกาศนียบัตรชั้นสูง (ปวส.) ด้านการท่องเที่ยวไม่ถึงว่าเป็นคุณสมบัติเทียบเท่าระดับอนุปริญญาจึงไม่สามารถขอรับบัตรมัคคุเทศก์ได้ทันทีที่จบการศึกษา</p> <p>๓) มีสัญชาติไทย</p> <p>๔) ไม่มีลักษณะต้องห้าม คือเป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติดให้โทษหรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด หรือเป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว หรือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ หรือ</p>	<p>๒) บุคคลผู้มีคุณสมบัติปริญญาโทของประเทศฝรั่งเศส ซึ่งได้ลงเรียนและสอบผ่านในหลักสูตรในรายวิชาที่เกี่ยวกับความรู้ความสามารถด้านมัคคุเทศก์บรรยาย นำชมสถานที่ รายวิชาการปฏิบัติงานและสถานการณ์จำลองด้านวิชาชีพและรายวิชาภาษาต่างประเทศ ในการออกบัตรประจำตัวผู้ประกอบการวิชาชีพ จะต้องแสดงปริญญาบัตรมหาบัณฑิต รายละเอียดของปริญญาบัตรที่ระบุว่าการสอบได้ในรายวิชาเหล่านี้</p> <p>- นอกจากคุณสมบัติด้านคุณวุฒิทางการศึกษาแล้ว กฎหมายของสาธารณรัฐฝรั่งเศสไม่ได้กำหนดอายุของผู้มีสิทธิขอรับบัตรมัคคุเทศก์บรรยาย นำชมสถานที่เอาไว้ แต่โดยทั่วไปแล้ว บุคคลที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีของฝรั่งเศสจะมีอายุไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปีอยู่แล้ว และเนื่องจากฝรั่งเศสเคร่งครัดในเรื่องอายุในการเข้าโรงเรียนมาก ดังนั้นจึงไม่มีกรณีของการเรียนเร็วกว่ากำหนดแบบในประเทศไทย ทั้งนี้ฝรั่งเศสกำหนดอายุ</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
	<p>เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๕๖ (๕) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๕) และเคยถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวมาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์</p> <p>๕) กฎหมายของประเทศไทยไม่ได้กำหนดให้มัคคุเทศก์ต้องมีสังกัด มัคคุเทศก์จึงสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้โดยอิสระ</p>	<p>ของผู้เยาว์ที่จะเป็นผู้บรรลุนิติภาวะเอาไว้ที่ ๑๘ ปี</p> <p>- กฎหมายของสาธารณรัฐฝรั่งเศสไม่ได้บังคับให้มัคคุเทศก์สังกัดบริษัทนำเที่ยว ดังนั้น มัคคุเทศก์อาจจะรับงานเองโดยอิสระผ่านตัวแทนการท่องเที่ยว หรืออาจประจำอยู่ในสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ และให้บริการในพื้นที่นั้น ๆ ก็ได้</p> <p>- กฎหมายฝรั่งเศสไม่ได้กำหนดว่าจะต้องมีการฝึกอบรมเป็นพิเศษก่อนการได้รับบัตรมัคคุเทศก์ ทั้งนี้เนื่องมาจากมีการกำหนดคุณสมบัติทางการศึกษาไว้แล้ว ซึ่งจะต้องมีการศึกษาทั้งภาคทฤษฎีภาคปฏิบัติ และการฝึกงาน</p> <p>ในฐานะมัคคุเทศก์ในหลักสูตรอยู่แล้วก่อนสำเร็จการศึกษา จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกอบรมเพิ่มเติมอีก</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
๒. ประเภทของมัคคุเทศก์ และบัตรมัคคุเทศก์	มัคคุเทศก์ในประเทศไทย แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ๑๐ แบบ ดังนี้ ๑) ประเภททั่วไป มี ๒ แบบ ได้แก่ ๑.๑ มัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ สามารถนำเที่ยว ได้ทั่วราชอาณาจักร ๑.๒ มัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย) นำเที่ยวได้เฉพาะนักท่องเที่ยว ชาวไทยสามารถนำเที่ยว ได้ทั่วราชอาณาจักร ๒) ประเภทเฉพาะ มีทั้งหมด ๘ ประเภทย่อย ได้แก่ ๒.๑ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ต่างประเทศเฉพาะพื้นที่) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ เฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้บนบัตร และจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ	สาธารณรัฐฝรั่งเศส - นับตั้งแต่วันที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๕ เป็นต้นมา สาธารณรัฐฝรั่งเศสมีการแก้ไข กฎหมายการท่องเที่ยว ในส่วน ของมัคคุเทศก์ใหม่ โดยการออก กฎหมาย ๔ ฉบับมาบังคับใช้ ได้แก่ ๑) พระราชกฤษฎีกา เลขที่ ๒๐๑๑-๙๓๐ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๔ ว่าด้วย บุคคลที่มีคุณสมบัติ ในการบรรยายนำชมพิพิธภัณฑ์ และสถานที่ทางประวัติศาสตร์ ๒) คำสั่งลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เรื่องคุณสมบัติในการออกบัตร ประกอบวิชาชีพมัคคุเทศก์ บรรยายนำชมสถานที่ให้กับ บุคคลที่มีคุณวุฒิปริญญาตรี ทางวิชาชีพหรือบุคคล ผู้มีความรู้เฉพาะในประเภท

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
<p>๒. ประเภทของมัคคุเทศก์ และบัตรมัคคุเทศก์</p>	<p>๒.๒ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ไทยเฉพาะพื้นที่) นำเที่ยวเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย เฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้บนบัตร และจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ</p> <p>๒.๓ มัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ป่า</p> <p>๒.๔ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) นำเที่ยวให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศทางด้าน ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม วรรณคดีไทย ได้ทั่วราชอาณาจักร</p> <p>๒.๕ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทางทะเล) นำเที่ยวให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ทางทะเล</p> <p>๒.๖ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทะเลชายฝั่ง) นำเที่ยวให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ทางทะเล หรือเกาะต่าง ๆ โดยมีระยะห่าง จากชายฝั่งถึงสถานที่ท่องเที่ยว ได้ไม่เกิน ๔๐ ไมล์ทะเล</p> <p>๒.๗ มัคคุเทศก์เฉพาะ (แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ เฉพาะภายในแหล่งท่องเที่ยว ธรรมชาติที่ระบุชื่อไว้บนบัตร</p>	<p>๓) คำสั่งลงวันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๕ ว่าด้วยการออก บัตรประกอบวิชาชีวมัคคุเทศก์ บรรยายนำชมสถานที่</p> <p>๔) พระราชกฤษฎีกา เลขที่ ๒๐๑๒-๓๓๗ ลงวันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๕ ว่าด้วย คณะกรรมการมัคคุเทศก์ บรรยายนำชมสถานที่แห่งชาติ</p> <p>- การแก้ไขกฎหมายดังกล่าว ส่งผลให้การแบ่งประเภท มัคคุเทศก์ออกเป็น ๔ ประเภท ตามกฎหมายเก่า แต่ถูกยกเลิก และเปลี่ยนแปลงเหลือเพียง ประเภทเดียวในปัจจุบัน คือ มัคคุเทศก์ผู้บรรยายนำชม สถานที่เท่านั้น</p> <p>- บัตรมัคคุเทศก์บรรยายนำชม สถานที่ในปัจจุบันนั้น เป็นไปตาม คำสั่งลงวันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๕ ว่าด้วยการออก บัตรประกอบวิชาชีวมัคคุเทศก์ บรรยายนำชมสถานที่ กล่าวคือ บนบัตรจะประกอบไปด้วย ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้</p> <p>แผ่นแรก ด้านหน้า</p> <p>ประกอบด้วย</p> <p>๑. ชื่อและตราแผ่นดินของ สาธารณรัฐฝรั่งเศสและชื่อของ กระทรวงหรือหน่วยงานที่มี อำนาจในการออกบัตร</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
	<p>๒.๘ มัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศทางด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น เกี่ยวกับ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ โบราณคดี เฉพาะภายใน แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ระบุชื่อไว้ในบัตรเท่านั้น</p> <p>๓) สีของบัตรมัคคุเทศก์ ทั้ง ๘ ประเภทข้างต้น ใช้สีของบัตรในการแยกความแตกต่างในแต่ละประเภท ดังกล่าว คือ</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ)บัตรสีบรอนซ์เงิน- มัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย)บัตรสีบรอนซ์ทอง- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ต่างประเทศเฉพาะพื้นที่)บัตรสีชมพู- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ไทยเฉพาะพื้นที่) บัตรสีฟ้า- มัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า)บัตรสีเขียว- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) บัตรสีแดง- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทางทะเล)บัตรสีส้ม- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทะเลชายฝั่ง) บัตรสีเหลือง- มัคคุเทศก์เฉพาะ (แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ) สีม่วง	<p>(ขึ้นอยู่กับการจัดการของรัฐบาล)</p> <p>๒. ข้อความเขียนว่า มัคคุเทศก์ บรรยายนำชมสถานที่เป็นภาษาฝรั่งเศสใช้บังคับตลอดชีพ</p> <p>๓. หมายเลขของบัตร (ประกอบด้วยตัวอักษร CG หมายเลข ๗ หลัก ตามด้วยตัวอักษรอีกหนึ่งตัวเพื่อใช้ในการตรวจสอบ)</p> <p>๔. ปีที่ออกบัตร</p> <p>เขตการปกครองหรือที่ออกบัตร หมายเลขลำดับในการออกบัตร ในปีนั้น และหน่วยงานที่ออกบัตรให้</p> <p>แผ่นแรก ด้านหลัง</p> <p>ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none">๑. รูปถ่ายของผู้ถือบัตร พร้อมประทับตรา๒. ลายมือชื่อของผู้ถือบัตร๓. ข้อความที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑ ของคำสั่งลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๕ ว่าด้วยการออกบัตรประกอบวิชาชีพมัคคุเทศก์ บรรยายนำชมสถานที่ โดยผู้ยื่นคำขอสามารถขอยื่นคำขอเพิ่มเติมให้ระบุสาขาความเชี่ยวชาญเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการประกอบวิชาชีพ เช่น ภาษาต่างประเทศที่มีความเชี่ยวชาญ ความรู้

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
	<p>- มัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) สีนํ้าตาล</p> <p>๔) ขั้นตอนการขอใบอนุญาต มี ๓ กรณี คือ</p> <p>กรณีที่ ๑ กรณีผู้ยื่นคำขอใบอนุญาตมีชื่อตามทะเบียนบ้านที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบของสำนักงานทะเบียนฯ ต่าง ๆ ต้องใช้หลักฐาน ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none">๑. แบบคำขอใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ (สธก.๑๑) (ดาวนโหลด)๒. บัตรประชาชน หรือใบเหลืองหรือบัตรอื่นที่ใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ พร้อมสำเนาทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย)๓. ใบรับรองแพทย์ไม่เกิน ๑ เดือน (นับจากวันตรวจร่างกายถึงวันยื่นคำขอ) จำนวน ๑ ฉบับ๔. สำเนาใบรับรองวุฒิ การศึกษาระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือใบรับรองวุฒิการศึกษา ระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่ คณะกรรมการกำหนดหรือ	<p>เฉพาะทางในสาขาวิชา ด้านต่าง ๆ</p> <p>โดยข้อความนั้นจะได้ถูกระบุไว้ในบัตรอนุญาต โดยที่ผู้ยื่นขออนุญาตจะต้องแสดงเอกสารที่ระบุหรือพิสูจน์ถึงความเชี่ยวชาญด้านนั้น ๆ ด้วย</p> <p>แผ่นที่สอง ด้านหน้า</p> <p>ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none">๑. ชื่อ นามสกุล วันเดือนปีเกิด สถานที่เกิด สัญชาติของผู้ถือบัตรอนุญาต๒. สถานที่และวันออกบัตร๓. หน่วยงานที่ออกบัตร และลายมือชื่อของผู้ว่าการเขตการปกครอง <p>แผ่นที่สอง ด้านหลัง</p> <p>ประกอบด้วยข้อความ เป็นภาษาฝรั่งเศสระบุว่า ผู้ถือบัตรดังกล่าวนี้ได้รับอนุญาตให้บรรยายพำนาชมสถานที่ในพิพิธภัณฑ์ทุกแห่งของฝรั่งเศส ตามที่ระบุในภาค ๔ บรรพ ๔ ของประมวลกฎหมายมรดกและสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ และที่ระบุไว้ในภาค ๒ บรรพ ๔ ของประมวลกฎหมายมรดกของชาติ ทั้งนี้ตามบทบัญญัติของกฎหมายที่มีผลใช้บังคับในปัจจุบัน</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
	<p>สำเนาอนุมัติบัตรที่รับรองว่า ได้ผ่านการฝึกอบรมวิชา มัคคุเทศก์ตามหลักสูตร ที่คณะกรรมการกำหนด พร้อมสำเนาทั้งด้านหน้า และด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย) กรณีที่ ๒ กรณีผู้ยื่นคำขอใบอนุญาตมีชื่อ ตามทะเบียนบ้าน อยู่นอกเขต ความรับผิดชอบ ของสำนักงาน ทะเบียนฯที่จะยื่นขอใบอนุญาต และประสงค์จะใช้ที่อยู่ ตามภูมิลำเนาเฉพาะการที่อยู่ ในเขตรับผิดชอบของสำนักงาน ทะเบียนต่าง ๆ การยื่นขอ ใบอนุญาตต้องใช้หลักฐาน ตามกรณีที่ ๑ ทั้ง ๕ ข้อ รวมทั้ง</p> <p>๖. สำเนาทะเบียนบ้านตาม ภูมิลำเนาเฉพาะการที่อยู่ในเขต ความรับผิดชอบของสำนักงาน ทะเบียนต่าง ๆ ที่จะยื่นคำขอ โดยให้เจ้าบ้านเป็นผู้รับรอง จำนวน ๑ ชุด ถ่ายสำเนาหน้าที่ มีบ้านเลขที่ และหน้าที่มีชื่อ เจ้าบ้าน (ให้เจ้าบ้านลงชื่อ รับรองสำเนาถูกต้องด้วย) กรณีที่ ๓ กรณีที่เคยมีใบอนุญาตแล้วต่อ ใบอนุญาตไม่ทันภายในกำหนด (ก่อนใบอนุญาตหมดอายุ ๑๒๐ วัน) และใบอนุญาต หมดอายุแล้ว ไม่เกิน ๑๕ วัน</p>	<p>สาธารณรัฐฝรั่งเศส</p> <ul style="list-style-type: none">- ผู้ที่ถือบัตรนี้ได้รับการยกเว้น ค่าเข้าชมพิพิธภัณฑ์ในฝรั่งเศส ตามที่ระบุไว้ในภาค ๔ บรรพ ๔ ของประมวลกฎหมายมรดก และสถานที่สำคัญ ทางประวัติศาสตร์ และที่ระบุไว้ ในภาค ๒ บรรพ ๔ ของ กฎหมายประมวลมรดกของชาติ- บัตรนี้จะต้องแสดงไว้ให้พร้อม ในการตรวจสอบทุก ๆ ครั้ง- จากที่ได้กล่าวมาในหัวข้อ ที่แล้ว จะเห็นว่าบัตรอนุญาต มัคคุเทศก์ของฝรั่งเศสไม่มี ประเภทชั่วคราว มีเฉพาะ ประเภทประจำและผู้ถือบัตร สามารถประกอบวิชาชีพ มัคคุเทศก์บรรยายนำชมสถานที่ ได้ทั่วประเทศ

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
	การยื่นขอใบอนุญาตต้องใช้หลักฐานเช่นเดียวกับกรณีที่ ๑	
๓. อายุของใบอนุญาต	<p>- บัตรมีอายุ ๒ ปี แต่การสิ้นสุดความเป็นมัคคุเทศก์อาจจะมีในกรณีอื่น ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๑ ของพ.ร.บ. ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ ที่กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สิ้นสุดลง เมื่อมัคคุเทศก์</p> <p>(๑) ตาย</p> <p>(๒) ไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๖ หรือ</p> <p>(๓) ถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓</p>	<p>- ตามคำสั่งลงวันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๕ ว่าด้วยการออกบัตรประกอบวิชาชีพมัคคุเทศก์บรรยายนำชมสถานที่บัตรมัคคุเทศก์ของฝรั่งเศสมีอายุตลอดชีพ</p>
๔. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต	<p>- ใบอนุญาตประเภททั่วไป ๒๐๐ บาท</p> <p>- ใบอนุญาตประเภทเฉพาะ ๑๐๐ บาท</p>	<p>- ในกฎหมายไม่ได้ระบุค่าธรรมเนียมใบอนุญาตไว้ และจากการตรวจสอบในเว็บไซต์ของที่ทำกรเขตการปกครองเกี่ยวกับขั้นตอนและแนวทางปฏิบัติในการขอใบอนุญาต พบว่าไม่มีค่าใช้จ่ายหรือค่าธรรมเนียมในการออกบัตรเช่นเดียวกัน</p>
๕. การต่ออายุใบอนุญาต	<p>เมื่อบัตรหมดอายุสามารถยื่นขอต่อกับกรมการท่องเที่ยวได้ โดยใช้เอกสารต่อไปนี้</p> <p>๑. แบบคำขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (สธก.๑๒) (ดาวนโหลด)</p> <p>๒. บัตรประชาชน หรือ ใบเหลืองหรือบัตรอื่น</p>	<p>- ตามคำสั่งลงวันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๕ ว่าด้วยการออกบัตรประกอบวิชาชีพมัคคุเทศก์บรรยายนำชมสถานที่บัตรมัคคุเทศก์ของฝรั่งเศสมีอายุตลอดชีพ จึงไม่มีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการต่อใบอนุญาต</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
	<p>ที่ใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ พร้อมสำเนา</p> <p>๓. บัตรมีคฤเทศก์ พร้อมสำเนา ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย)</p> <p>๔. ใบรับรองแพทย์ไม่เกิน ๑ เดือน (นับจากวันตรวจร่างกายถึงวันยื่นคำขอ)</p> <p>จำนวน ๑ ฉบับ</p> <p>ข้อสังเกต</p> <p>กฎหมายของไทยไม่ได้กำหนดให้มีการอบรมเพื่อให้ความรู้เพิ่มเติมกับผู้ยื่นขอต่ออายุใบอนุญาตมีคฤเทศก์ ซึ่งต่างจากกฎหมายของประเทศอื่น</p>	
<p>๖. การควบคุมมีคฤเทศก์มิให้ฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบ และแนวทางการลงโทษ</p>	<p>พ.ร.บ.ธุรกิจนำเที่ยว และมคฤเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ ได้กำหนดมาตรการการควบคุมมีคฤเทศก์ไว้ในมาตรา ๖๒-๖๓ คือ</p> <p>- มาตรา ๖๒ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมีคฤเทศก์ได้ไม่เกินครึ่งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่ามีคฤเทศก์</p> <p>๑) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๒ (๓) หรือมาตรา ๕๗</p> <p>๒) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๑ หรือมาตรา ๕๘</p> <p>๓) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียน</p>	<p>- ภายใต้บังคับของมาตรา อาร์ ๒๒๑-๒-๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาเลขที่ ๒๐๑๑ - ๙๓๐ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๔ มาตรา ๑ กำหนดให้นำมาตรการลงโทษทางปกครองอาจมาใช้กับผู้ถือบัตรอนุญาตประกอบวิชาชีพมีคฤเทศก์บรรยายนำชมสถานที่ได้ ในกรณีและผู้ยื่นבקพร้อมต่อหน้าที่ในการประกอบวิชาชีพ โดยมีมาตรการตั้งแต่การตักเตือน การพักใช้ใบอนุญาตชั่วคราวเป็นเวลาหกเดือน และการถอนใบอนุญาตเป็นการถาวร ซึ่งเป็นโทษที่สูงสุดโดยกำหนดให้</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
	<p>หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๗๖ โดยมีคฤเทศก์ซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาตจะปฏิบัติหน้าที่มีคฤเทศก์ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมีคฤเทศก์ไม่ได้เว้นแต่กรณีที่น่าายทะเบียนอนุญาตให้ดำเนินการได้ เฉพาะกรณีเพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>- มาตรา ๖๓ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมีคฤเทศก์ได้เมื่อปรากฏว่ามีคฤเทศก์</p> <p>๑) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐ (๒) (ก) (ค) (ง) และ (จ)</p> <p>๒) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมีคฤเทศก์ตามมาตรา ๖๒ มาแล้ว และภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมีคฤเทศก์นั้น มีกรณีที่น่าายถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมีคฤเทศก์อีกไม่ว่าจะเป็นเหตุเดียวกันหรือไม่ก็ตาม</p> <p>๓) ประพฤติหรือปฏิบัติการอันใดอันเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ หรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยวอย่างร้ายแรง และนายทะเบียนได้ตกเดือน</p>	<p>หน่วยงานที่เป็นผู้ออกบัตรประกอบวิชาชีพหรือใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการลงโทษ</p> <p>- ภายใต้บังคับของมาตรา อาร์ ๒๒๑-๒๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาเลขที่ ๒๐๑๑-๙๓๐ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑ บัญญัติให้นำโทษปรับในระดับที่สามของประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ ในกรณีบุคคลที่ดำเนินการเป็นมีคฤเทศก์บรรยายนำชมสถานที่โดยไม่มีบัตรอนุญาตประกอบวิชาชีพในฐานะมีคฤเทศก์บรรยายนำชมสถานที่ รวมทั้งบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่จดทะเบียนทำธุรกิจท่องเที่ยวตามมาตรา แอล ๑๔๑-๑๔๓ ของประมวลกฎหมายท่องเที่ยวนี้ ที่ให้บริการหรือว่าจ้างบุคคลที่ไม่มีบัตรอนุญาตประกอบวิชาชีพมีคฤเทศก์บรรยายนำชมสถานที่ในการพานักท่องเที่ยวเข้าชมพิพิธภัณฑ์หรือสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส มาตรา ๑๓๑-๑๓๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายเลขที่ ๒๐๐๕-๔๗ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐฝรั่งเศส
	<p>และสั่งระงับหรือให้แก้ไขแล้ว แต่ไม่ดำเนินการ</p> <p>๔) เป็นบุคคลวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ หรือ</p> <p>๕) ต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุด ว่ากระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง โกงเจ้าหนี้ หรือยักยอกตามประมวล กฎหมายอาญาหรือความผิด ฐานฉ้อโกงประชาชน ตามกฎหมายว่าด้วยการกู้ยืม เงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน</p>	<p>ลงวันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๘ มีผลใช้บังคับตั้งแต่ วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๘ ได้กำหนดอัตราโทษปรับ ในระดับที่สามไว้ในอัตรา ตั้งแต่ ๔๕๐ ยูโรขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๓,๐๐๐ ยูโร</p>

กรณีประเทศญี่ปุ่น

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
๑. คุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	<p>- ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๕๐ บัญญัติว่า ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องมีคุณสมบัติคือ</p> <p>๑) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิบัตรหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>๒) มีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปี บริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์</p> <p>ข้อสังเกต</p> <p>- กรณีของประเทศไทยผู้ที่จบการศึกษาด้านมัคคุเทศก์หรือการท่องเที่ยวโดยตรงในระดับ</p>	<p>มาตรา ๓ และ ๔ ของกฎหมายของประเทศญี่ปุ่นเลขที่ ๒๑๐ ค.ศ.๑๙๔๙ แก้ไขเพิ่มเติม โดยกฎหมายเลขที่ ๓๐ ค.ศ.๒๐๐๘ ว่าด้วยการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ กำหนดคุณสมบัติของมัคคุเทศก์ว่าต้อง</p> <ul style="list-style-type: none">- ผ่านการสอบที่จัดขึ้น โดยกระทรวงที่ดิน โครงสร้างพื้นฐาน การเดินทาง และการท่องเที่ยว และจะต้องได้รับใบอนุญาตซึ่งออกให้โดย คณะกรรมการบริหาร เขตการปกครอง ท้องถิ่น และ- ไม่มีลักษณะต้องห้าม คือ <p>๑) บุคคลใด ๆ ที่ได้รับโทษทางอาญาในช่วงระยะเวลา ๑ ปีที่ผ่านมาสำหรับโทษการทำงานบริการสาธารณะ หรือในช่วงระยะเวลา ๒ ปีที่ผ่านมาสำหรับโทษจำคุก โดยนับตั้งแต่วันที่บุคคล</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>ปริญญาตรีหรืออนุปริญญา จึงไม่ต้องฝึกอบรม สามารถขอรับบัตรมัคคุเทศก์ได้เลย แต่สำหรับผู้จบการศึกษาสาขาอื่น จะต้องผ่านการอบรมเสียก่อน</p> <p>- กรณีคุณสมบัติประกาศนียบัตรชั้นสูง (ปวส.) ด้านการท่องเที่ยว ไม่ถือว่าเป็นคุณสมบัติเทียบเท่าระดับอนุปริญญาจึงไม่สามารถขอรับบัตรมัคคุเทศก์ได้ทันทีที่จบการศึกษา</p> <p>๓) มีสัญชาติไทย</p> <p>๔) ไม่มีลักษณะต้องห้าม คือ เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง หรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด หรือเป็นผู้ที่อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ หรือใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว หรือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ หรือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๕)</p>	<p>นั้นพันโทหรือถูกตัดสินว่าไม่ต้องรับโทษอีกต่อไป</p> <p>๒) บุคคลใด ๆ ที่ถูกตัดสินให้ได้รับโทษโดยการหยุดประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๓๓ (๑) ในช่วงระยะเวลา ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่บุคคลนั้นได้รับการตัดสินให้ได้รับโทษ</p> <p>(๓) บุคคลใด ๆ ที่ถูกตัดสินให้ได้รับโทษโดยการหยุดประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ต้องถิ่นภายใต้บทบัญญัติของมาตรา ๓๓ (๑) โดยอนุโลมตามมาตรา ๒๔ วรรค ๓ ของกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางให้นักท่องเที่ยวต่างชาติในช่วงระยะเวลา ๒ ปีที่ผ่านมา โดยนับตั้งแต่วันที่บุคคลนั้นได้รับการตัดสินให้ได้รับโทษดังกล่าว</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ตามมาตรา ๖๓ (๕) และเคยถูก เพิกถอนทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว มาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่น คำขอรับใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์ ๕) กฎหมายของประเทศไทย ไม่ได้กำหนดให้มัคคุเทศก์ต้องมี สังกัด มัคคุเทศก์จึงสามารถ ปฏิบัติหน้าที่ได้โดยอิสระ</p>	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
๒. ประเภทของมัคคุเทศก์ และบัตรมัคคุเทศก์	<p>มัคคุเทศก์ในประเทศไทย แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ๑๐ แบบ ดังนี้ ๑) ประเภททั่วไป มี ๒ แบบ ได้แก่ ๑.๑ มัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ สามารถนำเที่ยว ได้ทั่วราชอาณาจักร ๑.๒ มัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย) นำเที่ยวได้เฉพาะนักท่องเที่ยว ชาวไทยสามารถนำเที่ยว ได้ทั่วราชอาณาจักร ๒. ประเภทเฉพาะ มีทั้งหมด ๘ ประเภทย่อย ได้แก่ ๒.๑ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ต่างประเทศเฉพาะพื้นที่) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ เฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้บนบัตร และจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ</p>	<p>มี ๒ ประเภท คือ ๑. มัคคุเทศก์ทั่วไป นำเที่ยว นักท่องเที่ยวได้ทั่วประเทศ ๒. มัคคุเทศก์เฉพาะท้องถิ่น นำเที่ยวนักท่องเที่ยวในเขต พื้นที่ (จังหวัด) ที่กำหนด ปัจจุบันมี ๕ จังหวัด คือ ฮอกไกโด โอวาเตะ โตชิกิ ชิซูโอกะ นางาซากิ และโอกินาวา</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
๒. ประเภทของมัคคุเทศก์ และบัตรมัคคุเทศก์	<p>๒.๒ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ไทยเฉพาะพื้นที่) นำเที่ยว เฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย เฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้บนบัตร และจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ</p> <p>๒.๓ มัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ป่า</p> <p>๒.๔ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) นำเที่ยวให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศทางด้าน ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม วรรณคดีไทย ได้ทั่วราชอาณาจักร</p> <p>๒.๕ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทางทะเล) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ทางทะเล</p> <p>๒.๖ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทะเลชายฝั่ง) นำเที่ยวให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ทางทะเล หรือเกาะต่าง ๆ โดยมีระยะ ห่างจากชายฝั่งถึงสถานที่ ท่องเที่ยวได้ไม่เกิน ๔๐ ไมล์ทะเล</p> <p>๒.๗ มัคคุเทศก์เฉพาะ(แหล่ง ท่องเที่ยวธรรมชาติ) นำเที่ยว ให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย</p>	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>หรือชาวต่างประเทศเฉพาะ ภายในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ที่ระบุชื่อไว้บนบัตร</p> <p>๒.๘ มัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) นำเที่ยว ให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ทางด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น เกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ โบราณคดี เฉพาะภายในแหล่งท่องเที่ยว ทางวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ระบุชื่อ ไว้ในบัตรเท่านั้น</p> <p>๓) สีของบัตรมัคคุเทศก์ทั้ง ๘ ประเภทข้างต้น ใช้สีของบัตร ในการแยกความแตกต่าง ในแต่ละประเภทดังกล่าว คือ</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) <p>บัตรสีบรอนซ์เงิน</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย) <p>บัตรสีบรอนซ์ทอง</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ต่างประเทศเฉพาะพื้นที่) <p>บัตรสีชมพู</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ไทยเฉพาะพื้นที่) บัตรสีฟ้า <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า) <p>บัตรสีเขียว</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) บัตรสีแดง <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทางทะเล) <p>บัตรสีส้ม</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทะเล ชายฝั่ง) บัตรสีเหลือง	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>มัคคุเทศก์เฉพาะ(แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ) สีม่วง</p> <p>- มัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) สีนํ้าตาล</p> <p>๔) ขั้นตอนการขอใบอนุญาต มี ๓ กรณี คือ</p> <p>กรณีที่ ๑ กรณีผู้ยื่นคำขอ ใบอนุญาตมีชื่อตามทะเบียน บ้านที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบ ของสำนักงานทะเบียนฯ ต่าง ๆ ต้องใช้หลักฐาน ดังนี้</p> <p>๑. แบบคำขอใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์ (สธก.๑๑) (ดาวนโหลด)</p> <p>๒. บัตรประชาชน หรือ ใบเหลืองหรือบัตรอื่นที่ใช้แทน บัตรประจำตัวประชาชนได้ พร้อมสำเนาทั้งด้านหน้า และด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย)</p> <p>๓. ใบรับรองแพทย์ไม่เกิน ๑ เดือน (นับจากวันตรวจ ร่างกายถึงวันยื่นคำขอ) จำนวน ๑ ฉบับ</p> <p>๔. สำเนาใบรับรองวุฒิ การศึกษาระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชา เกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือ ใบรับรองวุฒิการศึกษาระดับ อนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชา เกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่า ที่คณะกรรมการกำหนด</p>	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>หรือสำเนาฉบับที่รับรองว่า ได้ผ่านการฝึกอบรมวิชา มัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่ คณะกรรมการกำหนดพร้อม สำเนาทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนา ถูกต้องด้วย)</p> <p>กรณีที่ ๒ กรณีผู้ยื่นคำขอใบอนุญาตมีชื่อ ตามทะเบียนบ้าน อยู่นอกเขต ความรับผิดชอบ ของสำนักงาน ทะเบียนฯ ที่จะยื่นขอ ใบอนุญาต และประสงค์จะใช้ที่ อยู่ตามภูมิลำเนาเฉพาะการ ที่อยู่ในเขตรับผิดชอบ ของสำนักงานทะเบียนต่าง ๆ การยื่นขอใบอนุญาตต้องใช้ หลักฐานตามกรณีที่ ๑ ทั้ง ๕ ข้อ รวมทั้ง</p> <p>๖. สำเนาทะเบียนบ้าน ตามภูมิลำเนาเฉพาะการที่อยู่ ในเขตความรับผิดชอบ ของสำนักงานทะเบียนต่าง ๆ ที่จะยื่นคำขอโดยให้เจ้าบ้าน เป็นผู้รับรอง จำนวน ๑ ชุด ถ่ายสำเนาหน้าที่มีบ้านเลขที่ และหน้าที่มีชื่อเจ้าบ้าน (ให้เจ้าบ้านลงชื่อรับรองสำเนา ถูกต้องด้วย)</p> <p>กรณีที่ ๓ กรณีที่เคยมีใบอนุญาตแล้ว ต่อใบอนุญาตไม่ทันภายใน กำหนด (ก่อนใบอนุญาต หมดอายุ ๑๒๐ วัน)</p>	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
	และใบอนุญาตหมดอายุแล้ว ไม่เกิน ๑๕ วัน การยื่นขอ ใบอนุญาตต้องใช้หลักฐาน เช่นเดียวกับกรณีที่ ๑	
๓. อายุของใบอนุญาต	- บัตรมีอายุ ๒ ปี แต่การสิ้นสุด ความเป็นมัคคุเทศก์อาจจะมี ในกรณีอื่น ตามที่กำหนดไว้ใน มาตรา ๖๑ ของพ.ร.บ.ธุรกิจ นำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ ที่กำหนดให้ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ สิ้นสุดลง เมื่อมัคคุเทศก์ (๑) ตาย (๒) ไม่ได้รับการต่ออายุ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ตามมาตรา ๕๖ หรือ (๓) ถูกเพิกถอนใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓	- ไม่มีอายุใบอนุญาตแต่อาจ ถูกเพิกถอนได้
๔. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต	- ใบอนุญาตประเภททั่วไป ๒๐๐ บาท - ใบอนุญาตประเภทเฉพาะ ๑๐๐ บาท	- ไม่มีค่าธรรมเนียม
๕. การต่ออายุใบอนุญาต	เมื่อบัตรหมดอายุสามารถ ยื่นขอต่อกับกรมการท่องเที่ยว ได้ โดยใช้เอกสารต่อไปนี้ ๑. แบบคำขอใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์ (สธก.๑๒) (ดาวนโหลด) ๒. บัตรประชาชน หรือ ใบเหลืองหรือบัตรอื่น ที่ใช้แทน บัตรประจำตัวประชาชนได้ พร้อมสำเนา	- ใบอนุญาตไม่มีอายุจึงไม่มี การต่ออายุใบอนุญาต แต่ในมาตรา ๓๒ กฎหมายของ ประเทศญี่ปุ่นเลขที่ ๒๑๐ ค.ศ. ๑๙๔๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดย กฎหมายเลขที่ ๓๐ ค.ศ. ๒๐๐๘ ว่าด้วยการประกอบอาชีพ มัคคุเทศก์ กำหนดให้มัคคุเทศก์ จะต้องพยายามรักษาและ เพิ่มพูนความรู้ความสามารถ ที่จำเป็นอย่างต่อเนื่อง โดย การศึกษาและอบรมโดยองค์กร

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>๓. บัตรมัคคุเทศก์ พร้อมสำเนา ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย)</p> <p>๔. ใบรับรองแพทย์ไม่เกิน ๑ เดือน (นับจากวันตรวจร่างกาย ถึงวันยื่นคำขอ) จำนวน ๑ ฉบับ</p> <p>ข้อสังเกต</p> <p>กฎหมายของไทยไม่ได้ กำหนดให้มีการอบรมเพื่อให้ความรู้เพิ่มเติมกับผู้ที่ยื่นขอ ต่ออายุใบอนุญาตมัคคุเทศก์ ซึ่งต่างจากกฎหมาย ของประเทศอื่น</p>	<p>ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐ โดยเจ้าพนักงานขององค์การ ท่องเที่ยวญี่ปุ่นและผู้ว่าราชการ จังหวัด อาจจัดการบรรยาย การเผยแพร่ให้ข้อมูลหรือใช้ มาตรการอื่น ๆ ที่จำเป็น ในการรักษาและเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถของมัคคุเทศก์</p>
<p>๖. การควบคุมมัคคุเทศก์มิให้ ฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบ และแนวทางการลงโทษ</p>	<p>พ.ร.บ.ธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ ได้กำหนดมาตรการการควบคุม มัคคุเทศก์ไว้ในมาตรา ๖๒-๖๓ คือ</p> <p>- มาตรา ๖๒ ให้นายทะเบียน มีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ได้ไม่เกินครั้งละ หกเดือน เมื่อปรากฏว่า มัคคุเทศก์</p> <p>๑) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม ระเบียบที่คณะกรรมการ กำหนดตามมาตรา ๑๒ (๓) หรือมาตรา ๕๗</p> <p>๒) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๕๑ หรือมาตรา ๕๘</p> <p>๓) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม คำสั่งของนายทะเบียน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งสั่งตามมาตรา ๗๖</p>	<p>- มีบทบัญญัติว่าด้วย การดำเนินการทางวินัย มาตรา ๓๓ กฎหมายของ ประเทศญี่ปุ่นเลขที่ ๒๑๐ ค.ศ. ๑๙๔๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดย กฎหมายเลขที่ ๓๐ ค.ศ. ๒๐๐๘ ว่าด้วยการประกอบอาชีพ มัคคุเทศก์ กล่าวคือ เมื่อมัคคุเทศก์รายใดฝ่าฝืน กฎหมายหรือคำสั่งที่ออก ตามกฎหมายฉบับนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจจะ ลงโทษมัคคุเทศก์รายนั้น โดยดำเนินการดังต่อไปนี้</p> <p>(ก) การตัดเงินเดือน</p> <p>(ข) ให้หยุดปฏิบัติงาน เป็นระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปี</p> <p>(ค) การห้ามประกอบอาชีพ</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>โดยมีคฤหบดีซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาตจะปฏิบัติหน้าที่มีคฤหบดีในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมีคฤหบดีไม่ได้เว้นแต่กรณีที่นายทะเบียนอนุญาตให้ดำเนินการได้เฉพาะกรณีเพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>- มาตรา ๖๓ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมีคฤหบดีได้เมื่อปรากฏว่ามีคฤหบดี</p> <p>๑) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐(๒)(ก) (ค) (ง) และ(จ)</p> <p>๒) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมีคฤหบดีตามมาตรา ๖๒ มาแล้ว และภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมีคฤหบดีนั้น มีกรณีนี้อาจถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมีคฤหบดีอีกไม่ว่าจะเป็นเหตุเดียวกันหรือไม่ก็ตาม</p> <p>๓) ประพฤติหรือปฏิบัติการอันใดอันเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ หรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยวอย่างร้ายแรง และนายทะเบียนได้ตักเตือนและสั่งระงับหรือให้แก้ไขแล้วแต่ไม่ดำเนินการ</p>	<p>เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดลงโทษมีคฤหบดีรายใด ด้วยบทลงโทษที่กำหนดไว้ตามข้อ (ก) และข้อ (ข) ในวรรคก่อนผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องจัดให้มีการพิจารณาไต่สวนและรับฟังการชี้แจง</p> <p>- ในมาตรา ๔๐ กำหนดโทษปรับเป็นจำนวนเงินไม่เกินห้าแสนเยน สำหรับ</p> <p>(๑) บุคคลใด ๆ ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนมีคฤหบดีโดยทุจริต ไม่ถูกต้องหรือโดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอื่นใด</p> <p>(๒) บุคคลใดที่ละเมิดหรือฝ่าฝืนการลงโทษห้ามประกอบอาชีพตามบทบัญญัติในวรรคแรกของมาตรา ๓๓</p> <p>(๓) บุคคลใด ๆ ที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติในมาตรา ๓๖ (ให้บริการเป็นมีคฤหบดีเพื่อค่าตอบแทน)</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>๔) เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิต ฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ หรือ</p> <p>๕) ต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุด ว่ากระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง โกงเจ้าหนี้ หรือยกยอกตามประมวล กฎหมายอาญาหรือความผิด ฐานฉ้อโกงประชาชนตาม กฎหมายว่าด้วยการกู้ยืมเงินที่ เป็นการฉ้อโกงประชาชน</p>	

กรณีสารานุกรมรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
๑. คุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	<p>- ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๕๐ บัญญัติว่า ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องมีคุณสมบัติคือ</p> <p>๑) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิบัตรหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>๒) มีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปี บริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์</p> <p>ข้อสังเกต</p> <p>- กรณีของประเทศไทยผู้ที่จบการศึกษาด้านมัคคุเทศก์หรือการท่องเที่ยวโดยตรง</p>	<p>- กฎหมายการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้กำหนดคุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ดังนี้</p> <p>๑. เป็นชาวลาวและพำนักอยู่ในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว</p> <p>๒. อายุไม่น้อยกว่า ๑๘ ปี</p> <p>๓. ผ่านการอบรมด้านการท่องเที่ยวจากสถาบันที่ได้รับการยอมรับและมีบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์</p> <p>๔. มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในการนำเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และภาษาต่างประเทศ และมีความรู้ด้านการปฐมพยาบาล</p> <p>๕. มีทัศนคติที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีความประพฤติดี และมีความสุขภาพ</p> <p>๖. มีสุขภาพดีและไม่เป็นโรคติดต่อ</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
	<p>ในระดับปริญญาตรีหรือ อนุปริญญา จึงไม่ต้องฝึกอบรม สามารถขอรับบัตรมัคคุเทศก์ ได้เลย แต่สำหรับผู้จบการศึกษา สาขาอื่น จะต้องผ่านการอบรม เสียก่อน</p> <p>- กรณีคุณสมบัติประกาศนียบัตร ชั้นสูง (ปวส.) ด้านการท่องเที่ยว ไม่ถือว่าเป็นคุณสมบัติเทียบเท่า ระดับอนุปริญญาจึงไม่สามารถ ขอรับบัตรมัคคุเทศก์ได้ทันที ที่จบการศึกษา</p> <p>๓) มีสัญชาติไทย ๔) ไม่มีลักษณะต้องห้าม คือ เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง หรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่ คณะกรรมการกำหนด หรือเป็น ผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ หรือใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยว หรือเคยถูกเพิกถอน ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำ เที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่ พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่น คำขอรับใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์ หรือเคยถูกเพิกถอน ใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๕)</p>	<p>- ปี ๒๕๕๖</p> <p>ผู้ขออนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ระดับชาติต้องจบปริญญาตรี และเข้าอบรมด้านการท่องเที่ยว จากกรมการท่องเที่ยว โดยเข้าอบรมระดับประเทศที่ กรมการท่องเที่ยว ๔๕ วัน ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
	<p>หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ตามมาตรา ๖๓ (๕) และเคย ถูกเพิกถอนทะเบียนเป็น ผู้นำเที่ยวมาแล้วยังไม่ถึงห้าปี นับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์</p> <p>๕) กฎหมายของประเทศไทย ไม่ได้กำหนดให้มัคคุเทศก์ ต้องมีสังกัด มัคคุเทศก์จึง สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้โดย อิสระ</p>	
๒. ประเภทของมัคคุเทศก์และ บัตรมัคคุเทศก์	<p>มัคคุเทศก์ในประเทศไทย แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ๑๐ แบบ ดังนี้</p> <p>๑) ประเภททั่วไป มี ๒ แบบ ได้แก่</p> <p>๑.๑ มัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ สามารถนำเที่ยว ได้ทั่วราชอาณาจักร</p> <p>๑.๒ มัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย) นำเที่ยวได้เฉพาะนักท่องเที่ยว ชาวไทยสามารถนำเที่ยว ได้ทั่วราชอาณาจักร</p> <p>๒. ประเภทเฉพาะ มีทั้งหมด ๘ ประเภทย่อย ได้แก่</p> <p>๒.๑ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ต่างประเทศเฉพาะพื้นที่) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ เฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้บนบัตร และจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ</p>	<p>- สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาวแบ่งประเภท และระดับของมัคคุเทศก์ ดังนี้</p> <p>มัคคุเทศก์แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ มัคคุเทศก์ที่บริษัทท่องเที่ยว ว่าจ้าง และมัคคุเทศก์ที่บริษัท ท่องเที่ยวไม่ได้ว่าจ้าง</p> <p>มัคคุเทศก์ทั้ง ๒ ประเภท แบ่งเป็น ๓ ระดับ คือ</p> <p>มัคคุเทศก์ระดับชาติ</p> <p>มัคคุเทศก์ระดับท้องถิ่น</p> <p>และมัคคุเทศก์เฉพาะพื้นที่</p> <p>ทั้งนี้ สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว มีใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์ ๒ ประเภทดังนี้</p> <p>๑. ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ แบบชั่วคราว คือ มัคคุเทศก์ ท้องถิ่นสามารถเป็นมัคคุเทศก์ ได้ในประเทศ และมัคคุเทศก์ เฉพาะพื้นที่เป็นมัคคุเทศก์ได้ เฉพาะเขตนั้น ๆ</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
๒. ประเภทของมัคคุเทศก์ และบัตรมัคคุเทศก์	<p>๒.๒ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ไทย-เฉพาะพื้นที่) นำเที่ยวเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย เฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้บนบัตร และจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อกัน</p> <p>๒.๓ มัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ป่า</p> <p>๒.๔ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) นำเที่ยวให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศทางด้าน ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม วรรณคดีไทย ได้ทั่วราชอาณาจักร</p> <p>๒.๕ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทางทะเล) นำเที่ยวให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ทางทะเล</p> <p>๒.๖ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทะเลชายฝั่ง) นำเที่ยวให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ทางทะเล หรือเกาะต่าง ๆ โดยมีระยะห่างจากชายฝั่งถึงสถานที่ท่องเที่ยว ได้ไม่เกิน ๔๐ ไมล์ทะเล</p> <p>๒.๗ มัคคุเทศก์เฉพาะ (แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ เฉพาะภายใน</p>	<p>โดยมีคุณสมบัติการศึกษาขั้นต่ำ จบมัธยมศึกษาและยังไม่ผ่านการอบรมจะได้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์แบบชั่วคราวเป็นบัตรขอสีเขียว มีอายุ ๑ ปี ซึ่งบัตรดังกล่าวมีการออกจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ไม่มีการออกใบอนุญาตดังกล่าวแล้ว แต่มัคคุเทศก์ดังกล่าว หากผ่านการอบรมด้านการท่องเที่ยว จากศูนย์ฝึกอบรมมัคคุเทศก์ของกรมการท่องเที่ยวก็จะได้เป็นบัตรถาวร</p> <p>๒. ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์แบบถาวร คือ มัคคุเทศก์ระดับชาติ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่สามารถนำเที่ยวได้ทั่วสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นบัตรขอสีเขียว ปัจจุบันปี ๒๕๕๖ มีบัตรขอใบท่องเที่ยวเฉพาะมัคคุเทศก์ที่สังกัดบริษัทท่องเที่ยวจะไปรับนักท่องเที่ยวจากบริษัทอื่นต้องมีใบแต่งตั้งจากบริษัทต้นสังกัด</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
	<p>แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่ระบุชื่อไว้บนบัตร</p> <p>๒.๘ มัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศทางด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น เกี่ยวกับ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ โบราณคดี เฉพาะภายในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ระบุชื่อไว้ในบัตรเท่านั้น</p> <p>๓) สีของบัตรมัคคุเทศก์ทั้ง ๘ ประเภทข้างต้น ใช้สีของบัตรในการแยกความแตกต่างในแต่ละประเภทดังกล่าว คือ</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) <p>บัตรสีบรอนซ์เงิน</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย) <p>บัตรสีบรอนซ์ทอง</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ต่างประเทศเฉพาะพื้นที่) <p>บัตรสีชมพู</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ไทยเฉพาะพื้นที่) <p>บัตรสีฟ้า</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า) <p>บัตรสีเขียว</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) <p>บัตรสีแดง</p>	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
	<p>- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทางทะเล) บัตรสีส้ม</p> <p>- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทะเล ชายฝั่ง) บัตรสีเหลือง</p> <p>- มัคคุเทศก์เฉพาะ (แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ) สีม่วง</p> <p>- มัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) สีน้ำตาล</p> <p>๔) ขั้นตอนการขอใบอนุญาต มี ๓ กรณี คือ</p> <p>กรณีที่ ๑ กรณีผู้ยื่นคำขอ ใบอนุญาตมีชื่อตามทะเบียน บ้านที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบ ของสำนักงานทะเบียนฯ ต่าง ๆ ต้องใช้หลักฐาน ดังนี้</p> <p>๑. แบบคำขอใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์ (สชก.๑๑) (ดาวนโหลด)</p> <p>๒. บัตรประชาชน หรือใบเหลืองหรือบัตรอื่นที่ใช้ แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ พร้อมสำเนาทั้งด้านหน้า และด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย)</p> <p>๓. ใบรับรองแพทย์ไม่เกิน ๑ เดือน (นับจากวันตรวจ ร่างกายถึงวันยื่นคำขอ) จำนวน ๑ ฉบับ</p> <p>๔. สำเนาใบรับรองวุฒิ การศึกษาระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์</p>	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
	<p>หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชา เกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือ ใบรับรองวุฒิการศึกษาระดับ อนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชา เกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่ คณะกรรมการกำหนดหรือ สำเนาวุฒิบัตรที่รับรองว่าได้ ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการ กำหนดพร้อมสำเนาทั้งด้านหน้า และด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย)</p> <p>กรณีที่ ๒ กรณีผู้ยื่นคำขอใบอนุญาติมีชื่อ ตามทะเบียนบ้าน อยู่นอกเขต ความรับผิดชอบ ของสำนักงาน ทะเบียนฯ ที่จะยื่นขอ ใบอนุญาติ และประสงค์จะใช้ที่ อยู่ตามภูมิลำเนาเฉพาะการ ที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของ สำนักงานทะเบียนต่าง ๆ การยื่นขอใบอนุญาติต้องใช้ หลักฐานตามกรณีที่ ๑ ทั้ง ๕ ข้อ รวมทั้ง</p> <p>๖. สำเนาทะเบียนบ้าน ตามภูมิลำเนาเฉพาะการที่อยู่ ในเขตความรับผิดชอบของ สำนักงานทะเบียนต่าง ๆ ที่จะยื่นคำขอโดยให้เจ้าบ้าน เป็นผู้รับรอง จำนวน ๑ ชุด ถ่ายสำเนาหน้าที่มีบ้านเลขที่ และหน้าที่มีชื่อเจ้าบ้าน</p>	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
	<p>(ให้เจ้าบ้านลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย)</p> <p>กรณีที่ ๓</p> <p>กรณีที่เคยมีใบอนุญาตแล้วต่อใบอนุญาตไม่ทันภายในกำหนด (ก่อนใบอนุญาตหมดอายุ ๑๒๐ วัน)และใบอนุญาตหมดอายุแล้วไม่เกิน ๑๕ วัน การยื่นขอใบอนุญาตต้องใช้หลักฐานเช่นเดียวกับกรณีที่ ๑</p>	
<p>๓. อายุของใบอนุญาต</p>	<p>- บัตรมีอายุ ๒ ปี แต่การสิ้นสุดความเป็นมัคคุเทศก์อาจจะมีในกรณีอื่น ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๑ ของพ.ร.บ.ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ ที่กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สิ้นสุดลง เมื่อมัคคุเทศก์</p> <p>(๑) ตาย</p> <p>(๒) ไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๖ หรือ</p> <p>(๓) ถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓</p>	<p>- บัตรมัคคุเทศก์มีอายุ ๑ ปี</p>
<p>๔. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต</p>	<p>- ใบอนุญาตประเภททั่วไป ๒๐๐ บาท</p> <p>- ใบอนุญาตประเภทเฉพาะ ๑๐๐ บาท</p>	<p>- ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ๓๐๐,๐๐๐ กีบ ต่อปี</p>
<p>๕. การต่ออายุใบอนุญาต</p>	<p>เมื่อบัตรหมดอายุสามารถยื่นขอต่อกับกรมการท่องเที่ยวได้โดยใช้เอกสารต่อไปนี้</p>	<p>- การต่ออายุใบอนุญาตสามารถต่ออายุได้เลยเมื่อใบอนุญาตหมดอายุ โดยไม่ต้องผ่านการอบรมเพิ่มเติม</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
	<p>๑. แบบคำขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (สธก.๑๒) (ดาวนโหลด)</p> <p>๒. บัตรประชาชน หรือ ใบเหลืองหรือบัตรอื่น ที่ใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ พร้อมสำเนา</p> <p>๓. บัตรมัคคุเทศก์ พร้อมสำเนา ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย)</p> <p>๔. ใบรับรองแพทย์ไม่เกิน ๑ เดือน (นับจากวันตรวจร่างกายถึงวันยื่นคำขอ) จำนวน ๑ ฉบับ</p> <p>ข้อสังเกต</p> <p>กฎหมายของไทยไม่ได้กำหนดให้มีการอบรมเพื่อให้ความรู้เพิ่มเติมกับผู้ที่ยื่นขอต่ออายุใบอนุญาตมัคคุเทศก์ ซึ่งต่างจากกฎหมายของประเทศอื่น</p>	<p>แต่ถ้าไม่ต่ออายุเป็นเวลา ๓ ปี จะหมดสิทธิ์ในการเป็นมัคคุเทศก์ นอกจากการอบรมเข้ามาใหม่</p>
<p>๖. การควบคุมมัคคุเทศก์มิให้ฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบ และแนวทางการลงโทษ</p>	<p>พ.ร.บ.ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ ได้กำหนดมาตรการการควบคุมมัคคุเทศก์ไว้ในมาตรา ๖๒-๖๓ คือ</p> <p>- มาตรา ๖๒ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่ามัคคุเทศก์</p> <p>๑) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๒(๓) หรือมาตรา ๕๗</p>	<p>- ภายใต้บังคับของมาตรา อาร์ ๒๒๑ - ๒ - ๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกา เลขที่ ๒๐๑๑ - ๙๓๐ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑ กำหนดให้นำมาตรการลงโทษทางปกครองอาจมาใช้กับผู้ถือบัตรอนุญาตประกอบวิชาชีพ มัคคุเทศก์บรรยายนำชมสถานที่ได้ ในกรณีที่ว่านั้น บกพร่องต่อหน้าที่ในการประกอบวิชาชีพ</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
	<p>๒) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๕๑ หรือมาตรา ๕๘</p> <p>๓) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม คำสั่งของนายทะเบียนหรือ พนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งสั่งตามมาตรา ๗๖ โดยมัคคุเทศก์ซึ่งถูกพักใช้ ใบอนุญาตจะปฏิบัติหน้าที่ มัคคุเทศก์ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ไม่ได้ เว้นแต่กรณีที่นายทะเบียน อนุญาตให้ดำเนินการได้เฉพาะ กรณีเพื่อป้องกันความเสียหาย ที่จะเกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยว หรือธุรกิจนำเที่ยว</p> <p>- มาตรา ๖๓ ให้นายทะเบียน มีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ได้เมื่อปรากฏว่า มัคคุเทศก์</p> <p>๑) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) หรือมีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา ๕๐ (๒) (ก) (ค) (ง) และ (จ)</p> <p>๒) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๒ มาแล้ว และภายในหนึ่งปีนับแต่ วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์นั้น มีกรณีที่น่าจะ ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์อีกไม่ว่าจะเป็นเหตุ เดียวกันหรือไม่ก็ตาม</p> <p>๓) ประพฤติหรือปฏิบัติการ อันใดอันเป็นการฝ่าฝืน</p>	<p>- สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาวมีการควบคุม มัคคุเทศก์ไม่ให้ฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบต่าง ๆ เช่น กรณีบัตร มัคคุเทศก์หมดอายุ ไม่มีบัตร มัคคุเทศก์ ควบคุมโดย การดำเนินการปรับใหม่ โดยตำรวจกรณีมัคคุเทศก์สังกัด บริษัทจะไปปรับนักท่องเที่ยว จากบริษัทอื่นจะต้องมีใบแต่งตั้ง จากบริษัทต้นสังกัด มิฉะนั้น จะถูกตำรวจยึดบัตรมัคคุเทศก์ และปรับใหม่และหากมี การดำเนินคดีไปถึงชั้นศาล จะมีการลงโทษโดยการปรับใหม่</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
	<p>พระราชบัญญัตินี้ หรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยวอย่างร้ายแรงและนายทะเบียนได้ตัดเตือนและสั่งระงับหรือให้แก้ไขแล้วแต่ไม่ดำเนินการ</p> <p>๔) เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ หรือ</p> <p>๕) ต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ากระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง โกงเจ้าหนี้ หรือยักยอกตามประมวลกฎหมายอาญาหรือความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ตามกฎหมายว่าด้วยการกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน</p>	

กรณีประเทศมาเลเซีย

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
๑. คุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	<p>- ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๐ บัญญัติว่าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องมีคุณสมบัติ คือ</p> <p>๑) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิบัตรหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>๒) มีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์</p> <p>ข้อสังเกต</p> <p>- กรณีของประเทศไทยผู้ที่จบการศึกษาด้านมัคคุเทศก์หรือการท่องเที่ยวโดยตรงในระดับ</p>	<p>- การสมัครขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์และคุณสมบัติของมัคคุเทศก์</p> <p>๑. การขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ทำหนังสือถึงกรมการการท่องเที่ยวตามแบบฟอร์มที่กำหนดโดยยื่นพร้อมกับเอกสารหรือข้อมูลที่ได้แจ้งไว้</p> <p>๒. ห้ามไม่ให้บุคคลใดยื่นขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เว้นแต่</p> <p>๒.๑ ผ่านการอบรมและผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถที่ได้จัดสอบโดยกรมการการท่องเที่ยวหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจให้จัดอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถของมัคคุเทศก์</p> <p>๒.๒ ผ่านหลักสูตรอื่นที่กรมการการท่องเที่ยวรับรองว่าเทียบเท่ากับหลักสูตรหรือการอบรมที่ได้กล่าวไว้ใน ๒.๑ หรือ</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
	<p>ปริญญาตรีหรืออนุปริญญา จึงไม่ต้องฝึกอบรม สามารถขอรับบัตรมัคคุเทศก์ได้เลย แต่สำหรับผู้จบการศึกษา สาขาอื่น จะต้องผ่านการอบรม เสียก่อน</p> <p>- กรณีคุณสมบัติประกาศนียบัตร ชั้นสูง (ปวส.) ด้านการท่องเที่ยว ไม่ถือว่าเป็นคุณสมบัติเทียบเท่า ระดับอนุปริญญาจึงไม่สามารถขอรับบัตรมัคคุเทศก์ได้ทันทีที่ จบการศึกษา</p> <p>๓) มีสัญชาติไทย</p> <p>๔) ไม่มีลักษณะต้องห้าม คือ เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง หรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่ คณะกรรมการกำหนด หรือเป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่ง พักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ หรือใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยว หรือเคยถูกเพิกถอน ใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึง วันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์ หรือเคยถูกเพิกถอน ใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๕)</p>	<p>๒.๓ กรรมการการท่องเที่ยว พิจารณาจากบุคลิกลักษณะ คุณสมบัติ และประสบการณ์ ของบุคคลนั้น ๆ แล้วเห็นว่ามี ความรู้ความสามารถที่จะเป็น มัคคุเทศก์ได้</p> <p>- ผู้ที่จะขอใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์โดยทั่วไปจะต้องมี คุณสมบัติพื้นฐาน ดังนี้</p> <p>๑. การศึกษา</p> <p>๑.๑ ประกาศนียบัตร เกี่ยวกับการศึกษาของมาเลเซีย (Sijil Pelajaran Malaysia (SPM)) โดยมีหลักเกณฑ์ขั้นต่ำ คือผ่าน ๖ รายวิชารวมวิชา ภาษามาเลย์</p> <p>๑.๒ ผู้สมัครและผ่านการ รับรองจากประกาศนียบัตร ทางการศึกษาของมาเลเซีย (Malaysian Certificate of Education (MCE)) จำเป็นต้อง มีประสบการณ์อย่างน้อย ๕ ปี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว พวกเขาจะต้องได้รับการ สัมภาษณ์โดยเจ้าหน้าที่ จากกระทรวงการท่องเที่ยว และวัฒนธรรมมาเลเซีย</p> <p>๑.๓ ใบประกาศนียบัตร และปริญญาที่ได้รับจะต้อง ได้รับการอนุมัติและได้รับการ ยอมรับจาก กระทรวงศึกษาธิการของ ประเทศมาเลเซีย</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
	<p>หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ตามมาตรา ๖๓ (๕) และเคยถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวมาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์</p> <p>๕) กฎหมายของประเทศไทยไม่ได้กำหนดให้มัคคุเทศก์ต้องมีสังกัด มัคคุเทศก์จึงสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้โดยอิสระ</p>	<p>๑.๔ ผู้สมัครโดยไม่มีคุณสมบัติขั้นต่ำดังกล่าวข้างต้น แต่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์อย่างน้อย ๕ ปี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว สามารถเข้าอบรมหลักสูตรหลังจากการสัมภาษณ์โดยเจ้าหน้าที่จากกระทรวงการท่องเที่ยวและวัฒนธรรมมาเลเซีย</p> <p>๒. ได้เข้าร่วมอบรมในหลักสูตรหรือฝึกอบรมในหลักสูตรที่กำหนด และผ่านการทดสอบความสามารถภายใต้การดำเนินการโดยคณะกรรมการการท่องเที่ยวหรือองค์กรที่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากคณะกรรมการการท่องเที่ยวที่จะดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับหลักสูตร การฝึกอบรม และการทดสอบความสามารถสำหรับมัคคุเทศก์</p> <p>๓. อายุไม่น้อยกว่า ๑๘ ปี ในวันสมัคร</p> <p>๔. สุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจที่เหมาะสม และปลอดจากโรคติดต่อใด ๆ</p> <p>๕. การดำเนินการ - ไม่มีประวัติอาชญากรรม และมีความรู้และความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
๒. ประเภทของมัคคุเทศก์ และบัตรมัคคุเทศก์	<p>มัคคุเทศก์ในประเทศไทย แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ๑๐ แบบ ดังนี้</p> <p>๑) ประเภททั่วไป มี ๒ แบบ ได้แก่</p> <p>๑.๑ มัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยว ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ สามารถนำเที่ยว ได้ทั่วราชอาณาจักร</p> <p>๑.๒ มัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย) นำเที่ยวได้เฉพาะนักท่องเที่ยว ชาวไทยสามารถนำเที่ยว ได้ทั่วราชอาณาจักร</p> <p>๒. ประเภทเฉพาะ มีทั้งหมด ๘ ประเภทย่อย ได้แก่</p> <p>๒.๑ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ต่างประเทศเฉพาะพื้นที่) นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยว ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ เฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้บนบัตร และจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ</p>	<p>- ประเภทของมัคคุเทศก์ของ สหพันธรัฐมาเลเซีย</p> <p>๑. ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ แบบชั่วคราว บัตรสีชมพู สำหรับทักษะภาษาพิเศษหรือ สำหรับงานชั่วคราวระยะสั้น</p> <p>๒. ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ แบบถาวร แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทคือ</p> <p>๒.๑ มัคคุเทศก์นำเที่ยว ในเมือง (City tourist guides) ระดับ ๓ บัตรสีน้ำเงิน สามารถ นำเที่ยวนักท่องเที่ยวในเมือง ต่าง ๆ ทั่วประเทศมาเลเซีย</p> <p>๒.๒ มัคคุเทศก์นำเที่ยว ด้านธรรมชาติท้องถิ่น (Local Nature tourist guides) ระดับ ๒ บัตรสีเขียว สามารถ เป็นมัคคุเทศก์ได้เฉพาะพื้นที่</p> <p>- มัคคุเทศก์ของประเทศ มาเลเซียมีทั้งแบบสังกัดบริษัท และเป็นมัคคุเทศก์อิสระ</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
๒. ประเภทของมัคคุเทศก์ และบัตรมัคคุเทศก์	<p>๒.๒ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ไทย-เฉพาะพื้นที่) นำเที่ยวเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย เฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้ในบัตร และจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ</p> <p>๒.๓ มัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ป่า</p> <p>๒.๔ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) นำเที่ยวให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศทางด้าน ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม วรรณคดีไทย ได้ทั่วราชอาณาจักร</p> <p>๒.๕ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทางทะเล) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ทางทะเล</p> <p>๒.๖ มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทะเลชายฝั่ง) นำเที่ยวให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ ในเขตพื้นที่ทางทะเล หรือเกาะต่าง ๆ โดยมีระยะห่าง จากชายฝั่งถึงสถานที่ท่องเที่ยว ได้ไม่เกิน ๔๐ ไมล์ทะเล</p> <p>๒.๗ มัคคุเทศก์เฉพาะ (แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ) นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศ เฉพาะภายในแหล่งท่องเที่ยว ธรรมชาติที่ระบุชื่อไว้ในบัตร</p>	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
	<p>๒.๘ มัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศทางด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น เกี่ยวกับ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ โบราณคดี เฉพาะภายในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ระบุชื่อไว้ในบัตรเท่านั้น</p> <p>๓) สีของบัตรมัคคุเทศก์ทั้ง</p> <p>๘ ประเภทข้างต้น ใช้สีของบัตรในการแยกความแตกต่างในแต่ละประเภทดังกล่าว คือ</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) <p>บัตรสีบรอนซ์เงิน</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย) <p>บัตรสีบรอนซ์ทอง</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ต่างประเทศเฉพาะพื้นที่) <p>บัตรสีชมพู</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ไทยเฉพาะพื้นที่) <p>บัตรสีฟ้า</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า) <p>บัตรสีเขียว</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) <p>บัตรสีแดง</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทางทะเล) <p>บัตรสีส้ม</p> <ul style="list-style-type: none">- มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทะเลชายฝั่ง) บัตรสีเหลือง	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
	<p>- มัคคุเทศก์เฉพาะ (แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ) สีม่วง</p> <p>- มัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) สีน้ำตาล</p> <p>๔) ขั้นตอนการขอใบอนุญาต มี ๓ กรณี คือ</p> <p>กรณีที่ ๑ กรณีผู้ยื่นคำขอ ใบอนุญาตมีชื่อตามทะเบียน บ้านที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบ ของสำนักงานทะเบียนฯ ต่าง ๆ ต้องใช้หลักฐาน ดังนี้</p> <p>๑. แบบคำขอใบอนุญาตเป็น มัคคุเทศก์ (สธก.๑๑) (ดาวน์โหลด)</p> <p>๒. บัตรประชาชน หรือใบเหลืองหรือบัตรอื่นที่ใช้ แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ พร้อมสำเนาทั้งด้านหน้า และด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย)</p> <p>๓. ใบรับรองแพทย์ไม่เกิน ๑ เดือน (นับจากวันตรวจ ร่างกายถึงวันยื่นคำขอ) จำนวน ๑ ฉบับ</p> <p>๔. สำเนาใบรับรองวุฒิ การศึกษาระดับปริญญาตรีหรือ เทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือ สาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชา เกี่ยวกับมัคคุเทศก์หรือ ใบรับรองวุฒิการศึกษาระดับ อนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชา</p>	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
	<p>เกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่า ที่คณะกรรมการกำหนด หรือสำเนาอนุมัติบัตรที่รับรองว่า ได้ผ่านการฝึกอบรมวิชา มัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่ คณะกรรมการกำหนด พร้อมสำเนาทั้งด้านหน้า และด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย) กรณีที่ ๒ กรณีผู้ยื่นคำขอใบอนุญาตมีชื่อ ตามทะเบียนบ้าน อยู่นอกเขต ความรับผิดชอบ ของสำนักงาน ทะเบียนฯ ที่จะยื่นขอ ใบอนุญาต และประสงค์จะใช้ ที่อยู่ตามภูมิลำเนาเฉพาะการ ที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของ สำนักงานทะเบียนต่าง ๆ การยื่นขอใบอนุญาตต้องใช้ หลักฐานตามกรณีที่ ๑ ทั้ง ๕ ข้อ รวมทั้ง ๖. สำเนาทะเบียนบ้าน ตามภูมิลำเนาเฉพาะการ ที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบของ สำนักงานทะเบียนต่าง ๆ ที่จะยื่นคำขอโดยให้เจ้าบ้าน เป็นผู้รับรอง จำนวน ๑ ชุด ถ่ายสำเนาหน้าที่มีบ้านเลขที่ และหน้าที่มีชื่อเจ้าบ้าน (ให้เจ้าบ้านลงชื่อรับรองสำเนา ถูกต้องด้วย) กรณีที่ ๓ กรณีที่เคยมีใบอนุญาตแล้วต่อ ใบอนุญาตไม่ทันภายในกำหนด</p>	

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
	(ก่อนใบอนุญาตหมดอายุ ๑๒๐ วัน)และใบอนุญาตหมดอายุแล้วไม่เกิน ๑๕ วัน การยื่นขอใบอนุญาตต้องใช้หลักฐานเช่นเดียวกับกรณีที่ ๑	
๓. อายุของใบอนุญาต	- บัตรมีอายุ ๒ ปี แต่การสิ้นสุดความเป็นมัคคุเทศก์อาจจะมีในกรณีอื่น ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๑ ของพ.ร.บ. ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ ที่กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สิ้นสุดลง เมื่อมัคคุเทศก์ (๑) ตาย (๒) ไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๖ หรือ (๓) ถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓	- มัคคุเทศก์นำเที่ยวในเมือง (City tourist guides) มีอายุ ๑ ปี และระดับ ๓ ที่ได้รับการยืนยันแล้วเป็นบัตรถาวรมีอายุ ๒ ปี - มัคคุเทศก์นำเที่ยวด้านธรรมชาติท้องถิ่น (Local Nature tourist guides) มีอายุ ๑ ปี
๔. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต	- ใบอนุญาตประเภททั่วไป ๒๐๐ บาท - ใบอนุญาตประเภทเฉพาะ ๑๐๐ บาท	- ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ๕๐ ริงกิตต่อปี
๕. การต่ออายุใบอนุญาต	เมื่อบัตรหมดอายุสามารถยื่นขอต่อกับกรมการท่องเที่ยวได้ โดยใช้เอกสารต่อไปนี้ ๑. แบบคำขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ (สธก.๑๒) (ดาวน์โหลด) ๒. บัตรประชาชน หรือ ใบเหลืองหรือบัตรอื่น ที่ใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ พร้อมสำเนา	- การต่ออายุใบอนุญาตจะต้องเข้าอบรมและได้รับประกาศนียบัตรการศึกษาตามที่คณะกรรมการการท่องเที่ยวกำหนด

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
	<p>๓. บัตรมัคคุเทศก์ พร้อมสำเนา ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ๑ ชุด (ลงชื่อรับรองสำเนาถูกต้องด้วย)</p> <p>๔. ใบรับรองแพทย์ไม่เกิน ๑ เดือน (นับจากวันตรวจร่างกาย ถึงวันยื่นคำขอ) จำนวน ๑ ฉบับ</p> <p>ข้อสังเกต</p> <p>กฎหมายของไทยไม่ได้ กำหนดให้มีการอบรมเพื่อให้ความรู้เพิ่มเติมกับผู้ที่ยื่นขอ ต่ออายุใบอนุญาตมัคคุเทศก์ ซึ่งต่างจากกฎหมายของประเทศอื่น</p>	
<p>๖. การควบคุมมัคคุเทศก์ มิให้ฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบ และแนวทางการลงทะเบียน</p>	<p>พ.ร.บ.ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ.๒๕๕๑ ได้กำหนดมาตรการการควบคุมมัคคุเทศก์ไว้ในมาตรา ๖๒-๖๓ คือ</p> <p>- มาตรา ๖๒ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่ามัคคุเทศก์</p> <p>๑) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๒ (๓) หรือมาตรา ๕๗</p> <p>๒) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๑ หรือมาตรา ๕๘</p> <p>๓) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๗๖</p>	<p>- บุคคลใดจะเป็นมัคคุเทศก์ในประเทศมาเลเซียต้องได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ มิฉะนั้นจะมีความผิดต่อพระราชบัญญัติไม่เกินเจ็ดพันริงกิตหรือจำคุกไม่เกินสองปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และในกรณีนี้กระทำความผิดต่อเนื่องกัน ต้องระวางโทษปรับวันละไม่เกินห้าร้อยริงกิตต่อหนึ่งวันที่ได้กระทำความผิดต่อเนื่องกันไป</p> <p>- บัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ที่มัคคุเทศก์ผู้ได้รับอนุญาตได้รับมาจะต้องติดบัตรไว้ให้เห็นได้ชัดเจน เมื่อมัคคุเทศก์ปฏิบัติหน้าที่นำเที่ยวหรือเมื่อเข้าร่วมอบรมหลักสูตรพัฒนาความสามารถเพิ่มเติม และต้องไม่ให้บุคคลอื่นติดบัตรของตน หากบุคคลใดที่ฝ่าฝืนจะมีความผิดต่อพระราชบัญญัติ</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
	<p>โดยมีคฤหบดีซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาตจะปฏิบัติหน้าที่คฤหบดีในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นคฤหบดีไม่ได้เว้นแต่กรณีที่นายทะเบียนอนุญาตให้ดำเนินการได้เฉพาะกรณีเพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยว - มาตรา ๖๓ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นคฤหบดีได้เมื่อปรากฏว่าคฤหบดี</p> <p>๑) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐ (๒) (ก) (ค) (ง) และ (จ)</p> <p>๒) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นคฤหบดีตามมาตรา ๖๒ มาแล้ว และภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นคฤหบดีนั้น มีกรณีนี้อาจถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นคฤหบดีอีกไม่ว่าจะเป็นเหตุเดียวกันหรือไม่ก็ตาม</p> <p>๓) ประพฤติหรือปฏิบัติการอันใดอันเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ หรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยวอย่างร้ายแรงและนายทะเบียนได้ตักเตือนและสั่งระงับหรือให้แก้ไขแล้วแต่ไม่ดำเนินการ</p>	<p>ไม่เกินห้าพันริงกิตหรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>- การระงับใช้หรือการเพิกถอนใบอนุญาตคฤหบดีเกิดขึ้นกรณีดังต่อไปนี้</p> <p>๑. คฤหบดีให้ข้อมูลที่ผิดพลาดหรือปกปิดข้อมูลที่ใช้ในการสมัครขอใบอนุญาตโดยการกระทำความกล่าวมีผลทำให้กรมการออกใบอนุญาตให้การทดสอบความรู้ความสามารถเพิ่มเติมเมื่อมีการร้องขอ</p> <p>๓. คฤหบดีไม่ติดบัตรประจำตัวคฤหบดีหรืออนุญาตให้บุคคลอื่นติดบัตรประจำตัวคฤหบดี</p> <p>๔. คฤหบดีฝ่าฝืนข้อกำหนดต่าง ๆ ของรัฐบัญญัตินี้</p> <p>๕. คฤหบดีได้ละเมิดเงื่อนไขใด ๆ ของใบอนุญาตของเขา หรือฝ่าฝืนประมวลจริยธรรม</p> <p>๖. เจ็บป่วยจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในฐานะคฤหบดีได้ตามความเห็นของกรมการ</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
	<p>๔) เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิต ฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ หรือ</p> <p>๕) ต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุด ว่ากระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง โกงเจ้าหนี้ หรือยักยอกตามประมวล กฎหมายอาญาหรือความผิด ฐานฉ้อโกงประชาชนตาม กฎหมายว่าด้วยการกักเงินที่ เป็นการฉ้อโกงประชาชน</p>	<p>๗. ไม่ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะ มัคคุเทศก์เป็นระยะเวลา ติดต่อกันหกเดือน หรือ</p> <p>๘. มีความผิดฐานฉ้อโกง หลอกลวง หรือมีพฤติกรรม ต่ำช้า</p> <p>กรรมการการท่องเที่ยว อาจจะระงับใช้ใบอนุญาต มัคคุเทศก์ชั่วคราว และยึดบัตร ประจำตัวมัคคุเทศก์ในช่วงที่มี การระงับใช้ใบอนุญาต หรืออาจ เพิกถอนใบอนุญาตและคัด รายชื่อออกจากทะเบียน มัคคุเทศก์ หรือไม่ต่ออายุ ใบอนุญาตให้เมื่อใบอนุญาต หมดอายุ</p> <p>กรรมการการท่องเที่ยว จะไม่ระงับใช้ใบอนุญาต หรือ เพิกถอนใบอนุญาต หรือไม่ต่อ ใบอนุญาตไม่ว่าจะในกรณีใด ๆ ก็ตาม ตามที่ได้ระบุไว้ในข้อ ๑ - ๗ โดยปราศจากคำให้การ ของมัคคุเทศก์เสียก่อน และเมื่อ มีคำสั่งระงับใช้ใบอนุญาต เพิกถอนใบอนุญาต หรือไม่ต่อ ใบอนุญาตจะต้องมีหนังสือ แจ้งแก่มัคคุเทศก์ทันที</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
		<p>- ผลของการระงับใช้ใบอนุญาตหรือการเพิกถอนใบอนุญาต</p> <p>๑. มัคคุเทศก์ผู้ถูกระงับใช้ใบอนุญาตไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ได้ตลอดระยะเวลาที่ถูกระงับใช้</p> <p>๒. มัคคุเทศก์ผู้ถูกเพิกถอนใบอนุญาตต้องยุติการทำหน้าที่ในฐานะมัคคุเทศก์ในทุกพฤติการณ์</p> <p>๓. มัคคุเทศก์ที่ยังไม่ได้ต่ออายุใบอนุญาตหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ให้ส่งใบอนุญาตและบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์คืนแก่กรมการการท่องเที่ยวภายในระยะเวลาไม่เกินสิบสี่วันหลังจากได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งไม่ต่อใบอนุญาตหรือหนังสือแจ้งการเพิกถอนใบอนุญาต</p> <p>๔. ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑ - ๓ ถือว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินเจ็ดพันริงกิตหรือจำคุกไม่เกินสองปีหรือทั้งจำทั้งปรับ ในกรณีที่มีการกระทำความผิดต่อเนื่องให้มีโทษปรับวันละไม่เกินห้าร้อยริงกิต</p>

ประเด็นการวิเคราะห์	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
		<p>- การอุทธรณ์มีหลักเกณฑ์ดังนี้ มัลคเทศก์ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ เป็นผู้เสียหายจากกรณี</p> <p>๑. กรรมการการท่งเทียว มีคำสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต หรือ</p> <p>๒. ถูกระงับใช้ใบอนุญาตหรือ เพิกถอนใบอนุญาต</p> <p>มัลคเทศก์ดังกล่าวสามารถ ทำหนังสืออุทธรณ์ไปยัง รัฐมนตรีภายในสิบสี่วันนับจาก วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งไม่ต่ออายุ ใบอนุญาต คำสั่งระงับใช้ ใบอนุญาต หรือคำสั่งเพิกถอน ใบอนุญาต โดยคำวินิจฉัยของ รัฐมนตรีให้เป็นที่สุด และเมื่อ รัฐมนตรีวินิจฉัยยื่น ตามคำวินิจฉัยของกรรมการ การท่งเทียวให้มัลคเทศก์ ผู้ได้รับใบอนุญาตส่งใบอนุญาต และบัตรประจำตัวมัลคเทศก์คืน แก่กรรมการการท่งเทียว ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ รัฐมนตรีได้มีคำวินิจฉัยยื่น และหากผู้ใดฝ่าฝืนไม่ยอมส่ง ใบอนุญาตและบัตรประจำตัว มัลคเทศก์คืน ถือว่ามีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ห้าพันริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน หนึ่งปีหรือทั้งจำทั้งปรับ และศาลจะยึดใบอนุญาต และบัตรประจำตัวมัลคเทศก์ และส่งคืนกรรมการ การท่งเทียวต่อไป</p>

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและโลกาภิวัตน์ : ผลกระทบต่อการท่องเที่ยวไทย*

ศาสตราจารย์ ดร.เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ ได้รับเกียรติจากสมาคมมัคคุเทศก์อาชีพแห่งประเทศไทย ร่วมกับกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเชิญท่านไปบรรยายในหัวข้อ “รู้เขา รู้เรา เพื่อการปรับตัวสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และ Globalization” เพื่อเตรียมความพร้อมภาคการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ของไทย

บทความนี้โดยแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน คือ ผลกระทบจากประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและโลกาภิวัตน์ที่มีต่อการท่องเที่ยวไทยและแนวทางการปรับตัวของมัคคุเทศก์เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

โลกาภิวัตน์และการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและสร้างผลกระทบต่อการท่องเที่ยวไทย ดังต่อไปนี้

๑) การขยายตัวของจำนวนนักท่องเที่ยว

โลกาภิวัตน์จะทำให้เกิดการขยายตัวของนักท่องเที่ยวมากขึ้นเช่นเดียวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะนำไปสู่การลดข้อจำกัดในการเคลื่อนย้ายของนักท่องเที่ยว เช่น การออกวีซ่า ASEAN (วีซ่าเดียวเข้าได้ทุกประเทศในอาเซียน) การปรับปรุงระเบียบพิธีการด้านการออกใบอนุญาตเข้าเมือง และการตรวจคนเข้าเมืองให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งภูมิภาค ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในไทยจะขยายตัวสูงขึ้น ซึ่งทั้งภูมิภาคนี้มีประชากรรวมกันมากกว่า ๖๐๐ ล้านคน โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากอินโดนีเซียที่มีประชากรถึง ๒๔๐ ล้านคน หากมีการก่อสร้างสะพานเชื่อมระหว่างสิงคโปร์กับอินโดนีเซีย จะทำให้นักท่องเที่ยวอินโดนีเซียเข้ามายังประเทศไทยมากขึ้น ประเทศไทยยังมีโอกาสต้อนรับนักท่องเที่ยวนอกภูมิภาคอาเซียนมากขึ้น เนื่องจากไทยตั้งอยู่ศูนย์กลางของภูมิภาค มีพรมแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้านมากที่สุดภูมิภาค

๒) การแข่งขันด้านการท่องเที่ยวรุนแรงขึ้น

ถึงแม้ว่าประเทศไทยมีศักยภาพสูงในการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว เนื่องจากความได้เปรียบในเชิงภูมิศาสตร์ ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวและวัฒนธรรม บริการทางการแพทย์ที่มีคุณภาพและราคาเหมาะสม มีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวที่เพียงพอ ตลอดจนมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานในการจัดการประชุม สัมมนาและแสดงสินค้า

อย่างไรก็ดี ประเทศไทยยังต้องแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะสิงคโปร์ที่พยายามใช้กลยุทธ์พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น สตูดิโอของยูนิเวอร์ซอล (Universal Studio) สวนพฤกษศาสตร์ “Garden by the bay” การจัดแข่งขันรถสูตรหนึ่ง (Formula one) การดึงดูดการประชุม สัมมนา และแสดงสินค้า และการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับ

* ที่มา : บทความเรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและโลกาภิวัตน์ : ผลกระทบต่อการท่องเที่ยวไทย

โดยศาสตราจารย์ ดร.เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์

ค้นหาได้จากเว็บไซต์ <http://www.kriengsak.com/node/62>

High End เป็นต้น โดยสิงคโปร์มีความได้เปรียบจากความเป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางอากาศและทางน้ำ การเป็นศูนย์กลางการเงินในภูมิภาค การมีสำนักงานสาขาของต่างชาติมาตั้งอยู่จำนวนมาก และการมีสถาบันการศึกษาที่มีคุณภาพในระดับนานาชาติ นอกจากสิงคโปร์แล้ว ไทยยังมีคู่แข่งสำคัญอีกประเทศหนึ่งคือมาเลเซีย ซึ่งมีกลยุทธ์คล้ายคลึงกับสิงคโปร์ นอกจากนี้การเปิดเสรีด้านการบริการและการลงทุนจะทำให้ธุรกิจท่องเที่ยวไทยต้องแข่งขันกับธุรกิจต่างชาติมากขึ้น และทำให้ธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศไทยมีต่างชาติเป็นเจ้าของมากขึ้นด้วย

๓) บริการท่องเที่ยวในภูมิภาคมีความเชื่อมโยงกันมากขึ้น

การท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียนมีแนวโน้มเชื่อมโยงกันมากขึ้น เนื่องจากประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีความร่วมมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในภูมิภาค โดยเฉพาะการลดข้อจำกัดในการเคลื่อนย้ายนักท่องเที่ยวในภูมิภาค การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมเชื่อมโยงระหว่างประเทศ ขอดตกลงเหล่านี้มีผลทำให้บริการการท่องเที่ยวในอาเซียนมีแนวโน้มเป็นบริการระดับภูมิภาคมากขึ้น ในอนาคตธุรกิจท่องเที่ยวไทยจะต้องสร้างเครือข่ายการให้บริการร่วมกับธุรกิจท่องเที่ยวในต่างประเทศ หรือการเข้าไปลงทุนหรือตั้งสำนักงานในประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อสามารถให้บริการนักท่องเที่ยวได้อย่างครบวงจร และให้บริการนักท่องเที่ยวที่มีความต้องการเดินทางท่องเที่ยวหลายประเทศได้ดียิ่งขึ้น

๔) วัตถุประสงค์และรูปแบบการท่องเที่ยวมีความหลากหลายมากขึ้น

การเดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศมีวัตถุประสงค์หลากหลายมากขึ้น เนื่องจากการเปิดเสรีทำให้มีการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ทางธุรกิจมากขึ้น เช่น การเดินทางเพื่อเข้าร่วมงานแสดงสินค้า ดูงาน การเดินทางเพื่อติดต่อธุรกิจ เสนอขายสินค้า การเดินทางเข้ามาศึกษาตลาด (ท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ) การเดินทางเข้ามาซื้อสินค้าหรือรับบริการธุรกิจ เป็นต้น นอกจากนี้การติดต่อสื่อสารและการเดินทางข้ามประเทศที่สะดวกขึ้นและมีต้นทุนที่ต่ำลง จะทำให้การเดินทางเพื่อเข้ามาใช้บริการข้ามประเทศมากขึ้น เช่น การเข้ามาใช้บริการทางการแพทย์ การทำศัลยกรรม การเดินทางเข้ามาฝึกอบรมหลักสูตรระยะสั้น หรือศึกษาต่อ การเดินทางเพื่อรับบริการดูแลผู้สูงอายุ (เนื่องจากโลกเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ) เป็นต้น

๕) การท่องเที่ยวส่วนบุคคลขยายตัวมากขึ้นการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้คนทั่วโลกเข้าถึงข้อมูลการท่องเที่ยวมากขึ้น ประกอบกับเครือข่ายสังคม (Social network) ยังมีส่วนในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยว มีการแบ่งปันข้อมูลจากประสบการณ์การเดินทางไปท่องเที่ยวในที่ต่าง ๆ สามารถเข้าไปดูแผนที่ หรือภาพถ่ายของเส้นทางการเดินทาง (street view) การพัฒนาเส้นทางคมนาคมระหว่างประเทศและความสะดวกในการข้ามแดน จะทำให้เกิดบริการขนส่งสาธารณะระหว่างประเทศมากขึ้น ทำให้การท่องเที่ยวระหว่างประเทศในลักษณะการท่องเที่ยวส่วนบุคคลเพิ่มมากขึ้น และมีการเดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศด้วยรถยนต์และระบบรางมากขึ้น ซึ่งเหมือนกับการท่องเที่ยวของคนในประเทศที่ไม่นิยมท่องเที่ยวแบบเป็นกลุ่มใหญ่ (group tour)

การพัฒนาและสร้างเส้นทางและแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ การสร้างเส้นทางคมนาคมข้ามประเทศทำให้เกิดเส้นทางและแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ เช่น โครงการพัฒนาเส้นทางรถไฟแพนเอเชียจำนวน ๓ เส้นทาง เชื่อมโยงระบบรางระหว่างนครคุนหมิงกับประเทศต่าง ๆ ในอาเซียน กล่าวคือ ผ่านพม่า ลาว เวียดนามและกัมพูชา เส้นทางรถไฟจะเชื่อมโยงกับเส้นทางรถไฟในประเทศไทยและเชื่อมโยงไปยังมาเลเซียและสิงคโปร์ หรือแนวพื้นที่พัฒนาเศรษฐกิจตามโครงการเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นระเบียงเศรษฐกิจแนวตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor) ระเบียงเศรษฐกิจแนวเหนือ-ใต้ (North-South Economic Corridor) หรือระเบียงเศรษฐกิจแนวใต้ (Southern Economic Corridor) พื้นที่ตามแนวเส้นทางเหล่านี้จะได้รับการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่ โดยเฉพาะพื้นที่บริเวณชายแดนมีโอกาสสูงที่จะได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่

๖) การพัฒนามาตรฐานสากลของบริการท่องเที่ยวในภูมิภาค

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทำให้มีการกำหนดมาตรฐานกลางการให้บริการการท่องเที่ยวด้านต่าง ๆ ร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวกและให้ความคุ้มครองนักลงทุนต่างชาติในธุรกิจนี้ เพื่อเป็นหลักประกันและคุ้มครองสิทธิของนักท่องเที่ยวและผู้รับบริการ รวมทั้งเพื่ออำนวยความสะดวกในการดำเนินธุรกรรมและให้บริการข้ามพรมแดน ด้วยเหตุนี้ผู้ประกอบการในธุรกิจท่องเที่ยวจะมีต้นทุนในการปรับปรุงบริการให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ซึ่งอาจทำให้ธุรกิจขนาดเล็กประสบปัญหาในการพัฒนามาตรฐาน เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านบุคลากร เงินทุน และเครือข่ายทางธุรกิจ

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและโลกาภิวัตน์ : แนวทางการปรับตัวของมคคทศกไทย*

ผลกระทบของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและกระแสโลกาภิวัตน์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวของไทย เช่น จำนวนนักท่องเที่ยวที่ขยายตัว การแข่งขันด้านการท่องเที่ยวรุนแรงขึ้น บริการท่องเที่ยวในภูมิภาคที่มีความเชื่อมโยงกันมากขึ้น วัตถุประสงค์และรูปแบบการท่องเที่ยวมีความหลากหลายมากขึ้น การท่องเที่ยวส่วนบุคคลขยายตัวมากขึ้น รวมทั้งการพัฒนาขึ้นของเส้นทางและแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ และการพัฒนาของมาตรฐานสากลของบริการท่องเที่ยวในภูมิภาค เป็นต้น

จากผลกระทบดังกล่าวทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับภาคการท่องเที่ยวต้องเตรียมพร้อมรับมือกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ในบทความนี้จะเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปรับตัวของมคคทศกไทยซึ่งควรเตรียมความพร้อมและปรับตัว ดังต่อไปนี้

๑) ทำความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน ผู้ประกอบการไทยจำนวนมากยังขาดความรู้และความตื่นตัวเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เห็นได้จากผลการสำรวจของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย พบว่า ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ร้อยละ ๗๙.๕ มีความรู้เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนน้อยมาก ซึ่งผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาคือทำให้ผู้ประกอบการเสียโอกาสหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์จากประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างเต็มที่ รวมทั้งทำให้ขาดความตระหนักถึงความจำเป็นในการเตรียมความพร้อมรองรับผลกระทบ ทำให้อาจได้รับผลกระทบรุนแรงหรือไม่สามารถปรับตัวเพื่อรองรับผลกระทบได้ ด้วยเหตุนี้สมาคมมคคทศกอาจมีส่วนช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจแก่สมาชิกและผู้ที่เกี่ยวข้องซึ่งโดยการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน รวมทั้งความรู้ที่เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับข้อตกลงและกฎระเบียบล่าสุดที่เกี่ยวกับอาเซียน มคคทศก ความรู้เชิงวิเคราะห์เกี่ยวกับผลกระทบต่อธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญในแต่ละเรื่องมาให้ความรู้ มีการตั้งคำถามอย่างเฉพาะเจาะจงให้ผู้เชี่ยวชาญช่วยตอบคำถาม เป็นต้น

๒) เรียนรู้จักเพื่อนบ้าน เนื่องจากการศึกษาไทยไม่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ประเทศเพื่อนบ้าน ประวัติศาสตร์ไทยที่เกี่ยวกับเพื่อนบ้านมีเป้าหมายเพื่อสร้างความเป็นชาตินิยม คนไทยจำนวนมากมีทัศนคติที่ไม่เป็นมิตรหรือดูหมิ่นประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้คนไทยไม่รู้จักประเทศเพื่อนบ้าน และขาดความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพสังคม วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ของประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียนอย่างแท้จริง สมาคมมคคทศกควรให้ความสำคัญกับการเรียนรู้จักประเทศเพื่อนบ้านมากขึ้น โดยให้ข้อมูลและความรู้เชิงลึกเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านอย่างสม่ำเสมอ เช่น สภาพเศรษฐกิจ สังคม ประวัติศาสตร์ของประเทศเพื่อนบ้าน วัฒนธรรม ค่านิยมและความเชื่อของนักท่องเที่ยวจากประเทศเพื่อนบ้าน แหล่งท่องเที่ยวและผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวในประเทศเพื่อนบ้าน สร้างโอกาสปฏิสัมพันธ์กับคนของประเทศเพื่อนบ้าน การดูงานหรือแลกเปลี่ยนความเห็นกับมคคทศกในประเทศ

* ที่มา : บทความเรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและโลกาภิวัตน์ : แนวทางการปรับตัวของมคคทศกไทย

โดย ศาสตราจารย์ ดร.เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์

ค้นหาได้จากเว็บไซต์ <http://www.kriengsak.com/node/62>

เพื่อนบ้าน สร้างความร่วมมือกับสมาคมวิชาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศเพื่อนบ้าน สนับสนุนบริษัท
ท่องเที่ยวจ้างบุคลากรของประเทศเพื่อนบ้าน เป็นต้น

ประเด็นสำคัญที่มัคคุเทศก์ไทยควรให้ความสำคัญในการเรียนรู้ คือวัฒนธรรมของ
ชาวมุสลิม เนื่องจากมีประชาชนจำนวนมากในอาเซียนที่นับถือศาสนาอิสลาม เฉพาะอินโดนีเซีย
ประเทศเดียวก็มีมุสลิมสูงถึง ๒๐๙ ล้านคน ความไม่เข้าใจอาจปิดกั้นโอกาสขยายตลาดท่องเที่ยวไทย
ไปยังประเทศมุสลิมได้

๓) พัฒนามาตรฐานวิชาชีพและระบบฝึกอบรมมัคคุเทศก์ ปัจจุบันมัคคุเทศก์ไทย
กำลังประสบปัญหาทั้งเชิงคุณภาพและปริมาณ

ปัญหาในเชิงคุณภาพ คือระบบการศึกษาผลิตมัคคุเทศก์ที่ขาดคุณภาพอย่างรุนแรง
ทำให้มีบัณฑิตเพียงร้อยละ ๑๐ เท่านั้น ที่สามารถทำงานได้จริง ส่วนที่เหลือต้องฝึกฝนอบรมกันใหม่

ปัญหาในเชิงปริมาณ คือมีการสงวนอาชีพนี้ไว้ให้เฉพาะสำหรับคนไทย แต่ระบบ
การฝึกอบรมมัคคุเทศก์ขาดคุณภาพ ทำให้มัคคุเทศก์มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่ขยายตัวสูง
ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหามัคคุเทศก์เถื่อนรุนแรงขึ้นในอนาคตอาชีพมัคคุเทศก์ต้องเผชิญการแข่งขัน
รุนแรงขึ้น แม้ว่าอาชีพมัคคุเทศก์ยังไม่ได้เปิดเสรีในปี ๒๕๕๘ แต่อาเซียนมีการเจรจาเปิดเสรีในวิชาชีพ
ต่าง ๆ เพิ่มขึ้น มัคคุเทศก์เป็นหนึ่งในตำแหน่งงานด้านการท่องเที่ยวที่อยู่ในกรอบการเจรจา สมาคม
วิชาชีพมัคคุเทศก์จำเป็นต้องเร่งพัฒนามัคคุเทศก์ทั้งเชิงคุณภาพและปริมาณ เช่น การจัดตั้งสภาวิชาชีพ
มัคคุเทศก์ การสร้างมาตรฐานวิชาชีพมัคคุเทศก์ในประเทศไทย การสร้างความร่วมมือกับ
สถาบันการศึกษาและสถาบันฝึกอบรมในการพัฒนาคุณภาพของบัณฑิต เป็นต้น

๔) พัฒนาภาษาที่สาม โลกาภิวัตน์และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้นักท่องเที่ยว
มีความหลากหลายมากขึ้น ปัจจุบันนักท่องเที่ยวชาวจีน เกาหลี ญี่ปุ่น เข้ามาท่องเที่ยวในภูมิภาคมากขึ้น
และมีปัญหาขาดแคลนมัคคุเทศก์บางภาษาแล้ว เช่น มัคคุเทศก์ภาษาจีน เป็นต้น ในอนาคตนักท่องเที่ยว
ในภูมิภาคจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น หากไม่เร่งพัฒนามัคคุเทศก์ภาษาประเทศเพื่อนบ้าน ไทยจะ
เสียโอกาสต้อนรับนักท่องเที่ยวจากเพื่อนบ้าน และหากมีการเปิดเสรีการเคลื่อนย้ายมัคคุเทศก์
มัคคุเทศก์ไทยอาจเสียโอกาสออกไปทำงานในประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากขาดทักษะภาษาของ
เพื่อนบ้าน

ดังนั้นมัคคุเทศก์ไทยจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาที่ ๓ นอกเหนือจากภาษาไทยและอังกฤษ
ต้องพัฒนาตนเองให้มีทักษะภาษาที่ ๓ หรือ ๔ เพื่อให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวที่หลากหลายขึ้น
เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดสำหรับภาพรวมประเทศและสอดคล้องกับบริบทโลกที่เปลี่ยนแปลงไป
การเรียนรู้ภาษาที่ ๓ นั้นควรเลือกเรียนภาษาต่างประเทศใน ๓ กลุ่ม ได้แก่

- กลุ่มที่ ๑ คือ ภาษามหาอำนาจเก่า เช่น ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน
- กลุ่มที่ ๒ คือ ภาษามหาอำนาจใหม่ เช่น จีน อินเดีย บราซิล (โปรตุเกส) รัสเซีย
- กลุ่มที่ ๓ คือ ภาษาในภูมิภาคอาเซียน

๕) พัฒนาความรู้และทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพสม่ำเสมอ

มัคคุเทศก์ไทยควรกระตุ้นหรือรื้อฟื้นในการแสวงหาความรู้และพัฒนาศักยภาพของตน แสวงหาความรู้เพิ่มเติมและพัฒนาทักษะที่จำเป็น ทักษะการเปลี่ยนแปลงเสมอ เช่น ความรู้ลึกซึ้ง รอบด้าน และถูกต้อง เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว ทั้งความรู้ด้านประวัติศาสตร์ ความเป็นอยู่ อาหารการกิน ความเชื่อ นาฏศิลป์ ดนตรี และอุปนิสัย หรือวัฒนธรรมประเพณีโดยรวม รวมทั้งแสวงหาความรู้เกี่ยวกับเส้นทางและแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ เพิ่มพูนทักษะทางการสื่อสาร การบรรยาย การนำเสนอ ข้อมูล การสร้างเครือข่ายความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ในการให้บริการ เป็นต้น เพื่อให้สามารถให้บริการนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นที่น่าสนใจ

๖) พัฒนาความรู้และทักษะด้านการท่องเที่ยวเฉพาะด้าน ความหลากหลายของนักท่องเที่ยวและรูปแบบการท่องเที่ยว ทำให้มัคคุเทศก์จำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเฉพาะด้านมากขึ้น โดยการเรียนรู้ความต้องการของนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม และสร้างเครือข่ายกับผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ให้บริการเฉพาะด้าน เช่น การเรียนรู้เกี่ยวกับบริการด้านการแพทย์ ความรู้เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพ การรักษาโรคที่สำคัญ ๆ ความเชี่ยวชาญของแพทย์และโรงพยาบาล ความรู้เกี่ยวกับการแพทย์ทางเลือก (เช่น การนวดแผนไทย สมุนไพร) เพื่อให้คำแนะนำกับนักท่องเที่ยวที่เป็นผู้ป่วย หรือญาติของผู้ป่วยได้ หรือการเรียนรู้เกี่ยวกับธุรกิจและการตลาด ไม่ว่าจะเป็นความรู้เกี่ยวกับอุตสาหกรรมและตลาดสินค้าและบริการบางประเภท ความรู้เกี่ยวกับแหล่งผลิต แหล่งวัตถุดิบ ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบการจัดตั้งกิจการและดำเนินธุรกิจในประเทศไทย เพื่อสามารถให้คำแนะนำแก่นักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจได้ เป็นต้น

ปัจจุบันอาเซียนมัคคุเทศก์ได้รับการปกป้องจากกฎระเบียบของรัฐ แต่กระแสโลกาภิวัตน์ และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อาจทำให้ในอนาคตสาขาอาชีพนี้จะต้องเปิดเสรีมากขึ้น ผู้ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ที่ขาดความตระหนักและไม่เตรียมความพร้อม ย่อมต้องเผชิญการแข่งขันที่รุนแรง ไม่สามารถแข่งขันกับมัคคุเทศก์ต่างชาติได้ ที่สำคัญยังพลาดโอกาสในการต้อนรับนักท่องเที่ยวจากประเทศเพื่อนบ้านและไม่ได้รับโอกาสในการออกไปทำงานในต่างประเทศ ซึ่งถือเป็นการพลาดโอกาสทางอาชีพที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง

งานวิจัย “จริยธรรมมัคคุเทศก์ไทย” คว่ำรางวัลวิจัยปี ๕๐ จากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

งานวิจัยด้านจริยธรรมมัคคุเทศก์ไทย คว่ำรางวัลวิจัยพฤติกรรมไทยปี ๕๐ พบไกด์ทัวร์ที่อายุมากกว่า ๓๗ ปี และทำงานนานกว่า ๙ ปี จะบริการนักท่องเที่ยวด้วยความซื่อสัตย์ต่ออาชีพได้ดี ส่วนงานวิจัยอื่นที่ได้รับรางวัล อาทิ “นักศึกษาชายเกรดต่ำเสี่ยงไม่รับผิดชอบต่อครอบครัว” “นักเรียนหญิงเรียนดีน้อย และเรียนระดับชั้นสูงกว่า มีโอกาสถูกคุกคามทางเพศมากกว่า”

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) จัดพิธีมอบรางวัลผลงานด้านการวิจัย และพัฒนาระบบพฤติกรรมไทย ประจำปี ๒๕๕๐ แก่ผลงานที่ผ่านการอนุมัติรางวัลโดยคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อการวิจัยและพัฒนาระบบพฤติกรรมไทย (คพท.) จำนวน ๖ ผลงาน แบ่งเป็น ๒ ประเภท ประกอบด้วย ประเภทรายงานผลการวิจัย มี ๒ รางวัล และประเภทวิทยานิพนธ์ ๔ รางวัล

นายชัยยุทธ กุลตั้งวัฒนา หัวหน้าคณะวิจัยเจ้าของผลการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการของมัคคุเทศก์ไทย” ได้รับรางวัลระดับดี กล่าวว่า มัคคุเทศก์เป็นอาชีพสำคัญของไทย เป็นด่านหน้าการสร้างความรู้สึกประทับใจแก่นักท่องเที่ยว จากผลการวิจัยพบว่า มัคคุเทศก์ที่มีอายุมากกว่า ๓๗ ปี และมีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า ๙ ปี มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง อยู่ในสถานการณ์ทำงานที่มีสิ่งยั่วยุน้อย มีสุขภาพจิตดีในการทำงาน มีความเชื่อมั่นในตนเอง จะเป็นกลุ่มที่บริการนักท่องเที่ยวดี คือ มีความซื่อสัตย์ในงานและอาชีพ และดูแลสุขอนามัยนักท่องเที่ยวดี

คณะผู้ทำการวิจัยกว่า ๕ ปี พบว่ามัคคุเทศก์ไทยควรพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในการทำงาน และการพัฒนาจิตลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน รวมถึงพัฒนาสภาพแวดล้อมจะช่วยมากขึ้น แล้วมัคคุเทศก์ไทยส่วนใหญ่มีการทำงานดีอยู่แล้ว แต่คนส่วนน้อยก็อาจทำให้การท่องเที่ยวเสียหายได้ ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องควรเร่งพัฒนามัคคุเทศก์กลุ่มนอกเหนือไปจากนี้

* ที่มา : ค้นหาข้อมูลจากเว็บไซต์ <http://www.manager.co.th/QoL/ViewNews.aspx?NewsID=9500000129359>

สรุปรงานวิจัยเรื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจริยธรรม

ในการบริการของมัคคุเทศก์ไทย*

ในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา การประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์มีการขยายตัวเป็นอย่างมาก และนำรายได้เข้าประเทศ เป็นจำนวนมหาศาล นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่ต้องอาศัยมัคคุเทศก์ไทย เป็นผู้นำพาไปยังสถานที่ท่องเที่ยว ทำให้มีผู้ประกอบการอาชีพมัคคุเทศก์มากกว่า ๓๐,๐๐๐ ราย มัคคุเทศก์จึงควรให้บริการอย่างมีจริยธรรม เพื่อสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยว ซึ่งอาจทำให้นักท่องเที่ยวอยากกลับมาเที่ยวประเทศไทยอีก รวมทั้งชักชวนญาติมิตรให้เข้ามาเที่ยวประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จะมีการควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์อย่างเคร่งครัด แต่ยังไม่ปรากฏว่ามัคคุเทศก์บางส่วนปฏิบัติหน้าที่โดยขาดจริยธรรม จึงมีนักท่องเที่ยวร้องเรียนพฤติกรรมปฏิบัติงานของมัคคุเทศก์บางรายว่ามีพฤติกรรมแอบแฝง และหลอกลวงนักท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งหากไม่ควบคุมและพัฒนาจริยธรรมของมัคคุเทศก์โดยรวม ก็อาจนำมาซึ่งความเสียหายใหญ่หลวงต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศ การศึกษาถึงปัจจัยทางด้านส่วนตัว และสถานการณ์แวดล้อมที่อยู่เบื้องหลังการปฏิบัติหน้าที่อย่างมีจริยธรรมของมัคคุเทศก์ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรจะได้มีการวิจัยเพื่อประโยชน์ในการวางแผนพัฒนาพฤติกรรมจริยธรรมของมัคคุเทศก์ และเพื่อให้ได้ข้อมูลเบื้องต้นที่จะนำไปสู่การสร้างต้นแบบชุดฝึกอบรมพัฒนา หรือการจัดการพัฒนาแล้วมีการทำการวิจัยเชิงทดลองเพื่อประเมินผลต้นแบบพัฒนาพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการของมัคคุเทศก์ การวิจัยมุ่งศึกษาปัจจัยเชิงเหตุผลทั้งด้านส่วนตัว และสถานการณ์แวดล้อมของมัคคุเทศก์ไทย ซึ่งรวมเรียกว่าปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติ

* ที่มา : สรุปรงานวิจัยเรื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการของมัคคุเทศก์ไทย

"ทุนอุดหนุนการวิจัยประเภทการวิจัยและพัฒนา ระบบพฤติกรรมไทย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ"

คณะผู้วิจัย ชัยยุทธ กุลตั้งวัฒนา, ศุภชัย สุพรรณทอง, ทิพย์สิริ กาญจนวาสิ, แจ่มใส รัตนมาลี

และรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมจากหนังสือเปิดขอบฟ้าคุณธรรมจริยธรรมปีที่ ๒ พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑) เพื่อศึกษาลักษณะของสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับจิตลักษณะตามสถานการณ์ และพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการนักท่องเที่ยวของมัคคุเทศก์

๒) เพื่อศึกษาจิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการนักท่องเที่ยวของมัคคุเทศก์

๓) เพื่อศึกษาลักษณะของสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ ในการร่วมกันทำนายความแปรปรวนของพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการนักท่องเที่ยวของมัคคุเทศก์

๔) เพื่อเปรียบเทียบจิตลักษณะและพฤติกรรมจริยธรรมในงานของมัคคุเทศก์ที่มีลักษณะทางชีวสังคมแตกต่างกัน

วิธีการวิจัย กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยเป็นมัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จำนวน ๕๕๘ ราย ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น และกำหนดจำนวน (Stratified Quota Random Sampling) โดยใช้ตัวแปรในการสุ่ม ๓ ตัวคือ เพศ ระดับการศึกษา และอายุงาน

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงความสัมพันธ์เปรียบเทียบ (Correlation Comparative Study) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะกับพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการนักท่องเที่ยวของมัคคุเทศก์และเปรียบเทียบพฤติกรรมจริยธรรมของมัคคุเทศก์ประเภทต่าง ๆ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เครื่องมือวัดตัวแปร มีทั้งหมดจำนวน ๑๔ ชุด ซึ่งประกอบด้วย แบบวัดลักษณะทางชีวสังคม แบบวัดการมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน แบบวัดลักษณะยั่วยุของสถานการณ์ทำงาน แบบวัดสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว แบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรม แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน แบบวัดทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ แบบวัดความรู้ด้านมาตรฐานความสะอาด แบบวัดลักษณะทางศาสนา แบบวัดทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน แบบวัดสุขภาพจิตในการทำงาน แบบวัดความเชื่ออำนาจในตนในการทำงาน แบบวัดพฤติกรรมซื่อสัตย์ในงาน และแบบวัดพฤติกรรมดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยว แบบวัดดังกล่าวมีทั้งที่นำมาจากที่ผู้อื่นสร้าง และที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น ทุกชุดมีคุณภาพดี โดยมีค่าอำนาจ จำแนกรายข้อ (ค่าที่) ระหว่าง ๔.๗๘ ถึง ๔๒.๐๒ ค่าอาร์ ระหว่าง .๐๖ ถึง .๘๔ และมีค่า Reliability อยู่ระหว่าง .๕๑ ถึง .๙๑

การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลทางสังคมศาสตร์ ซึ่งใช้กับคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล สถิติที่ใช้ได้แก่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (Three way Analysis of Variance) การเปรียบเทียบแบบพหุคูณด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's method) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) เพื่อตรวจสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้รวม ๖ ข้อ

ผลของการวิจัยที่สำคัญ มี ๕ ประการ ดังนี้

๑. มัคคุเทศก์ที่มีแบบอย่างที่ดีในการทำงานมาก หรือมัคคุเทศก์ที่อยู่ในสถานการณทำงานที่มีลักษณะยั่วยุน้อย เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน มีสุขภาพจิตที่ดีในการทำงาน มีความเชื่ออำนาจในตนในการทำงาน มีพฤติกรรมซื่อสัตย์ในงาน และมีพฤติกรรมการดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยวมากกว่ามัคคุเทศก์ที่มีแบบอย่างที่ดีในการทำงานน้อย หรือมัคคุเทศก์ที่อยู่ในสถานการณทำงานที่มีลักษณะยั่วยุมาก มัคคุเทศก์ที่มีสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวสูง เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน มีสุขภาพจิตที่ดีในการทำงาน มีความเชื่ออำนาจในตนในการทำงาน และมีพฤติกรรมการดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยวมากกว่ามัคคุเทศก์ที่มีสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ ซึ่งจะพบผลเช่นนี้ในมัคคุเทศก์โดยทั่วไป และกลุ่มย่อยหลายกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มย่อยที่มักพบผลนี้ ๕ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มประสบการณ์น้อย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย กลุ่มเรียนสาขาวิชาการท่องเที่ยวที่สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวสูง และกลุ่มเรียนสาขาวิชาการท่องเที่ยวที่อยู่ในสถานการณทำงานที่มีลักษณะยั่วยุน้อย นอกจากนี้แล้วยังพบว่ามัคคุเทศก์ที่มีแบบอย่างที่ดีในการทำงานมากอยู่ในสถานการณทำงานที่มีลักษณะยั่วยุน้อย และมีสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวสูง เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน และมีพฤติกรรมซื่อสัตย์ในงานมากกว่ามัคคุเทศก์ประเภทตรงข้าม โดยพบผลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยหลายกลุ่ม

๒. มัคคุเทศก์ที่มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพมาก หรือมัคคุเทศก์ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการทั้ง ๒ ด้าน มากกว่ามัคคุเทศก์ที่มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพน้อย หรือมัคคุเทศก์ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนต่ำ มัคคุเทศก์ที่มีลักษณะทางศาสนาสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมซื่อสัตย์ในงานมากกว่ามัคคุเทศก์ที่มีลักษณะทางศาสนาต่ำ และมัคคุเทศก์ที่มีความรู้ด้านมาตรฐานความสะอาดมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยวมากกว่ามัคคุเทศก์ที่มีความรู้ด้านมาตรฐานความสะอาดน้อย ซึ่งจะพบผลเช่นนี้ในกลุ่มมัคคุเทศก์โดยรวม และกลุ่มย่อยหลายกลุ่ม

๓. มัคคุเทศก์ที่มีสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวสูง เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงานมากกว่ามัคคุเทศก์ที่มีสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ มัคคุเทศก์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง หรือมัคคุเทศก์ที่มีลักษณะทางศาสนาสูง เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน และมีพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการทั้ง ๒ ด้าน มากกว่ามัคคุเทศก์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ หรือมัคคุเทศก์ที่มีลักษณะทางศาสนาต่ำ ซึ่งจะพบผลเช่นนี้ในกลุ่มมัคคุเทศก์โดยรวมและกลุ่มย่อยหลายกลุ่ม กลุ่มย่อยที่มักพบผลนี้มีจำนวน ๓ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มการศึกษาสูง กลุ่มเรียนสาขาวิชาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สาขาวิชาการท่องเที่ยว

๔. ปัจจัยทางด้านสถานการณ เมื่อร่วมกับปัจจัยทางด้านจิตลักษณะ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมซื่อสัตย์ในงาน ในกลุ่มรวมได้ ๒๙.๘% โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ ๖ ตัวแปรคือ ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน ลักษณะยั่วยุของสถานการณทำงาน ทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน การมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน สุขภาพจิตที่ดีในการทำงาน และความรู้ด้านมาตรฐาน ความสะอาด สำหรับพฤติกรรมการดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยวสามารถทำนายในกลุ่มรวมได้ ๒๕.๘% โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ ๖ ตัวแปรคือการมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน ทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรม

ในงาน ลักษณะทางศาสนา ลักษณะวัยวุฒิของสถานการณ์ทำงาน สุขภาพจิตที่ดีในการทำงาน และทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ สามารถทำนายพฤติกรรมซื้อสัตย์ในงานได้สูงสุด ๔๑.๕% ในกลุ่มเรียนสาขาวิชาการท่องเที่ยว โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ ๓ ตัวแปรคือลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน การมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน และลักษณะวัยวุฒิของสถานการณ์ทำงาน และทำนายพฤติกรรม การดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยวได้สูงสุด ๓๑.๑% ในกลุ่มโสด โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ ๓ ตัวแปรคือ การมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน ทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน และลักษณะทางศาสนา

นอกจากนี้แล้วการวิเคราะห์จำแนกประเภท เพื่อการทำนายพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการของมัคคุเทศก์ใน ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการสูงทั้ง ๒ ด้าน และกลุ่มที่มีพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการต่ำทั้ง ๒ ด้าน พบว่าตัวทำนายที่สำคัญในการจำแนกกลุ่มพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการของมัคคุเทศก์ คือ การมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน เหตุผลเชิงจริยธรรม ความรู้ด้านมาตรฐานความสะอาด ทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน และสุขภาพจิตที่ดีในการทำงาน ซึ่งสามารถคาดคะเนได้ถูกต้อง ๘๖.๗%

๕. สำหรับกลุ่มมัคคุเทศก์ที่มีพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการต่ำทั้ง ๒ ด้าน ได้แก่

- ๑) มัคคุเทศก์ที่ประสบการณ์ทำงาน น้อยกว่า ๕ ปี และ
- ๒) มัคคุเทศก์ที่อายุน้อยกว่า ๓๗ ปี โดยพฤติกรรมซื้อสัตย์นั้น มีตัวทำนายที่สำคัญในกลุ่มมัคคุเทศก์ทั้ง ๒ กลุ่ม ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน ลักษณะวัยวุฒิของสถานการณ์ทำงาน และทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน ส่วนพฤติกรรมดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยวมีตัวทำนายที่สำคัญในกลุ่มมัคคุเทศก์ทั้ง ๒ กลุ่มคือ การมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน และทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน

ส่วนกลุ่มมัคคุเทศก์ที่มีพฤติกรรมดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยวต่ำได้แก่

- ๑) มัคคุเทศก์ที่เรียนสาขาวิชาอื่น ๆ โดยเฉพาะเพศหญิง
- ๒) มัคคุเทศก์ที่ฐานะครอบครัวต่ำที่มีอายุน้อยกว่า ๓๗ ปี และ
- ๓) มัคคุเทศก์ที่ฐานะครอบครัวต่ำที่มีการศึกษต่ำกว่า ๑๔ ปี ซึ่งทั้ง ๓ กลุ่มมีตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยว คือการมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน ทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน ทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ ความรู้ด้านมาตรฐานความสะอาด และลักษณะวัยวุฒิของสถานการณ์ทำงาน

ข้อเสนอแนะ

๑. ผลการวิจัยนี้พบว่าจิตลักษณะที่สำคัญหลายด้าน ทั้งจิตลักษณะเดิม รวมไปถึงจิตลักษณะตามสถานการณ์ เป็นปัจจัยที่สำคัญของพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการของมัคคุเทศก์ ซึ่งควรพัฒนาทั้งทางด้านจิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ควบคู่กันไป ดังนั้นการส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการของมัคคุเทศก์ไทยนั้น ควรได้ทำการพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงานเป็นอันดับแรก รองลงมาคือการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนไปพร้อมกับการพัฒนาสุขภาพจิตที่ดีในการทำงาน รวมไปถึงการส่งเสริมความรู้ด้านมาตรฐานความสะอาด

๒. จากผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทในงานวิจัยนี้พบว่า การมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน เหตุผลเชิงจริยธรรม ความรู้ด้านมาตรฐานความสะอาด ทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรม จริยธรรมในงาน และสุขภาพจิตที่ดีในการทำงาน เป็นตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการของมัคคุเทศก์ โดยสามารถจำแนกมัคคุเทศก์ที่มีพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการสูงออกจากมัคคุเทศก์มัคคุเทศก์ที่มีพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการต่ำ ได้ถูกต้อง ๘๖.๗% ดังนั้นในการที่จะแสวงหามัคคุเทศก์ที่มีพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการต่ำ (กลุ่มเสี่ยง) เพื่อนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการ หรือนำไปใช้ในการคัดเลือกมัคคุเทศก์เพื่อเข้าทำงานของบริษัทนำเที่ยวนั้น สามารถที่จะนำแบบวัดจากการวิจัยนี้ไปใช้จำแนกมัคคุเทศก์กลุ่มเสี่ยงดังกล่าว ซึ่งสามารถติดต่อขอรับแบบวัดและวิธีการใช้ได้จากผู้วิจัย

๓. นอกจากนี้แล้วการวิจัยนี้ ยังได้ค้นพบมัคคุเทศก์ที่มีพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการต่ำ ซึ่งถือเป็นกลุ่มเป้าหมายเร่งด่วนที่ต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วน ดังนี้

๓.๑) กลุ่มมัคคุเทศก์ที่มีพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการต่ำทั้ง ๒ ด้าน คือกลุ่มมัคคุเทศก์ที่ประสบการณ์น้อยกว่า ๔ ปี และกลุ่มมัคคุเทศก์ที่อายุน้อยกว่า ๓๗ ปี ซึ่งการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมซื่อสัตย์ทั้ง ๒ กลุ่ม นั้น สามารถทำได้โดยการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน การให้อยู่สถานการณทำงานที่มีลักษณะยั่วยุน้อย และการพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน ส่วนการส่งเสริมพฤติกรรมการดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยว ควรส่งเสริมการมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน และการพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน และ

๓.๒) กลุ่มมัคคุเทศก์ที่มีพฤติกรรมการดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยวต่ำ ได้แก่

๑) มัคคุเทศก์ที่เรียนสาขาวิชาอื่น ๆ โดยเฉพาะเพศหญิง

๒) มัคคุเทศก์ที่ฐานะครอบครัวต่ำที่มีอายุน้อยกว่า ๓๗ ปี และ

๓) มัคคุเทศก์ที่ฐานะครอบครัวต่ำที่มีการศึกษาต่ำกว่า ๑๔ ปี ซึ่งการพัฒนาพฤติกรรมการดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยวในทั้ง ๓ กลุ่มคือ การส่งเสริมให้มีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน การพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมจริยธรรมในงาน ทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ ความรู้ด้านมาตรฐานความสะอาด และการให้อยู่ในสถานการณทำงานที่มีลักษณะยั่วยุน้อย

ทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ ความรู้ด้านมาตรฐานความสะอาด และการให้อยู่ในสถานการณทำงานที่มีลักษณะยั่วยุ

๔. นอกจากปัจจัยทางด้านจิตลักษณะที่จะมีผลต่อจริยธรรมในการบริการของมัคคุเทศก์ไทย แล้วผลการวิจัยนี้ยังพบว่า ปัจจัยทางด้านสถานการณ คือการมีแบบอย่างที่ดีในการทำงาน ลักษณะยั่วยุของสถานการณทำงาน และสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งปัจจัยทั้งสามประการนี้ส่งผลต่อจิตลักษณะตามสถานการณและพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการของมัคคุเทศก์ไทยด้วย ดังนั้น คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ตลอดจนองค์กรที่เกี่ยวข้อง ควรดำเนินการดังนี้

๔.๑) การส่งเสริมและการประกาศเกียรติคุณ ให้กับมัคคุเทศก์ที่ให้บริการได้อย่างมีจริยธรรมสูง (ซึ่งทำได้โดยนำแบบวัดไปใช้วัดพฤติกรรมจริยธรรม) และให้เครื่องหมายรับรองเกียรติคุณ

เพื่อให้มัคคุเทศก์ทั่วไป รวมทั้งนักท่องเที่ยวได้รับทราบ ตลอดจนส่งเสริมให้มัคคุเทศก์เหล่านี้ได้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่มัคคุเทศก์คนอื่น ๆ ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

๔.๒) การดำเนินการตามมาตรการต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างเคร่งครัด และการออกมาตรการควบคุม โดยกำหนดให้มีมาตรฐานในการทำงานของมัคคุเทศก์ และออกกฎหมายควบคุมบริษัทนำเที่ยว ให้บริการอย่างมีความรับผิดชอบ ไม่เอาเปรียบ ตลอดจนให้ความดูแลเอาใจใส่ในด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยวให้ได้รับบริการที่ดี และ

๔.๓) ควรส่งเสริมให้มัคคุเทศก์มีการรวมตัวกันจัดตั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ เพื่อช่วยเหลือมัคคุเทศก์ที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจในครอบครัว ตลอดจนสนับสนุนให้มีการทำประกันสังคมให้กับมัคคุเทศก์ เพื่อเป็นหลักประกันในการดำเนินชีวิต

การนำไปใช้ประโยชน์

๑. ผลการวิจัยนี้ ได้ทำการศึกษาปัจจัยทั้งทางด้านสถานการณ์ และปัจจัยทางด้านจิตลักษณะต่าง ๆ ทั้งจิตลักษณะเดิม และจิตตามสถานการณ์ ตลอดจนการวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยหลายกลุ่ม ซึ่งสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปใช้รณรงค์ส่งเสริมพฤติกรรมจริยธรรมในการบริการให้กับมัคคุเทศก์ประเภทต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนทราบว่ามัคคุเทศก์ประเภทใดจะได้รับผลดีมากที่สุด จากการนำการวิจัยนี้ไปใช้ในการพัฒนา

๒. การวิจัยในครั้งนี้ ได้ทำการวิเคราะห์เพื่อค้นหาประเภทของมัคคุเทศก์ที่มีพฤติกรรมจริยธรรมในการให้บริการต่ำ ซึ่งจะสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปใช้พัฒนากลุ่มมัคคุเทศก์ที่มีปัญหาด้านจริยธรรมในการบริการได้ตรงกลุ่มเป้าหมาย ในแต่ละประเภท

๓. ผลการวิจัยนี้ จะเป็นพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมต่อไปในอนาคต เนื่องจากมีการสร้างแบบวัดที่มีคุณภาพสูง ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และได้มีการวิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดในหลายรูปแบบ มีการเก็บข้อมูลที่เข้มงวดและเคร่งครัด ตลอดจนมีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติขั้นสูง มีการสรุปสังเคราะห์และทดลองผลการวิจัย เพื่อให้ทราบผลการวิจัยเด่นชัด มีความน่าเชื่อถือ และนำไปใช้ประโยชน์ได้ต่อไป

ข่าวกรรมการท่องเที่ยวสั่งพักใบอนุญาตบริษัททัวร์ใช้โถงผิดกฎหมาย ๖ เดือน

กรรมการท่องเที่ยวออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตบริษัทนำเที่ยวเป็นเวลา ๖ เดือน หลังพบมีการใช้คนจีนที่ไม่มีใบอนุญาตประกอบอาชีพมัคคุเทศก์และบังคับขายรายการนำเที่ยว หรือ option tour เพิ่มจนมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับนักท่องเที่ยว และมีอีก ๒๕ บริษัทอยู่ระหว่างรอพิจารณา หากทำผิดซ้ำอีกใน ๑ ปี มีสิทธิถูกเพิกถอนใบอนุญาต

นางสาววรรณสิริ โมรากุล อธิบดีกรมการท่องเที่ยวเปิดเผยว่า กรรมการท่องเที่ยวได้ออกคำสั่งสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เรื่องพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวของบริษัททัวร์แห่งหนึ่งย่านเหม่งจ๋าย เป็นเวลา ๖ เดือน เริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นต้นมา เนื่องจากบริษัทดังกล่าวฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยนำนักท่องเที่ยวไปเที่ยวจังหวัดชลบุรีระหว่างวันที่ ๒๐ ถึง ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ทั้งนี้ มีการใช้บุคคลชื่อนายสกาย (ไม่ทราบชื่อนามสกุลจริง) ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์โดยไม่มีใบอนุญาต และปรากฏว่านายสกายพยายามเสนอขายรายการนำเที่ยว หรือ option tour เพิ่มเติมแก่นักท่องเที่ยวหลายครั้ง จนทำให้มีเรื่องทะเลาะวิวาทกับนักท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวไม่ประสงค์จะท่องเที่ยวตามรายการนำเที่ยวที่เสนอ

ดังนั้น นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางจึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๓ ประกอบมาตรา ๔๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว เป็นเวลา ๖ เดือน และจะเข้มงวดในการตรวจจับผู้ประกอบการอาชีพมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนฯ หรือโถงผิดกฎหมาย และจะมีการบังคับใช้กฎหมายต่อผู้ประกอบการนำเที่ยวที่ใช้บุคคลเหล่านี้อย่างเข้มงวด โดยได้ดำเนินงานร่วมกับกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว ตรวจผู้มีพฤติกรรมเป็นโถงผิดกฎหมายสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง

สำหรับปีงบประมาณ ๒๕๕๘ ที่ผ่านมา กรรมการท่องเที่ยวได้มีการสั่งพักใช้ใบอนุญาตบริษัททัวร์ที่ใช้โถงผิดกฎหมายแล้วเป็นจำนวน ๔ บริษัท นอกจากนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๘ สามารถจับกุมโถงผิดกฎหมายได้จำนวน ๒๔ ราย แยกเป็นชาวจีน ๑๑ ราย ชาวมาเลเซีย ๒ ราย ชาวพม่า ๑ ราย คนไทย ๘ ราย และผู้ไม่มีสถานะทางทะเบียน ๒ ราย โดยนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง จะพิจารณาสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวของบริษัททัวร์อีกกว่า ๒๐ บริษัท ซึ่งเป็นนายจ้างของโถงผิดกฎหมายเหล่านี้ ทั้งนี้ บริษัททัวร์ที่ถุกนายทะเบียนมีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตแล้ว หากปรากฏว่าภายใน ๑ ปี นับตั้งแต่วันที่คำสั่งได้กระทำความผิดขึ้นอีกไม่ว่าจะด้วยความผิดเดียวกัน หรือต่างกัน นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ และห้ามมิให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวเป็นเวลา ๕ ปี โดยอาศัยอำนาจมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

* ที่มา : เรียบเรียงข่าวจากประชาชาติธุรกิจออนไลน์ ประจำวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๘

อธิบดีกรมการท่องเที่ยวกล่าวต่อไปว่า กรมการท่องเที่ยวจะเข้มงวดดูแลกรณีที่เกิดขึ้นในลักษณะเช่นนี้อย่างเข้มข้น เพื่อรักษาภาพพจน์ที่ดีของการท่องเที่ยวไทย เนื่องจากบริษัททัวร์หลายแห่งโดยเฉพาะบริษัททัวร์ที่รับลูกค้าชาวจีน จะทำทัวร์ในลักษณะทัวร์ต่ำกว่าทุน หรือที่เรียกว่า “ทัวร์ศูนย์เหรียญ” และเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวที่ประเทศไทย บริษัททัวร์และไกด์ผิดกฎหมายจะพยายามขาย Option Tour ให้กับนักท่องเที่ยวชาวจีน หรือบางคณะทัวร์อาจถูกบังคับขาย Option Tour ซึ่งหากกรมการท่องเที่ยวพบว่ามีกรณีดำเนินการเช่นนี้ ก็จะบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดต่อไป

ข่าวเจาะปฏิบัติการกวาดล้าง"มัลคฺเทศก์"ผิดกฎหมาย*

ในส่วนของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ได้นำส่งรายชื่อมัลคฺเทศก์และรายชื่อชาวต่างชาติที่จ้างงาน ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น ๑๑,๖๙๕ ราย กรมการท่องเที่ยวจะดำเนินการตรวจสอบว่ามีการจ้างมัลคฺเทศก์ผิดกฎหมายหรือไม่ เพื่อดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

ปัญหาการใช้มัลคฺเทศก์ผิดกฎหมายที่ไม่ได้รับใบอนุญาต ปัญหาคนต่างด้าวที่ลักลอบเข้ามาประกอบอาชีพเป็นมัลคฺเทศก์ และการเข้ามาประกอบธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย ของชาวต่างชาติ โดยการตั้งคนไทยเป็นตัวแทนในการบริหารงาน หรือที่เรียกว่า "นอมินี" กำลังเป็นปัญหาใหญ่ ที่รัฐบาล พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีให้ความสนใจ และต้องการแก้ไขปัญหาระบบ

สืบเนื่องจากการแจ้งให้มัลคฺเทศก์ทุกคนมารายงานตัว ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ - ๓๑ มกราคม ๒๕๕๘ ปีที่ผ่านมา เพื่อสำรวจข้อมูลสถานะของมัลคฺเทศก์ ที่ได้รับใบอนุญาตทั้งสิ้น ๕๒,๙๕๖ ราย ปรากฏว่า มีมัลคฺเทศก์ มารายงานตัว เป็นจำนวนเพียง ๑๗,๗๖๕ ราย โดยในจำนวนนี้มีผู้ที่ประกอบอาชีพมัลคฺเทศก์เป็นอาชีพหลัก ๘,๖๓๖ ราย ผู้ที่ประกอบอาชีพเป็นบางครั้งบางคราว จำนวน ๗,๖๒๐ ราย และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพมัลคฺเทศก์เลย จำนวน ๑,๕๐๙ ราย

ส่วนการทำหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบการนำเที่ยว นำส่งรายชื่อมัลคฺเทศก์ที่ปฏิบัติงาน และรายชื่อชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงาน ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ - ๓๑ มกราคม ๒๕๕๘ ปีที่ผ่านมา ปรากฏว่า มีผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ส่งรายชื่อมัลคฺเทศก์และชาวต่างชาติมาให้จำนวนเพียง ๑,๐๐๕ ราย จากจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวทั้งหมด ๑๒,๗๐๐ ราย

ขณะที่ในจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ๑,๐๐๕ ราย ที่ส่งข้อมูลมาให้พบว่า มีผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่มีการจ้างงานมัลคฺเทศก์ ในช่วง ๑ ปีที่ผ่านมา รวมทั้งสิ้น ๗,๓๗๓ ราย และมีชาวต่างชาติปฏิบัติงานในบริษัทนำเที่ยวรวมทั้งสิ้น ๑,๑๑๖ ราย โดยชาวต่างชาติส่วนใหญ่ทำหน้าที่ผู้ประสานงาน ผู้จัดการทั่วไป และผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ทั้งนี้ พบว่า ไม่มีการว่าจ้างชาวต่างชาติทำหน้าที่มัลคฺเทศก์

แต่อย่างไรก็ตามในส่วนของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ได้นำส่งรายชื่อมัลคฺเทศก์ และรายชื่อชาวต่างชาติ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น ๑๑,๖๙๕ ราย กรมการท่องเที่ยวจะดำเนินการตรวจสอบว่ามีการจ้างมัลคฺเทศก์ผิดกฎหมายหรือไม่ เพื่อดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

ส่วนกฎหมายที่นำมาใช้ในการตรวจสอบเรื่องนี้ คือ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัลคฺเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีมาตราดังต่อไปนี้

มาตรา ๑๗ ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นนิติบุคคลต้อง

(ก) เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายไทยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินกิจการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
ถ้าเป็นห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ผู้เป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดชอบเป็นผู้มีสัญชาติไทย
ถ้าเป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด ทุนของบริษัทไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบจะต้องเป็นของบุคคลธรรมดาซึ่งมีสัญชาติไทย และกรรมการของบริษัทเกินกึ่งหนึ่งต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทย

* ที่มา : เรียบเรียงข่าวจากสำนักข่าวอิศรา ประจำวันจันทร์ ที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘

มาตรา ๓๑ ห้ามไม่ให้ผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากต่างประเทศโดยไม่ได้รับค่าบริการหรือรับค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๒ ห้ามไม่ให้ผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวมอบหมายให้มัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยว หรือบุคคลอื่นใด นำนักท่องเที่ยวในความรับผิดชอบของตนไปท่องเที่ยว โดยเรียกเก็บเงินจากมัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยว หรือบุคคลอื่นนั้น หรือโดยให้บุคคลดังกล่าวรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าเดินทางค่าที่พัก ค่าอาหาร หรือค่าอำนวยความสะดวกอื่นใดของนักท่องเที่ยว ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน

มาตรา ๓๓ ในการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยวผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณีในการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการกระทำในทางการที่จ้างของผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยว

อย่างไรก็ตาม สำหรับแผนงานพัฒนาศักยภาพมัคคุเทศก์ไทยมีการจัดทำโครงการไปแล้วหลายส่วน แต่ในส่วนมัคคุเทศก์ที่มีแนวโน้มจะขาดแคลนขึ้นได้แก่ ภาษารัสเซีย ภาษาเกาหลี ภาษาฮินดี ภาษาเวียดนาม ไม่เพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยว

ส่วนจะสามารถแก้ไขนำไปสู่การกวาดล้างมัคคุเทศก์ และบริษัททัวร์ผิดกฎหมายที่ขยายตัวในช่วงระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาได้หรือไม่ ต้องติดตามตรวจสอบในขั้นตอนต่อไป

Ministry of Tourism and Sports, Thailand
International Tourist Arrivals to Thailand
By Nationality at Suvarnabhumi International Airport

January - December 2015

Nationality	2015		2014		%Δ 2015/2014
	Number	%Share	Number	%Share	
East Asia	8,810,740	55.47	6,200,838	46.59	42.09
<i>ASEAN</i>	1,905,514	12.00	1,540,105	11.57	23.73
Brunei	11,302	0.07	8,778	0.07	28.75
Cambodia	100,052	0.63	74,176	0.56	34.88
Indonesia	147,207	0.93	167,833	1.26	-12.29
Laos	33,029	0.21	30,783	0.23	7.30
Malaysia	295,746	1.86	253,869	1.91	16.50
Myanmar	153,132	0.96	127,188	0.96	20.40
Philippines	207,242	1.30	180,373	1.36	14.90
Singapore	548,564	3.45	479,280	3.60	14.46
Vietnam	409,240	2.58	217,825	1.64	87.88
China	3,844,110	24.20	2,112,581	15.87	81.96
Hong Kong	466,304	2.94	316,530	2.38	47.32
Japan	1,184,530	7.46	1,115,684	8.38	6.17
Korea	984,105	6.20	741,303	5.57	32.75
Taiwan	391,254	2.46	349,289	2.62	12.01
Others	34,923	0.22	25,346	0.19	37.79
Europe	3,805,011	23.96	4,083,835	30.69	-6.83
Austria	78,031	0.49	77,771	0.58	0.33
Belgium	82,094	0.52	77,082	0.58	6.50
Denmark	110,690	0.70	112,296	0.84	-1.43
Finland	70,580	0.44	72,568	0.55	-2.74
France	472,080	2.97	451,785	3.39	4.49
Germany	565,341	3.56	518,397	3.90	9.06
Ireland	42,697	0.27	41,902	0.31	1.90
Italy	185,190	1.17	168,958	1.27	9.61
Netherlands	171,265	1.08	163,190	1.23	4.95
Norway	111,412	0.70	119,302	0.90	-6.61
Russia	422,701	2.66	844,976	6.35	-49.97
Spain	116,627	0.73	89,762	0.67	29.93
Sweden	203,571	1.28	204,531	1.54	-0.47
Switzerland	148,848	0.94	145,019	1.09	2.64
United Kingdom	672,290	4.23	639,928	4.81	5.06
East Europe	246,800	1.55	252,748	1.90	-2.35
Others	104,794	0.66	103,620	0.78	1.13
The Americas	860,138	5.42	766,423	5.76	12.23
Argentina	18,716	0.12	14,242	0.11	31.41
Brazil	31,499	0.20	31,276	0.24	0.71
Canada	151,515	0.95	139,602	1.05	8.53
USA	619,640	3.90	544,944	4.09	13.71
Others	38,768	0.24	36,359	0.27	6.63
South Asia	1,221,979	7.69	1,091,705	8.20	11.93
Bangladesh	100,559	0.63	82,242	0.62	22.27
India	909,138	5.72	802,499	6.03	13.29
Nepal	30,190	0.19	24,268	0.18	24.40
Pakistan	70,490	0.44	69,022	0.52	2.13
Sri Lanka	73,296	0.46	75,354	0.57	-2.73
Others	38,306	0.24	38,320	0.29	-0.04
Oceania	510,245	3.21	507,761	3.82	0.49
Australia	438,456	2.76	438,414	3.29	0.01
New Zealand	69,387	0.44	67,387	0.51	2.97
Others	2,402	0.02	1,960	0.01	22.55
Middle East	571,357	3.60	531,935	4.00	7.41

Egypt	18,142	0.11	23,839	0.18	-23.90
Israel	129,046	0.81	128,026	0.96	0.80
Kuwait	56,453	0.36	49,230	0.37	14.67
Saudi Arabia	14,956	0.09	10,230	0.08	46.20
U.A.E.	109,532	0.69	106,900	0.80	2.46
Others	243,228	1.53	213,710	1.61	13.81
Africa	104,458	0.66	125,805	0.95	-16.97
S.Africa	33,391	0.21	46,431	0.35	-28.08
Others	71,067	0.45	79,374	0.60	-10.47
Grand Total	15,883,928	100.00	13,308,302	100.00	19.35

Source of Data : Immigration Bureau, Royal Thai Police. Note : Primary Data

*ที่มา : กลุ่มสถิติและเศรษฐกิจการท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ข้อมูล ณ วันที่ 1 มีนาคม 2559

Ministry of Tourism and Sports, Thailand

**International Tourist Arrivals to Thailand
By Nationality ***

January 2016

Nationality	2016		2015		%Δ 2016/2015
	Number	%Share	Number	%Share	
East Asia	1,844,794	61.47	1,508,985	57.81	22.25
ASEAN	646,833	21.55	586,095	22.45	10.36
Brunei	1,008	0.03	1,111	0.04	-9.27
Cambodia	47,517	1.58	34,758	1.33	36.71
Indonesia	38,069	1.27	35,808	1.37	6.31
Laos	122,086	4.07	91,251	3.50	33.79
Malaysia	275,775	9.19	259,863	9.96	6.12
Myanmar	24,445	0.81	18,766	0.72	30.26
Philippines	24,339	0.81	22,596	0.87	7.71
Singapore	65,556	2.18	68,927	2.64	-4.89
Vietnam	48,038	1.60	53,015	2.03	-9.39
China	814,593	27.14	560,360	21.47	45.37
Hong Kong	38,536	1.28	35,831	1.37	7.55
Japan	122,497	4.08	121,825	4.67	0.55
Korea	174,970	5.83	153,062	5.86	14.31
Taiwan	42,261	1.41	46,652	1.79	-9.41
Others	5,104	0.17	5,160	0.20	-1.09
Europe	748,065	24.92	724,552	27.76	3.25
Austria	13,722	0.46	14,308	0.55	-4.10
Belgium	10,858	0.36	10,433	0.40	4.07
Denmark	27,898	0.93	28,315	1.08	-1.47
Finland	27,389	0.91	28,129	1.08	-2.63
France	83,295	2.78	78,196	3.00	6.52
Germany	86,428	2.88	80,665	3.09	7.14
Ireland	6,046	0.20	5,904	0.23	2.41
Italy	34,427	1.15	31,944	1.22	7.77
Netherlands	23,236	0.77	22,049	0.84	5.38
Norway	18,864	0.63	20,003	0.77	-5.69
Russia	138,815	4.63	145,519	5.58	-4.61
Spain	10,092	0.34	9,045	0.35	11.58
Sweden	62,681	2.09	56,360	2.16	11.22
Switzerland	24,531	0.82	24,802	0.95	-1.09
United Kingdom	94,085	3.13	85,023	3.26	10.66
East Europe	66,231	2.21	66,796	2.56	-0.85
Others	19,467	0.65	17,061	0.65	14.10
The Americas	137,924	4.60	121,283	4.65	13.72
Argentina	6,333	0.21	3,422	0.13	85.07
Brazil	5,079	0.17	6,122	0.23	-17.04
Canada	27,253	0.91	25,209	0.97	8.11
USA	92,979	3.10	81,118	3.11	14.62
Others	6,280	0.21	5,412	0.21	16.04
South Asia	120,202	4.00	107,314	4.11	12.01
Bangladesh	9,290	0.31	9,893	0.38	-6.10
India	91,248	3.04	79,697	3.05	14.49
Nepal	3,787	0.13	2,748	0.11	37.81
Pakistan	5,856	0.20	5,826	0.22	0.51
Sri Lanka	5,249	0.17	4,988	0.19	5.23
Others	4,772	0.16	4,162	0.16	14.66
Oceania	77,485	2.58	80,957	3.10	-4.29

Australia	69,054	2.30	72,196	2.77	-4.35
New Zealand	8,227	0.27	8,565	0.33	-3.95
Others	204	0.01	196	0.01	4.08
Middle East	61,032	2.03	55,461	2.12	10.04
Egypt	2,269	0.08	2,318	0.09	-2.11
Israel	13,998	0.47	15,248	0.58	-8.20
Kuwait	6,797	0.23	7,079	0.27	-3.98
Saudi Arabia	1,819	0.06	1,266	0.05	43.68
U.A.E.	7,559	0.25	7,360	0.28	2.70
Others	28,590	0.95	22,190	0.85	28.84
Africa	11,825	0.39	11,589	0.44	2.04
S.Africa	4,738	0.16	5,299	0.20	-10.59
Others	7,087	0.24	6,290	0.24	12.67
Grand Total	3,001,327	100.00	2,610,141	100.00	14.99

Source of Data : Immigration Bureau, Royal Thai Police.

Note : Primary Data

*ที่มา : กลุ่มสถิติและเศรษฐกิจการท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ข้อมูล ณ วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2559

กลุ่มสถิติและเศรษฐกิจการท่องเที่ยว
กรมการท่องเที่ยว

ภาคผนวก

- : พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑
- : ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)
- : บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของ
ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

พระราชบัญญัติรุกรานเกี่ยวและมคคเทศก

พ.ศ. ๒๕๕๑

พระราชบัญญัติ
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
พ.ศ. ๒๕๕๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑
เป็นปีที่ ๖๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๓ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕

(๒) พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ธุรกิจนำเที่ยว” หมายความว่า ธุรกิจเกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕-ก/ตอนที่ ๒๙ ก/หน้า ๑/๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

“นักท่องเที่ยว” หมายความว่า ผู้เดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อประโยชน์ในการพักผ่อนหย่อนใจ การศึกษาหาความรู้ การบันเทิง หรือการอื่นใด

“มัคคุเทศก์” หมายความว่า ผู้ให้บริการเป็นปกติธุระในการนำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ โดยให้บริการเกี่ยวกับคำแนะนำและความรู้ด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว

“ผู้นำเที่ยว” หมายความว่า ผู้รับผิดชอบในการดูแลและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางไปท่องเที่ยวในต่างประเทศ

“ค่าบริการ” หมายความว่า ค่าจ้างและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวจ่ายให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว สำหรับการจัด การให้บริการ หรือการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทางสถานที่พัก อาหาร หรือการอื่นใด

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยว

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางหรือนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขา แล้วแต่กรณี

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งผู้อำนวยการแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นค่าธรรมเนียมและกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๖ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและกิจการซึ่งต้องได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกิจการฮัจญ์

หมวด ๑

คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์คณะหนึ่ง ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ และผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการ ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ

กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่ง ให้แต่งตั้งจากผู้แทนสภาอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยห้าคน และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นหรือเคยเป็นอาจารย์สอนใน
สถาบันอุดมศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีในวิชาการท่องเที่ยวหนึ่งคนและวิชามัคคุเทศก์หนึ่งคน

กรรมการผู้แทนสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยห้าคนตามวรรคสอง จะ
เป็นสมาชิกสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยหรือไม่ก็ได้ โดยอย่างน้อยให้แต่งตั้งจากผู้แทน
ผู้ประกอบการจูงนำเที่ยวสองคนและผู้แทนมัคคุเทศก์สองคน

มาตรา ๘ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสองปี
กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้แต่ไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ให้
กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการใหม่

มาตรา ๙ การพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระของกรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง ให้
เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะสั่งให้กรรมการดังกล่าวพ้น
จากตำแหน่งเมื่อบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือหย่อนความสามารถก็ได้

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระให้
กรรมการซึ่งเหลืออยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ และให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการประเภทเดียวกันแทน
ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่กรรมการนั้นว่างลง เว้นแต่วาระของกรรมการเหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบ
วันจะไม่ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการขึ้นแทนก็ได้ ทั้งนี้ ให้กรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
แทนมีวาระการดำรงตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๑ การประชุม การดำเนินการประชุม หรือการอื่นใดที่เกี่ยวกับการประชุม
ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๒ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดแผนงานและมาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับการส่งเสริม พัฒนา และกำกับ
ดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

(๒) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ออกระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับมาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมาตรฐาน
การปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์และผู้นำเที่ยวที่จะพึงปฏิบัติต่อนักท่องเที่ยว และความรับผิดชอบที่มี
ต่อนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ตลอดจนค่าตอบแทนหรือความคุ้มครองที่มัคคุเทศก์และ
ผู้นำเที่ยวจะพึงได้รับจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

(๔) ประกาศกำหนดเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนใดเพื่อให้มัคคุเทศก์ซึ่งได้รับการ
ยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๕๑ ทำหน้าที่มัคคุเทศก์ รวมทั้งกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ใน
การส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นหรือชุมชนนั้น ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรี

(๕) ออกระเบียบเกี่ยวกับการเปิดบัญชีเงินฝากและการเบิกจ่ายจากบัญชีเงินฝากสำหรับหลักประกันที่เป็นเงินสดตามมาตรา ๑๘ รวมทั้งการคืนหลักประกันตามมาตรา ๓๙

(๖) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการสอบหาข้อเท็จจริงและการวินิจฉัยของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๐

(๗) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตราการจ่ายเงินชดเชยให้แก่นักท่องเที่ยวซึ่งได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๑

(๘) พิจารณาและวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

(๙) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการเก็บรักษาและการบริหารเงินและทรัพย์สินของกองทุนตามมาตรา ๗๑

(๑๐) ปฏิบัติการอื่นตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามที่ได้รับมอบหมายจากคณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี

มาตรา ๑๓ ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ คณะกรรมการจะตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการตามที่มอบหมายก็ได้

การประชุมและการลงมติของคณะอนุกรรมการ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๔ ให้ประธานกรรมการ กรรมการ และอนุกรรมการ ได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๒

ธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๑๕ ผู้ใดประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวจากนายทะเบียน

การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๖ ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาต้อง

(๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

(ข) มีสัญชาติไทย

(ค) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย

(๒) ไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นบุคคลล้มละลาย หรืออยู่ในระหว่างถูกพิทักษ์ทรัพย์

(ข) เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ

(ค) เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวหรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

(ง) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยว

(จ) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๕) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๕)

(ฉ) เคยถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวมาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยว

มาตรา ๑๗ ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวซึ่งเป็นนิติบุคคลต้อง

(๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายไทยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินกิจการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ถ้าเป็นห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ผู้เป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดชอบต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทย ถ้าเป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด ทุนของบริษัทไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบเอ็ดต้องเป็นของบุคคลธรรมดาซึ่งมีสัญชาติไทย และกรรมการของบริษัทเกินกึ่งหนึ่งต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทย

(ข) กรรมการหรือผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคลต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖

(๒) ไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นนิติบุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ (๒) (ค) (ง) หรือ (จ)

(ข) มีผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ (๒) (ค) (ง) หรือ (จ) หรือซึ่งพ้นจากการเป็นหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามตาม (๒) (ก) มาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยว

(ค) มีผู้ถือหุ้นซึ่งถือหุ้นเกินร้อยละห้ามีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ (๒) (ค) (ง) หรือ (จ) หรือซึ่งพ้นจากการเป็นกรรมการหรือผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามตาม (๒) (ก) มาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยว

ความใน (๒) (ข) และ (ค) ไม่นำมาใช้บังคับกับผู้ซึ่งเคยเป็นหุ้นส่วน กรรมการหรือผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคล ซึ่งพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนร่วมหรือรู้เห็นกับการกระทำของนิติบุคคลที่เป็นเหตุให้มีลักษณะต้องห้ามตาม (๒) (ก)

มาตรา ๑๘ ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ต้องวางหลักประกันซึ่งได้แก่ เงินสด หนังสือค้ำประกันของธนาคาร พันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่รัฐบาลไทยค้ำประกันต้นเงินและดอกเบี้ยอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกันต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามจำนวนเงินที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๙ เมื่อมีผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้เป็นหน้าที่ของ นายทะเบียนหรือผู้ซึ่งนายทะเบียนมอบหมายตรวจสอบความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานและการ ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๕ วรคสอง ในกรณีที่ พบว่าเอกสารหรือหลักฐานใดไม่ครบถ้วนหรือยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง ให้แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอรับ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบทันที

มาตรา ๒๐ เมื่อนายทะเบียนพิจารณาเห็นว่าผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยวมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๑๗ แล้วแต่กรณี และได้ ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวแล้ว ให้นาย ทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบภายในสามสิบวันนับแต่ วันที่ได้รับคำขอรับใบอนุญาต ในหนังสือแจ้งนั้นให้แจ้งค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว และหลักประกันที่ต้องวางไว้ด้วย

เมื่อผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงและวางหลักประกันตามมาตรา ๑๘ ครบถ้วนแล้ว ให้นายทะเบียน ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับชำระค่าธรรมเนียมและ หลักประกันนั้น

การกำหนดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามวรรคสอง จะกำหนด อัตราที่แตกต่างกันตามประเภทหรือลักษณะของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวก็ได้

มาตรา ๒๑ เมื่อนายทะเบียนพิจารณาเห็นว่าผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจ นำเที่ยวขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๑๗ แล้วแต่กรณี ให้นาย ทะเบียนมีหนังสือแจ้งเหตุแห่งการไม่ออกใบอนุญาตให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับคำขอรับใบอนุญาต

มาตรา ๒๒ ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ตามมาตรา ๒๑ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็น หนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน

ให้คณะกรรมการพิจารณาและวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จภายใน สามสิบวันนับแต่วันที่รับหนังสืออุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๒๓ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๒๔ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องไม่กระทำการใดอันจะก่อให้เกิดความ เสียหายแก่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว หรือนักท่องเที่ยว

มาตรา ๒๕ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๒ (๓)

มาตรา ๒๖ ในการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดทำเป็นเอกสารซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว และสถานที่และเลขที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

(๒) ระยะเวลาที่ใช้ในการนำเที่ยว

(๓) ค่าบริการและวิธีการชำระค่าบริการ

(๔) ลักษณะและประเภทของยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง

(๕) จุดหมายปลายทางและที่แวะพัก รวมทั้งสถานที่สำคัญในการนำเที่ยว

(๖) ลักษณะและประเภทของที่พัก และจำนวนครั้งของอาหารที่จัดให้

(๗) จำนวนมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวในกรณีการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว

(๘) จำนวนขั้นต่ำของนักท่องเที่ยวสำหรับการนำเที่ยว ในกรณีมีเงื่อนไขว่าต้องมีนักท่องเที่ยวไม่น้อยกว่าจำนวนที่กำหนด

มาตรา ๒๗ การเปลี่ยนแปลงรายการนำเที่ยวให้ผิดไปจากที่ได้โฆษณาหรือชี้ชวนไว้ตามมาตรา ๒๖ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องแจ้งให้นักท่องเที่ยวทราบก่อนรับชำระเงินค่าบริการ

การเปลี่ยนแปลงรายการนำเที่ยวภายหลังจากที่นักท่องเที่ยวชำระเงินค่าบริการแล้ว หากนักท่องเที่ยวไม่ประสงค์จะเดินทาง ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องคืนเงินที่รับชำระแล้วให้นักท่องเที่ยวโดยไม่ชักช้า และจะหักค่าใช้จ่ายใด ๆ ไม่ได้

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่นักท่องเที่ยวชำระเงินค่าบริการแล้วไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ถ้ามีเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินทางได้เฉพาะตัว หรือมีเหตุให้ต้องยกเลิกการนำเที่ยวตามที่โฆษณาไว้ ทั้งนี้ โดยมีข้อความผิดของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจ่ายเงินคืนให้แก่นักท่องเที่ยวไม่น้อยกว่าอัตราตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ถ้าการยกเลิกการนำเที่ยวเกิดจากกรณีนักท่องเที่ยวไม่ครบจำนวนตามที่กำหนดในมาตรา ๒๖ (๘) หรือเกิดจากเหตุใด ๆ อันเป็นความผิดของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องคืนเงินทั้งหมดให้แก่นักท่องเที่ยว

มาตรา ๒๙ ในระหว่างการนำเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจะเปลี่ยนแปลงรายการนำเที่ยวไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากนักท่องเที่ยวหรือเป็นเหตุสุดวิสัย

การเปลี่ยนแปลงรายการนำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจ่ายเงินค่าบริการคืนให้แก่นักท่องเที่ยวตามสัดส่วน เว้นแต่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจะพิสูจน์ได้ว่าการเปลี่ยนแปลงรายการนั้นทำให้ตนมีค่าใช้จ่ายเท่าหรือสูงกว่าเดิม

มาตรา ๓๐ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจะเรียกเก็บค่าบริการอื่นใดนอกจากที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๖ (๓) หรือที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้าไม่ได้

ในกรณีที่ผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวหรือมัคคุเทศก์ชี้ชวนให้นักท่องเที่ยวไปในสถานที่หรือทำกิจกรรมใดนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในเอกสารโฆษณาหรือชี้ชวน ผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวหรือมัคคุเทศก์ต้องแจ้งค่าบริการของตนและค่าบริการที่ต้องจ่ายเนื่องจากการเข้าไปในสถานที่หรือทำกิจกรรมนั้นให้นักท่องเที่ยวทราบล่วงหน้า และจะเรียกเก็บค่าบริการเกินที่แจ้งไว้มิได้

มาตรา ๓๑ ห้ามมิให้ผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากต่างประเทศโดยไม่ได้รับค่าบริการหรือรับค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๒ ห้ามมิให้ผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวมอบหมายให้มัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยว หรือบุคคลอื่นใด นำนักท่องเที่ยวในความรับผิดชอบของตนไปท่องเที่ยว โดยเรียกเก็บเงินจากมัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยว หรือบุคคลอื่นนั้น หรือโดยให้บุคคลดังกล่าวรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าเดินทาง ค่าที่พัก ค่าอาหาร หรือค่าอำนวยความสะดวกอื่นใดของนักท่องเที่ยว ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน

มาตรา ๓๓ ในการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยวผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี

ในการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการกระทำในทางการที่จ้างของผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยว

มาตรา ๓๔ ผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๕ ให้ผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวชำระค่าธรรมเนียมประกอบการกิจการนำเที่ยวทุกสองปีตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

ผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวผู้ใดไม่ชำระค่าธรรมเนียมภายในระยะเวลาที่กำหนดให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละสองต่อเดือน และถ้าพ้นสามเดือนแล้วยังมิได้ชำระ ให้นายทะเบียนสั่งพักใช้ใบอนุญาตดังกล่าวจนกว่าจะชำระค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่ม ซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันสั่งพักใช้ใบอนุญาต

เมื่อพ้นกำหนดหกเดือนแล้ว ถ้าผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบการกิจการนำเที่ยวยังมีได้ชำระค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่มตามวรรคสอง ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา ๓๖ ใบอนุญาตประกอบการกิจการนำเที่ยวสิ้นสุดลง เมื่อผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยว

(๑) ตายหรือสิ้นสุดความเป็นนิติบุคคล

(๒) เลิกประกอบกิจการตามมาตรา ๓๘ หรือ

(๓) ถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบการกิจการนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๖ (๒) หรือ (๓) ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวต่อไปเท่าที่จำเป็น ซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง

มาตรา ๓๘ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งประสงค์จะเลิกประกอบกิจการ ให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบ พร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวแก่นายทะเบียนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เลิกประกอบกิจการ

การเลิกประกอบกิจการไม่เป็นเหตุให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวพ้นจากความรับผิดชอบที่มีต่อนักท่องเที่ยวตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๙ หลักประกันที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยววางไว้ตามมาตรา ๑๘ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตราบท่าที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวยังมีได้เลิกประกอบกิจการ แต่ยังไม่พ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีเลิกประกอบกิจการ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจะขอรับคืนหลักประกันที่วางไว้พร้อมทั้งดอกเบี้ยได้ก็ต่อเมื่อได้ส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๓๘ และชำระหนี้ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จสิ้นแล้ว แต่ถ้าหนี้ที่เหลือมีจำนวนน้อยกว่าหลักประกันที่วางไว้ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ลดหลักประกันลงให้เหลือเท่ากับหนี้ที่จะพึงรับผิดชอบได้

ในกรณีที่นายทะเบียนได้แจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมาขอรับหลักประกันคืนแล้ว แต่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่มารับหลักประกันคืนภายในสองปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ให้หลักประกันดังกล่าวตกเป็นของกองทุน

มาตรา ๔๐ เมื่อมีผู้ร้องเรียนหรือปรากฏต่อนายทะเบียนว่านักท่องเที่ยวผู้ใดได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวหรือตามที่ได้โฆษณาหรือชี้ชวนไว้ หรือตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนดำเนินการสอบหาข้อเท็จจริงและวินิจฉัยโดยเร็วและเป็นธรรม ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

ในการดำเนินการสอบหาข้อเท็จจริงและวินิจฉัยตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนรับฟังคำชี้แจงของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งถูกกล่าวหาประกอบด้วย

มาตรา ๔๑ เมื่อปรากฏผลจากการสอบหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๔๐ ว่านักท่องเที่ยวผู้ใดได้รับความเสียหายจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวรายใดและเป็นจำนวนเงินเท่าใด ให้นายทะเบียนสั่งจ่ายเงินจากกองทุนเพื่อชดเชยความเสียหายนั้นไปพลางก่อน และแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวนั้นส่งคืนเงินชดเชยกองทุนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

หลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตราการจัดจ่ายเงินชดเชยตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ส่งเงินชดเชยกองทุนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนหักเงินจำนวนดังกล่าวจากหลักประกันที่วางไว้ตามมาตรา ๑๘ ส่งคืนกองทุน

มาตรา ๔๒ ในกรณีที่หลักประกันที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยววางไว้ตามมาตรา ๑๘ ลดลงเพราะถูกใช้จ่ายไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยววางหลักประกันเพิ่มจนครบจำนวนเงินที่กำหนดภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำสั่ง

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่วางหลักประกันเพิ่มภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งต้องชำระเงินเพิ่มอีกร้อยละสองต่อเดือนจนกว่าจะวางหลักประกันเพิ่มจนครบถ้วน

มาตรา ๔๓ นักท่องเที่ยวหรือผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวซึ่งไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๑ มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน

ให้คณะกรรมการพิจารณาและวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับหนังสืออุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุให้ชะลอการส่งเงินชดใช้กองทุนและการหักเงินจากหลักประกันส่งคืนกองทุนตามมาตรา ๔๑ และการวางหลักประกันเพิ่มตามมาตรา ๔๒ เว้นแต่คณะกรรมการจะผ่อนผันให้เป็นการเฉพาะราย

ในกรณีที่นักท่องเที่ยวตาย ให้ทายาทหรือผู้มีส่วนได้เสียมีสิทธิอุทธรณ์ได้เช่นเดียวกับนักท่องเที่ยว

มาตรา ๔๔ ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้คณะกรรมการมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) กรณีที่จำนวนเงินที่ส่งจ่ายจากกองทุนต่ำกว่าความเสียหายที่นักท่องเที่ยวได้รับ ให้คณะกรรมการสั่งให้นายทะเบียนจ่ายเงินจากกองทุนเพิ่มเติมให้แก่นักท่องเที่ยวตามที่คณะกรรมการกำหนด และแจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวส่งเงินจำนวนดังกล่าวชดใช้กองทุนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับแจ้ง และให้นำความในมาตรา ๔๑ วรรคสาม และมาตรา ๔๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม เว้นแต่คณะกรรมการจะเห็นว่าความเสียหายที่ต้องจ่ายเพิ่มเติม นั้น มิใช่เป็นความผิดของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว จะไม่สั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวส่งเงินจำนวนดังกล่าวชดใช้กองทุนก็ได้

(๒) กรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายนั้นหรือรับผิดชอบเพียงบางส่วนและเป็นกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวได้จ่ายเงินชดใช้กองทุนตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๑ แล้ว หรือเป็นกรณีที่นายทะเบียนได้หักเงินจากหลักประกันที่วางไว้ตามมาตรา ๑๘ ส่งคืนกองทุนและผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวได้วางหลักประกันเพิ่มจนครบถ้วนแล้ว ให้คณะกรรมการสั่งให้นายทะเบียนจ่ายเงินกองทุนคืนให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวทั้งหมดหรือตามส่วนที่ไม่ต้องรับผิดชอบแล้วแต่กรณี

ให้สำนักงานแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องขอทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มิคำวินิจฉัย

มาตรา ๔๕ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว

(๑) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๒ (๓)

(๒) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ หรือมาตรา ๓๓

(๓) ไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่กำหนดให้ชำระค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๓๕ วรรคสอง

(๔) ไม่วางหลักประกันเพิ่มจนครบถ้วนเกินหกเดือนนับแต่วันครบกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๔ (๑) หรือ

(๕) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๗๖

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเข้าเที่ยวซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตจะประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวไม่ได้ เว้นแต่เป็นกรณีที่นายทะเบียนอนุญาตให้ดำเนินการได้เฉพาะกรณีเพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเข้าเที่ยว

มาตรา ๔๖ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวได้เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเข้าเที่ยว

(๑) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๖ (๑) หรือมาตรา ๑๗ (๑) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ (๒) (ก) (ข) (ง) (จ) หรือ (ฉ) หรือมาตรา ๑๗ (๒)

(๒) ไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวตามมาตรา ๓๕ วรรคสาม

(๓) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวตามมาตรา ๔๕ มาแล้ว และภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวนั้น มีกรณีที่น่าจะถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวอีก ไม่ว่าจะสาเหตุเดียวกันหรือไม่ก็ตาม

(๔) ประพฤติหรือปฏิบัติการใดอันเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ หรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเข้าเที่ยวอย่างร้ายแรง และนายทะเบียนได้ตัดเตือนและสั่งระงับหรือให้แก้ไขแล้ว แต่ไม่ดำเนินการ หรือ

(๕) ต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับการค้า หรือความผิดฐานชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง โกงเจ้าหนี้ หรือยกยอกตามประมวลกฎหมายอาญา หรือความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน

มาตรา ๔๗ ให้นายทะเบียนส่งหนังสือแจ้งคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวตามมาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๔๖ แล้วแต่กรณี ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเข้าเที่ยวทราบภายในห้าวันนับแต่วันที่คำสั่งดังกล่าว

การแจ้งตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนจะส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ทางโทรสารทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีอื่นใดตามที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้

มาตรา ๔๘ ผู้ประกอบการธุรกิจนำเข้าเที่ยวซึ่งถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเข้าเที่ยวตามมาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๔๖ แล้วแต่กรณี มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน

ให้คณะกรรมการพิจารณาและวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับหนังสืออุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

หมวด ๓
มัคคุเทศก์

มาตรา ๔๙ ผู้ใดประสงค์จะเป็นมัคคุเทศก์ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์จากนายทะเบียน

การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่เจ้าหน้าที่หรือพนักงานของส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นครั้งคราวทำนองเดียวกับมัคคุเทศก์หรือนักเรียนนักศึกษาซึ่งมีหนังสือรับรองจากสถานศึกษา

มาตรา ๕๐ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้อง

(๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

(ข) มีสัญชาติไทย

(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิปัตร์หรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการกำหนด

(๒) ไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด

(ข) เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

(ค) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

(ง) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๕) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๕)

(จ) เคยถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวมาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

มาตรา ๕๑ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นหรือชุมชนเป็นการเฉพาะเมื่อคณะกรรมการได้ประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนใดตามมาตรา ๑๒ (๔) แล้วรัฐมนตรีจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) (ก) หรือ (ค) สำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาต

เป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตพื้นที่นั้น รวมตลอดทั้งยกเว้นหรือลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ด้วยก็ได้

ในกรณีที่มีมัคคุเทศก์ตามวรรคหนึ่งทำหน้าที่มัคคุเทศก์ในเขตพื้นที่ตามมาตรา ๑๒

(๔) ห้ามมิให้มัคคุเทศก์อื่นเข้าไปทำหน้าที่มัคคุเทศก์ในเขตพื้นที่นั้น

มาตรา ๕๒ เมื่อมีผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ให้เป็นหน้าที่ของนายทะเบียนหรือผู้ซึ่งนายทะเบียนมอบหมายตรวจสอบความครบถ้วนของเอกสารหลักฐาน และการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๔๙ วรรคสอง ในกรณีที่พบว่าเอกสารหรือหลักฐานใดไม่ครบถ้วนหรือยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง ให้แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ทราบทันที

มาตรา ๕๓ เมื่อนายทะเบียนพิจารณาเห็นว่าผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๔๙ ผู้ใดมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐ หรือผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตท้องถิ่นหรือชุมชนผู้ใดได้รับยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๕๑ และได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ และชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงแล้ว ให้นายทะเบียนออกใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตผู้นั้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอรับใบอนุญาต

มาตรา ๕๔ เมื่อนายทะเบียนพิจารณาเห็นว่าผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๔๙ ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐ หรือผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตท้องถิ่นหรือชุมชนผู้ใดไม่ได้รับยกเว้นตามมาตรา ๕๑ หรือไม่ชำระค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งเหตุแห่งการไม่ออกใบอนุญาตให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตผู้นั้นทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอรับใบอนุญาต

มาตรา ๕๕ ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๔ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน

ให้คณะกรรมการพิจารณาและวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และอาจต่ออายุได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้นำความในมาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๕ มาใช้บังคับกับการต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๕๗ มาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท ความประพฤติและการตรวจสุขภาพของมัคคุเทศก์ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มัคคุเทศก์ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามวรรคหนึ่ง และต้องติดบัตรประจำตัวตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์

แบบบัตร การขอมีบัตร การออกบัตร และลักษณะการติดบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๕๘ ในการรับทำงานเป็นมัคคุเทศก์ ห้ามไม่ให้มัคคุเทศก์จ่ายเงินหรือให้ประโยชน์อื่นใดแก่ผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยวหรือบุคคลอื่นใด หรือยอมตนเข้ารับผิดชอบในค่าใช้จ่ายทั้งหมดหรือบางส่วนเพื่อให้ได้มาซึ่งการนำนักท่องเที่ยวไปท่องเที่ยว

มาตรา ๕๙ มัคคุเทศก์ต้องปฏิบัติหน้าที่ตามรายการนำเที่ยวที่ได้ตกลงไว้กับผู้ประกอบการกิจการนำเที่ยว และจะดำเนินการใดให้เกิดความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวมิได้

มาตรา ๖๐ มัคคุเทศก์ต้องไม่ให้หรือยินยอมให้บุคคลอื่นซึ่งไม่มีใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์แทนตน

มาตรา ๖๑ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สิ้นสุดลง เมื่อมัคคุเทศก์

(๑) ตาย

(๒) ไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๖ หรือ

(๓) ถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓

มาตรา ๖๒ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่ามัคคุเทศก์

(๑) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๒ (๓) หรือมาตรา ๕๗

(๒) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๑ หรือมาตรา ๕๘

(๓) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๗๖

มัคคุเทศก์ซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตจะปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ไม่ได้ เว้นแต่เป็นกรณีที่นายทะเบียนอนุญาตให้ดำเนินการได้เฉพาะกรณีเพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๖๓ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้เมื่อปรากฏว่ามัคคุเทศก์

(๑) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐ (๒) (ก) (ค) (ง) และ (จ)

(๒) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๒ มาแล้ว และภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์นั้น มีกรณีที่น่าจะถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์อีกไม่ว่าจะเป็นเหตุเดียวกันหรือไม่ก็ตาม

(๓) ประพฤติหรือปฏิบัติการใดอันเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ หรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยวอย่างร้ายแรง และนายทะเบียนได้ตักเตือนและสั่งระงับหรือให้แก้ไขแล้ว แต่ไม่ดำเนินการ

(๔) เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือ

(๕) ต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ากระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง โกงเจ้าหนี้ หรือยักยอกตามประมวลกฎหมายอาญา หรือความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนตามกฎหมายว่าด้วยการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน

ให้นำความในมาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘ มาใช้บังคับกับการแจ้งคำสั่งและการอุทธรณ์คำสั่งด้วยโดยอนุโลม

หมวด ๔

ผู้นำเที่ยว

มาตรา ๖๔ ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวไว้กับสำนักงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งให้กำหนดคุณสมบัติของผู้นำเที่ยวไว้ด้วย

ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์และมีคุณสมบัติตามวรรคสอง ให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้โดยไม่ต้องขึ้นทะเบียนตามวรรคหนึ่ง แต่ให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบเพื่อประโยชน์ด้านข้อมูลของสำนักงาน

มาตรา ๖๕ ในการจัดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปต่างประเทศ ถ้าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีผู้นำเที่ยวเดินทางไปด้วย ผู้นำเที่ยวนั้นต้องเป็นผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้กับสำนักงานตามมาตรา ๖๔

นอกจากหน้าที่ในการนำเที่ยวและอำนวยความสะดวกแล้ว ผู้นำเที่ยวมีหน้าที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามรายการนำเที่ยวตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๙ แล้วแต่กรณีด้วย

มาตรา ๖๖ มาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท และความประพฤติของผู้นำเที่ยว ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ผู้นำเที่ยวต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๖๗ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นำเที่ยวประพฤติหรือปฏิบัติการใดอันเป็นการฝ่าฝืนระเบียบที่ออกตามมาตรา ๖๖ หรือกระทำการใด ๆ อันก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวหรือธุรกิจนำเที่ยวอย่างร้ายแรง ให้นายทะเบียนมีอำนาจตักเตือนและสั่งให้ระงับหรือแก้ไขการกระทำนั้นได้

ในกรณีที่ผู้นำเที่ยวฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๗๖ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งห้ามบุคคลดังกล่าวปฏิบัติหน้าที่ผู้นำเที่ยวตามระยะเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินหกเดือนหรือจะเพิกถอนการจดทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวก็ได้

มาตรา ๖๘ เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนตามมาตรา ๖๗ ให้นายทะเบียนแจ้งให้สำนักงานทราบ และให้สำนักงานแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด ๕

กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๖๙ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งเรียกว่า “กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยว” มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นเงินทดรองจ่ายให้แก่นักท่องเที่ยวซึ่งได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยว หรือตามที่ได้โฆษณาหรือรับรองไว้กับนักท่องเที่ยว หรือตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗๐ กองทุนประกอบด้วยเงินและทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้

- (๑) ทุนประเดิมที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจัดสรรให้จำนวนยี่สิบล้านบาท
 - (๒) เงินค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวและค่าธรรมเนียมอื่นที่เรียกเก็บตามพระราชบัญญัตินี้
 - (๓) หลักประกันที่ตกเป็นของกองทุนตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม
 - (๔) เงินที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดเชยคืนกองทุนและเงินที่นายทะเบียนหักจากหลักประกันส่งคืนกองทุนตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม และเงินเพิ่มตามมาตรา ๓๕ วรรคสองและมาตรา ๔๒ วรรคสอง
 - (๕) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคหรืออุทิศให้
 - (๖) ดอกผล รายได้ หรือเงินอื่นใดของกองทุน
- เงินและทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งให้เป็นของสำนักงานเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดิน

มาตรา ๗๑ การเก็บรักษาและการบริหารเงินและทรัพย์สินของกองทุนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๗๒ ดอกผลอันเกิดจากกองทุนตามมาตรา ๗๐ (๖) คณะกรรมการจะกำหนดให้นำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารและการดำเนินการอันเกี่ยวกับกองทุนก็ได้ แต่ต้องไม่เกินกึ่งหนึ่งของดอกผลที่ได้รับในแต่ละปี

มาตรา ๗๓ ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี ให้สำนักงานจัดทำงบดุล งบการเงินและบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเสนอคณะกรรมการ
งบดุลนั้น สำนักงานต้องจัดให้ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตดำเนินการสอบบัญชีและจัดทำรายงานการสอบบัญชีเสนอคณะกรรมการ

หมวด ๖

การควบคุม

มาตรา ๗๔ ให้ผู้อำนวยการแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวคน
หนึ่งซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อ
ทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร และมีอำนาจ
หน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๗๕ เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนใน
พื้นที่ ผู้อำนวยการจะแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาขึ้น เพื่อรับผิดชอบ
ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดเป็นประจำหรือชั่วคราวก็ได้

มาตรา ๗๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้นายทะเบียนมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในระหว่างเวลาทำการหรือ
เข้าไปในยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวใช้เดินทาง เพื่อตรวจสอบให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) สั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินกิจการที่กำหนดเป็น
ครั้งคราวหรือประจำ ตามแบบ รายละเอียด และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๓) เรียกให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ตัวแทนหรือลูกจ้าง มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยว
มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยว หรือการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์หรือผู้นำ
เที่ยว แล้วแต่กรณี หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาเพื่อตรวจสอบ

อำนาจตาม (๑) และ (๓) นายทะเบียนจะมอบหมายเป็นหนังสือให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่ปฏิบัติก็ได้

การใช้อำนาจของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องไม่ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อ
การเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเกินสมควร

มาตรา ๗๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตร
ประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดใน
กฎกระทรวง

มาตรา ๗๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ให้นายทะเบียนและพนักงาน
เจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๗๙ ในการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ต้องดำเนินการโดยมุ่งที่จะเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้เกี่ยวข้องและให้เกิดผลในทางส่งเสริมการท่องเที่ยว

หมวด ๗
บทกำหนดโทษ

มาตรา ๘๐ ผู้ใดประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๑๕ หรือประกอบธุรกิจนำเที่ยวในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๔๕ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๑ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๘๒ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๘๓ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๗ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท

มาตรา ๘๔ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๕ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๘๖ ผู้ใดทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๔๙ หรือทำหน้าที่มัคคุเทศก์ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๖๒ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๗ มัคคุเทศก์ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๘๘ มัคคุเทศก์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดหรือไม่ติดบัตรประจำตัวเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๘๙ มัคคุเทศก์ผู้ไต่ฝ่าฝืนมาตรา ๕๘ และมาตรา ๖๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙๐ ผู้ใดทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙๑ ผู้นำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดที่ออกตามมาตรา ๖๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๙๒ ผู้นำเที่ยวผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของนายทะเบียนซึ่งสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่ผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๗ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙๓ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากนายทะเบียนซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๗๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙๔ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ซึ่งมีโทษปรับสถานเดียว หรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนไม่ว่าจะมีโทษปรับเป็นจำนวนเท่าใด ให้นายทะเบียนหรือผู้ซึ่งนายทะเบียนมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๙๕ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล กรรมการหรือผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคลนั้น ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นด้วยเว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดนั้น

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๙๖ ให้คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัตินี้ และปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ต่อไปจนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ต้องดำเนินการแต่งตั้งให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๙๗ ให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙๘ ในกรณีที่ประเทศไทยมีความตกลงกับรัฐบาลต่างประเทศเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยวก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ รัฐมนตรีจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๑๖ (๑) (ข) และมาตรา ๑๗ (๑) (ก) และ (ข) ให้แก่ผู้มีสัญชาติของประเทศนั้นก็ได้

มาตรา ๙๙ ให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุตามที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์นั้น

เพื่อประโยชน์ในการต่ออายุใบอนุญาต ให้ถือว่าใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเป็นใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐๐ บรรดาความเสียหายตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่เกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หรือผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้หน่วยงานดังต่อไปนี้เป็นผู้ดำเนินการพิจารณาเรื่องร้องเรียนต่อไป โดยให้นำบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้บังคับจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ

(๑) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำหรับเรื่องที่เป็นบุคคลตามวรรคหนึ่งได้ร้องเรียนไว้แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

(๒) สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว สำหรับเรื่องที่เป็นบุคคลตามวรรคหนึ่งร้องเรียนภายหลังจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๐๑ บรรดาหลักประกันที่ผู้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยววางไว้กับผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยส่งมอบให้แก่สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อหักไว้เป็นหลักประกันตามจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวงตามมาตรา ๑๘ ในกรณีที่เหลือหลักประกันเป็นจำนวนเท่าใดและไม่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว มีกรณีรอการพิจารณาตามมาตรา ๑๐๐ ให้สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวคืนให้แก่ผู้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวแต่ละรายพร้อมทั้งดอกเบี้ยที่เกิดขึ้น

ผู้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดมีกรณีรอการพิจารณาตามมาตรา ๑๐๐ ให้สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวคืนหลักประกันให้เมื่อได้พิจารณาเรื่องร้องเรียนดังกล่าวแล้วเสร็จโดยให้คืนหลักประกันพร้อมทั้งดอกเบี้ยให้เท่าที่เหลืออยู่ภายหลังจากหักความรับผิดชอบที่เกิดขึ้นแล้ว

มาตรา ๑๐๒ บรรดา กฎกระทรวง ข้อบังคับ หรือระเบียบใดที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้ยังคงใช้บังคับต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

จนกว่าจะได้มีกฎกระทรวง ข้อบังคับ หรือระเบียบที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์
นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑)	ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ฉบับละ	๓,๐๐๐	บาท
(๒)	ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ฉบับละ	๑,๕๐๐	บาท
(๓)	ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ฉบับละ	๑,๐๐๐	บาท
(๔)	ใบแทนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ฉบับละ	๕๐๐	บาท
(๕)	ค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวรายสองปี	ครั้งละ	๑,๕๐๐	บาท
(๖)	การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ครั้งละ	๑,๕๐๐	บาท

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการปฏิรูประบบราชการ และมีการจัดตั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาขึ้นตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งรับผิดชอบภารกิจสำคัญประการหนึ่งเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและพัฒนามาตรฐานการบริการด้านการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนสนับสนุนการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีมาตรฐานสากล โดยมีสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวซึ่งเป็นส่วนราชการในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นผู้ดำเนินการแทนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยที่ดำเนินการอยู่เดิม ประกอบกับมาตรฐานเกี่ยวกับการคุ้มครองนักท่องเที่ยวและมาตรการในการกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ต้องปฏิบัติเพื่อประโยชน์แห่งธุรกิจนำเที่ยวยังไม่เหมาะสมรวมทั้งมาตรการต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ไม่เอื้อต่อการปฏิบัติในรูปแบบของการบริหารราชการของส่วนราชการ สมควรที่จะต้องปรับปรุงพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้เป็นไปตามหลักการดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

คุณากร/ผู้จัดทำ

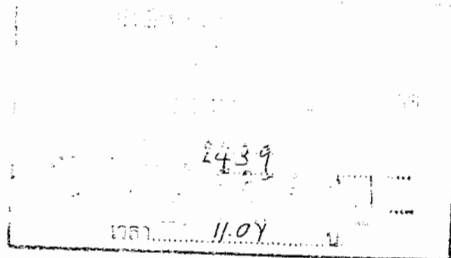
๔ มกราคม ๒๕๕๖

ชาญ/ตรวจ

๔ มกราคม ๒๕๕๖

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

(๒๕)

สำนักนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

ที่ นร ๐๕๐๓/๗๑๗๓

มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่...) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่...) พ.ศ. ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นเรื่องด่วน ดังที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

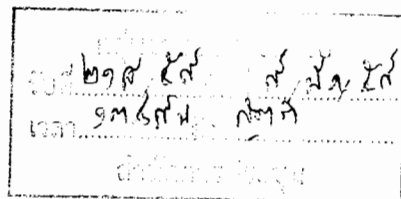
จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล และบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาเป็นเรื่องด่วนต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นายกรัฐมนตรี

สภานิติบัญญัติ
ที่ ๑๐๓ (๗) ๒๕๕๙
เวลา ๑๔.๐๕ น.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๘ (โทรสาร ๖๖๖๖๖๖๖๖๖๖)

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังต่อไปนี้

(๑) แก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งผู้บริหารให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔ มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๔ วรรคสอง มาตรา ๖๘ มาตรา ๗๐ วรรคสอง มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕)

(๒) แก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง)

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุ ประสาท และการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว รวมทั้งกำหนดให้มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ วรรคสอง มาตรา ๑๖ (๒) (ง) มาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๓ วรรคสอง มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๕๐ (๒) (ค) และมาตรา ๗๐ (๔) เพิ่มมาตรา ๒๒/๑ มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๓๖ (๑/๑) และยกเลิก มาตรา ๓๕ มาตรา ๔๕ (๓) และมาตรา ๔๖ (๒))

(๔) แก้ไขหลักเกณฑ์ในการประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ ได้แก่ แก้ไขหลักเกณฑ์การวางหลักประกัน แก้ไขรายละเอียดที่ต้องมีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว แก้ไขบทบัญญัติที่ห้ามผู้ประกอบการนำเที่ยวจัดบริการโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ให้ครอบคลุมทุกกรณี กำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในการจัดให้มีมัคคุเทศก์ รวมทั้งความรับผิดชอบในกรณีที่ไม่จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘ มาตรา ๒๖ (๗) มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ และเพิ่มมาตรา ๒๖ (๘))

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์กรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตายและทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไป (เพิ่มมาตรา ๒๒/๓)

(๖) เพิ่มเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๔๕ (๒))

(๗) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับประเภทใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ชัดเจนขึ้น แก้ไขคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ รวมทั้งหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ และยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๘ วรรคสอง มาตรา ๕๐ (๑) มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๗)

(๒๗)

(๘) แก้ไขหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และกำหนดคุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวไว้ให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ และเพิ่มมาตรา ๖๔/๑)

(๙) แก้ไขหลักเกณฑ์การมอบอำนาจของนายทะเบียน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๖ วรรคสอง)

(๑๐) แก้ไขบทกำหนดโทษให้ครอบคลุมทุกกรณีและสอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ (เพิ่มมาตรา ๘๐/๑ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๑ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๕ มาตรา ๘๘ และมาตรา ๙๐)

(๑๑) แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้แทนนิติบุคคล (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๕)

(๑๒) ปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

เหตุผล

โดยที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราการแข่งขันสูง สมควรพัฒนาอุตสาหกรรมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยควบคุมมาตรฐานและคุณภาพในการให้บริการ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล จึงสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยแก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อให้ครอบคลุมหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุและการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว กำหนดให้มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา แก้ไขหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ เช่น แก้ไขเรื่องการวางหลักประกัน และแก้ไขรายละเอียดที่ต้องมีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวน เกี่ยวกับรายการนำเที่ยว กำหนดรองรับให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้ เพิ่มเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเพื่อให้ครอบคลุมทุกกรณี แก้ไขคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์และหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ เพื่อให้ผู้ประกอบอาชีพเป็นมัคคุเทศก์มีความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ได้อย่างแท้จริง รวมทั้งแก้ไขหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนและคุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว แก้ไขบทกำหนดโทษให้ครอบคลุมทุกกรณี และปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนแก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งผู้บริหารเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(๒๘)

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ...)

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “สำนักงาน” และ “ผู้อำนวยการ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๔ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “กรม” และ “อธิบดี” ระหว่างบทนิยามคำว่า “กองทุน” และ “นายทะเบียน” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“กรม” หมายความว่า กรมการท่องเที่ยว

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการท่องเที่ยว

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการ ให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความใน (ง) ของ (๒) ของมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(ง) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๘ ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ต้องวางหลักประกันเป็นเงินสดหรือหนังสือค้ำประกันของธนาคารต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามจำนวนเงินที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๒ ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๒/๒ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน”

มาตรา ๑๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๒/๑ มาตรา ๒๒/๒ และมาตรา ๒๒/๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“มาตรา ๒๒/๑ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวซึ่งประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตแล้ว ให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และให้นำความในมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒ มาใช้บังคับกับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๒๒/๒ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้มีอายุและประเภทตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

การขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต การขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต และการแจ้งเลิกสาขา ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๒/๓ ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตาย และทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวนั้นต่อไป ให้ทายาทซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ หรือในกรณีที่มีทายาทหลายคน ให้ทายาทด้วยกันนั้นตกลงตั้งทายาทคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุตามมาตรา ๒๒/๑ แต่ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตาย

ในระหว่างการประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามวรรคหนึ่ง ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ในกรณีที่ทายาทมิได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในกำหนดเวลาดังกล่าววรรคหนึ่ง ให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นสุดลง”

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“ในกรณีมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาให้นำความตามวรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความใน (๗) ของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๗) การจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว”

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๙) ของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“(๙) การจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑ ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๓ ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว หลักเกณฑ์การใช้มัคคุเทศก์ต่อจำนวนนักท่องเที่ยวต่อการนำเที่ยวให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในการจัดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปต่างประเทศ ถ้าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้ผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

ในการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้ถือว่าเป็นการกระทำในทางการที่จ้างของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๓๔ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุตามวรรคหนึ่ง ต้องรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑/๑) ของมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“(๑/๑) ไม่ได้รับการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑”

มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๗ ในกรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๖ (๑/๑) (๒) หรือ (๓) ให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๙ หลักประกันที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยววางไว้ตามมาตรา ๑๘ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตราบเท่าที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวยังไม่พ้นจากความรับผิดชอบ ตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจะขอรับคืนหลักประกัน ที่วางไว้พร้อมทั้งดอกผลได้ก็ต่อเมื่อได้ชำระหนี้ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จสิ้นแล้ว

ในกรณีที่นายทะเบียนได้แจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมาขอรับหลักประกัน พร้อมทั้งดอกผลคืนแล้ว ถ้าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่มารับคืนภายในสองปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ให้หลักประกันพร้อมทั้งดอกผลดังกล่าวตกเป็นของกองทุน”

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติ ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ให้กรมแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องทราบภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่มามีคำวินิจฉัย”

มาตรา ๒๒ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจ นำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔”

มาตรา ๒๓ ให้ยกเลิก (๓) ของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๒๔ ให้ยกเลิก (๒) ของมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๒๕ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติ ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออก ใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไป ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจ นำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

(ข) มีสัญชาติไทย

(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์ หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือได้รับวุฒิบัตรว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรและสถานฝึกอบรม ที่คณะกรรมการกำหนด

(ง) ผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด”

มาตรา ๒๗ ให้ยกเลิกความใน (ค) ของ (๒) ของมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(ค) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์”

มาตรา ๒๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๑ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมมัคคุเทศก์และการท่องเที่ยว ในท้องถิ่นหรือชุมชนเป็นการเฉพาะ เมื่อคณะกรรมการได้ประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนใด ตามมาตรา ๑๒ (๔) แล้ว รัฐมนตรีจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) (ก) (ค) หรือ (ง) สำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตพื้นที่นั้น รวมตลอดทั้ง ยกเว้นหรือลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้ด้วยก็ได้”

มาตรา ๒๙ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และอาจต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ได้ โดยผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด”

มาตรา ๓๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๗ มาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท ความประพฤติ และการตรวจสุขภาพของมัคคุเทศก์ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด มัคคุเทศก์ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามวรรคหนึ่ง และต้องติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์ตามลักษณะที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”

มาตรา ๓๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๔ ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๓๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“มาตรา ๖๔/๑ ผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวต้อง

(๑) มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ในวันยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

(ข) มีสัญชาติไทย

(ค) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาในสาขามัคคุเทศก์หรือสาขาการท่องเที่ยวที่มีวิชาเกี่ยวกับมัคคุเทศก์ไม่น้อยกว่าที่คณะกรรมการกำหนด หรือสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าและได้รับวุฒิบัตรว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวตามหลักสูตรและสถานฝึกอบรมที่คณะกรรมการกำหนด

(๒) ไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด

(ข) เคยถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวมาแล้วยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว”

มาตรา ๓๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๕ ผู้นำเที่ยวมีหน้าที่ในการนำเที่ยวและอำนวยความสะดวกรวมทั้งดำเนินการให้เป็นไปตามรายการนำเที่ยวตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๙ แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๓๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๘ เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนตามมาตรา ๖๗ ให้นายทะเบียนแจ้งให้กรมทราบ และให้กรมแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด”

มาตรา ๓๕ ให้ยกเลิกความใน (๔) ของมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๔) เงินที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดใช้คืนกองทุนและเงินที่นายทะเบียนหักจากหลักประกันส่งคืนกองทุนตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม และเงินเพิ่มตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง”

(๓๕)

มาตรา ๓๖ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“เงินและทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งให้เป็นของกรมเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดิน”

มาตรา ๓๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๓ ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี ให้กรมจัดทำงบดุล งบการเงิน และบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเสนอคณะกรรมการ

งบดุลนั้น กรมต้องจัดให้ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตดำเนินการสอบบัญชีและจัดทำรายงานการสอบบัญชีเสนอคณะกรรมการ

มาตรา ๗๔ ให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมคนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ที่ราชอาณาจักร และมีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๗๕ เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ อธิบดีจะแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาโดยให้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดก็ได้”

มาตรา ๓๘ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“นายทะเบียนจะมอบหมายเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ใช้อำนาจตามวรรคหนึ่งก็ได้”

มาตรา ๓๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

“มาตรา ๘๐/๑ ผู้ใดประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามมาตรา ๒๒/๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

มาตรา ๔๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๑ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท”

มาตรา ๔๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๓ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๓๗ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท”

มาตรา ๔๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๕ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

มาตรา ๔๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๘ มัคคุเทศก์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด หรือไม่ติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๔๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๙๐ ผู้ใดทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว ตามมาตรา ๖๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๔๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๙๕ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิด ของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการ อันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงาน ของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย”

มาตรา ๔๖ ให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔๗ การแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ให้กรรมการ โดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน

มาตรา ๔๘ คำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว คำขอรับใบอนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และคำขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ที่ได้ยื่นไว้ก่อน วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของนายทะเบียน ให้ถือว่าเป็นคำขอ ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

และให้นายทะเบียนพิจารณาดำเนินการตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑
ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ออกตามคำขอในวรรคหนึ่ง ให้มีอายุสองปี
นับแต่วันที่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๔๙ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ยังมีผลอยู่ในวันก่อนวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนถึงวันครบกำหนดสองปีนับจากวันชำระค่าธรรมเนียม
ครั้งสุดท้าย

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่ใบอนุญาตจะครบกำหนดตามวรรคหนึ่ง หากประสงค์
จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามบทบัญญัติ
แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้
ภายในสามสิบวันก่อนใบอนุญาตครบกำหนด และเมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้วให้ประกอบธุรกิจ
นำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน เพื่อประโยชน์แห่งการนี้ ให้ถือว่า
หลักประกันที่ไว้เดิมไว้เดิมเป็นส่วนหนึ่งของหลักประกันที่ต้องวางตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวซึ่งได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนตามวรรคสอง
ต้องเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต

มาตรา ๕๐ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้
ที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ประกอบธุรกิจ
นำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนตามมาตรา ๔๙ วรรคสอง
แห่งพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวได้รับแจ้งการอนุญาตจากนายทะเบียน
ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวสาขาได้ต่อไป แต่จะต้องมา
ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามพระราชบัญญัตินี้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ
แจ้งดังกล่าว

มาตรา ๕๑ หลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจ
ที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวได้วางไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่า
จะถึงกำหนดต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

มาตรา ๕๒ ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ยังมีผลอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตนั้นจะสิ้นอายุ

เพื่อประโยชน์ในการต่ออายุใบอนุญาต ให้ถือว่าใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง
เป็นใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นำมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับในการขอต่ออายุใบอนุญาตด้วย

มาตรา ๕๓ ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นผู้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๔ มัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวต่อไปให้มาขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่รับขึ้นทะเบียน

มาตรา ๕๕ บรรดากฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑)	ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ฉบับละ	๕,๐๐๐	บาท
(๒)	ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา	ฉบับละ	๒,๐๐๐	บาท
(๓)	ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ฉบับละ	๓,๐๐๐	บาท
(๔)	ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ฉบับละ	๒,๐๐๐	บาท
(๕)	ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา	ฉบับละ	๑,๐๐๐	บาท
(๖)	ใบแทนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ฉบับละ	๑,๐๐๐	บาท
(๗)	การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว	ครั้งละ	๕,๐๐๐	บาท
(๘)	การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา	ครั้งละ	๒,๐๐๐	บาท
(๙)	การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์	ครั้งละ	๓,๐๐๐	บาท

บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติรื้องานเที่ยวและมัคคเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

บันทึกวิเคราะห์สรุป

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

โดยที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราการแข่งขันสูง สมควรพัฒนาอุตสาหกรรมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยควบคุมมาตรฐานและคุณภาพในการให้บริการ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล จึงสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยแก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อให้ครอบคลุมหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุและการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว กำหนดให้มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา แก้ไขหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ เช่น แก้ไขเรื่องการวางหลักประกัน และแก้ไขรายละเอียดที่ต้องมีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว กำหนดรองรับให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้ เพิ่มเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเพื่อให้ครอบคลุมทุกกรณี แก้ไขคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์และหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ เพื่อให้ผู้ประกอบการอาชีพเป็นมัคคุเทศก์มีความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ได้อย่างแท้จริง รวมทั้งได้แก้ไขหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนและคุณสมบัติของผู้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว แก้ไขบทกำหนดโทษให้ครอบคลุมทุกกรณี ปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนแก้ไขชื่อหน่วยงานและตำแหน่งผู้บริหารเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

๒.๑ การแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓

แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔ มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๔ วรรคสอง มาตรา ๖๘ มาตรา ๗๐ วรรคสอง มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕ เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ (ร่างมาตรา ๓ ร่างมาตรา ๔ ร่างมาตรา ๕ ร่างมาตรา ๖ ร่างมาตรา ๒๑ ร่างมาตรา ๓๔ ร่างมาตรา ๓๖ และร่างมาตรา ๓๗)

๒.๒ แก้ไของค์ประกอบคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์

เพิ่มองค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยเพิ่มผู้แทนกระทรวงพาณิชย์และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกรรมการ โดยตำแหน่ง เพื่อให้ครอบคลุมหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น (ร่างมาตรา ๖)

๒.๓ แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยว

(๑) การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

แก้ไขเพิ่มเติมวรรคสองของมาตรา ๑๕ เพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่าใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสามารถกำหนดเป็นประเภทได้ เพื่อให้สอดคล้องกับปัจจุบันที่มีการกำหนดประเภทของใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในกฎกระทรวงเป็น ๔ ประเภท ได้แก่ ประเภทเฉพาะพื้นที่ ประเภทในประเทศ ประเภทนำเที่ยวจากต่างประเทศ และประเภททั่วไป โดยให้การกำหนดประเภทใบอนุญาต รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาตเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๗)

(๒) กำหนดอายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าว รวมทั้งยกเลิกมาตรา ๓๕ การชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี เนื่องจากได้เปลี่ยนหลักการเป็นให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องมาขอต่ออายุใบอนุญาตทุกสองปี และต้องชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตอยู่แล้ว (ร่างมาตรา ๑๑ (เพิ่มมาตรา ๒๒/๑)) ตลอดจนแก้ไขบทบัญญัติอื่นเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนหลักการให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต (ร่างมาตรา ๘ ร่างมาตรา ๑๗ ร่างมาตรา ๑๘ ร่างมาตรา ๑๙ ร่างมาตรา ๒๓ ร่างมาตรา ๒๔ ร่างมาตรา ๒๗ และร่างมาตรา ๓๕)

(๓) กำหนดให้มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา

กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะมีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาจากนายทะเบียน และกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขามีอายุและประเภทตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว โดยหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๑๑ (เพิ่มมาตรา ๒๒/๒)) ตลอดจนแก้ไขบทบัญญัติอื่นเพื่อให้สอดคล้องกัน (ร่างมาตรา ๑๐ และร่างมาตรา ๑๒)

(๔) กำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยวของทายาทกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวตาย

กำหนดให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ตายนั้นสามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ เพื่อให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสามารถดำเนินธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้ รวมทั้งยังสามารถดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวเดิมต่อไปได้ แต่ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด (ร่างมาตรา ๑๑ (เพิ่มมาตรา ๒๒/๓))

(๕) กำหนดรายละเอียดในการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว

กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องกำหนดรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการทำประกันภัยของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวด้วย (ร่างมาตรา ๑๔)

(๖) กำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยว และได้แก้ไข (๗) ของมาตรา ๒๖ เพื่อให้สอดคล้องกับที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยวด้วย รวมทั้งกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุจะต้องรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย (ร่างมาตรา ๑๓ และร่างมาตรา ๑๖)

(๗) แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๙ เพื่อให้ครอบคลุมถึงกรณีที่ใช้ใบอนุญาตสิ้นสุดลงทุกกรณี (ร่างมาตรา ๒๐)

(๘) เพิ่มเหตุการณ์พักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

เพิ่มเหตุในการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว โดยให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๒๓ (การแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว) มาตรา ๒๖ (การมีรายละเอียดในเอกสารโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยวตามที่กำหนด) และมาตรา ๓๔ (ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว) (ร่างมาตรา ๒๒)

๒.๔ มัคคุเทศก์

(๑) เพิ่มคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด (ร่างมาตรา ๒๖) และได้แก้ไขมาตรา ๕๑ เพื่อให้สอดคล้องกับการเพิ่มคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ด้วย (ร่างมาตรา ๒๘)

(๒) การขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

กำหนดให้ชัดเจนว่า ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์สามารถกำหนดเป็นประเภทได้ เพื่อให้สอดคล้องกับทางปฏิบัติในปัจจุบันที่มีการกำหนดประเภทของใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์อยู่แล้ว โดยให้การกำหนดประเภทใบอนุญาต รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาตเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ร่างมาตรา ๒๕)

(๓) แก้ไขหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่มาขอต่ออายุใบอนุญาตต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลางประกาศกำหนด เพื่อส่งเสริมให้ได้มัคคุเทศก์ที่มีความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างแท้จริง (ร่างมาตรา ๒๙)

(๔) ยกเลิกบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ โดยให้ใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์แทนบัตรประจำตัวมัคคุเทศก์ (ร่างมาตรา ๓๐) และได้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๘ เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขดังกล่าวด้วย (ร่างมาตรา ๔๓)

๒.๕ ผู้นำเที่ยว

(๑) การขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องมาขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวทุกกรณีโดยไม่มีข้อยกเว้น (ร่างมาตรา ๓๑)

(๒) กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

เนื่องจากตามกฎหมายปัจจุบัน (มาตรา ๖๔ วรรคสอง) ได้กำหนดให้คุณสมบัติของผู้นำเที่ยวเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่การกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพของบุคคล ซึ่งควรบัญญัติไว้ให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติ จึงได้แก้ไขโดยนำคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวมาบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๓๒ (เพิ่มมาตรา ๖๔/๑))

(๓) หน้าที่ของผู้นำเที่ยว

ได้แก้ไขมาตรา ๖๕ โดยตัดเรื่องหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวออก เนื่องจากได้มีการบัญญัติข้อความในลักษณะดังกล่าวไว้ในมาตรา ๓๓ วรรคสอง ในหมวด ๒ ธุรกิจนำเที่ยว แล้ว (ร่างมาตรา ๓๓)

๒.๖ อำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่

กำหนดให้นายทะเบียนสามารถมอบอำนาจเกี่ยวกับการสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินกิจการที่กำหนดเป็นครั้งคราวหรือประจำ ตามแบบ รายละเอียด และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ (ร่างมาตรา ๓๘)

๒.๗ บทกำหนดโทษ

(๑) เพิ่มบทกำหนดโทษกรณีฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ฯ ให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น ดังนี้

๑) บทกำหนดโทษกรณีผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจสาขาโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามมาตรา ๒๒/๒ (ร่างมาตรา ๓๙)

๒) บทกำหนดโทษกรณีผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่เลิกประกอบกิจการแต่ไม่แจ้งและไม่ส่งคืนใบอนุญาตตามมาตรา ๓๘ (ร่างมาตรา ๔๐)

๓) บทกำหนดโทษกรณีผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวงตามมาตรา ๓๗ เกี่ยวกับการดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง (ร่างมาตรา ๔๑)

๔) บทกำหนดโทษกรณีผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไม่จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุ (ร่างมาตรา ๔๒)

(๒) แก้ไขบทกำหนดโทษในมาตรา ๙๐ เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ (ร่างมาตรา ๔๔)

(๓) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดความรับผิดทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล เพื่อให้สอดคล้องกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๑๒ /๒๕๕๕ (ร่างมาตรา ๔๕)

๒.๘ อัตราค่าธรรมเนียม

ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น (ร่างมาตรา ๔๖)

๒.๙ บทเฉพาะกาล

(๑) กำหนดระยะเวลาเร่งรัดให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้กรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้สามารถปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ไปพลางก่อนได้ (ร่างมาตรา ๔๗)

(๒) กำหนดให้คำขอรับใบอนุญาต คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และคำขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ได้ยื่นไว้แล้ว ให้ถือว่าเป็นคำขอตามพระราชบัญญัตินี้ และให้นายทะเบียนพิจารณาคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (ร่างมาตรา ๔๘)

(๓) กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวใช้ได้ต่อไปจนครบกำหนดสองปีนับจากวันชำระค่าธรรมเนียมครั้งสุดท้าย และกำหนดระยะเวลาให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปมาขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันก่อนใบอนุญาตเดิมครบกำหนด และให้ถือว่าหลักประกันที่ได้วางไว้เดิมเป็นส่วนหนึ่งของหลักประกันที่ต้องวางตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนต้องเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต (ร่างมาตรา ๔๙)

(๔) กำหนดให้ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่แล้ว ให้สามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้ จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และให้มายื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด (ร่างมาตรา ๕๐)

(๕) กำหนดให้หลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่ได้วางไว้แล้วให้สามารถใช้เป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป (ร่างมาตรา ๕๑)

(๖) กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เดิมใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุ และเพื่อประโยชน์ในการต่ออายุใบอนุญาต ให้ถือว่าใบอนุญาตดังกล่าวเป็นใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นำมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับในการขอต่ออายุใบอนุญาตด้วย (ร่างมาตรา ๕๒)

(๗) กำหนดให้ผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้แล้วให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไปโดยไม่ต้องมาขอขึ้นทะเบียนใหม่ (ร่างมาตรา ๕๓)

(๔๖)

(๘) กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่แล้วให้สามารถปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวได้ต่อไป แต่จะต้องมาขึ้นทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๔)

(๙) กำหนดให้บรรดาภักุกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะมีภักุกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ออกตามพระราชบัญญัติจรกึนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๕)

"การตราพระราชบัญญัติของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ"

"พระมหากษัตริย์ทรงตราพระราชบัญญัติโดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ร่างพระราชบัญญัติจะเสนอได้ก็แต่โดยสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติร่วมกันจำนวนไม่น้อยกว่า ยี่สิบห้าคน หรือคณะรัฐมนตรี หรือสภาปฏิรูปแห่งชาติตามมาตรา ๓๑ วรคสอง แต่ร่างพระราชบัญญัติ เกี่ยวด้วยการเงินจะเสนอได้ก็แต่โดยคณะรัฐมนตรี

ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินตามวรรคสอง หมายความว่าร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการ ตั้งขึ้น ยกเลิก ลด เปลี่ยนแปลง แก้ไข ผ่อน หรือวางระเบียบการบังคับอันเกี่ยวกับภาษีหรืออากร การจัดสรร รับ รักษา หรือจ่ายเงินแผ่นดิน หรือการโอนงบประมาณรายจ่ายของแผ่นดิน การกู้เงิน การค้ำประกัน หรือการใช้จ่ายเงินกู้ หรือการดำเนินการที่ผูกพันทรัพย์สินของรัฐ หรือเงินตรา

ในกรณีเป็นที่สงสัยว่าร่างพระราชบัญญัติที่เสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นร่างพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับการเงินหรือไม่ ให้ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นผู้วินิจฉัย

ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติหรือสภาปฏิรูปแห่งชาตินั้น คณะรัฐมนตรีอาจขอรับไปพิจารณา ก่อนสภานิติบัญญัติแห่งชาติจะรับหลักการก็ได้

การตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญให้กระทำโดยวิธีการที่บัญญัติไว้ในมาตรา นี้ แต่การเสนอร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ให้กระทำโดยคณะรัฐมนตรีหรือผู้รักษาการตาม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้น"

(บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗, มาตรา ๑๔)